

DET ÄR MIN

TUR NU!

SIS UNGA BERÄTTAR 2021

DET ÄR MIN

TUR NU!

ISBN tryckt utgåva: 978-91-87053-82-5
© Statens institutionsstyrelse 2021
Grafisk form och tryck: BrandFactory 2021

Förord

Barn och ungdomar som placeras hos oss har upplevt mycket utsatthet, inte sällan i en omfattning som är svår att ta in. De är på våra ungdomshem för att inga andra insatser för dem har varit tillräckligt framgångsrika, i alla fall inte långsiktigt. Deras tid hos oss handlar både om att stoppa ett akut skeende och att ge rätt förutsättningar att kunna skydda sig mot ett liv i utsatthet. Temat för årets "SiS unga berättar" är förändring och texterna visar hur ungdomarna trots stora utmaningar ändå försöker skapa förändring för att få ett bättre liv. Där och då ska vi finnas för dem.

Boken är skriven av barn och unga i vår skolverksamhet, där lärare varje dag arbetar med att hjälpa och stötta de unga att hitta sin inre motivation till förändring och utveckling. Jag imponeras både av ungdomarnas ansträngningar att nå en förändring och av våra medarbetare som finns där som ett stöd.

Elisabet Åbjörnsson Hollmark
Generaldirektör

Innehåll

Droger präglade min vardag.....	8
En annan syn på världen.....	10
Inlåst i 125 dagar.....	12
Lögner, svek, tårar.....	13
Att leva som mig	15
Det e jag mamma	17
Gå vidare.....	19
Haha shoo alla!.....	20
Livet du lever.....	22
Med tillit till mitt öde	23
Fortsätt kämpa.....	26
Allt börja me att de va knas i skolan.....	27
Familj.....	28
Hur jag fick mitt LVU.....	30
She flies by her own wings.....	33
Det är våra liv det handlar om.....	34
Att bli starkare	36
Adjö.....	37
Mitt liv innan SIS.....	38
33 ställen	39
Första sis i mitt liv.....	42
Det är aldrig för sent.....	43
Annorlunda berättelse.....	44
Hey brothers and sisters.....	46
31 december.....	48
Allt har en mening.....	50
Tusen ord till dig!.....	53
Gud Håller Vad Han Lovat	56
Even thinking about killing yourself is living dangerously.....	57
Mitt liv på papper	59

Det blev värre när det var som värst.....	61
Kämpa.....	64
Inlåst i mina tankar.....	66
My life my mess.....	74
Shuu is yo yo girl.....	77
Please skulle dom vilja se oss lalla?.....	79
Ditt leende.....	82
Family Comes First.....	83
Min Historia.....	85
Trasig Docka.....	86
Lev nu dö sen!.....	88
Allt kommer ordna sig.....	89
Bara droger och skjutningar.....	91
Ett dåligt år.....	92
Story of my life.....	94
Från botten till toppen.....	96
I just sell drugs... ..	97
Star.....	98
Demonerna hyr rum i mitt huvud.....	99
Kommer från botten men nu ska jag upp.....	102
Lita inte på någon!.....	105
Jag kommer klara det här... tror jag.....	109
Första och sista gång!.....	111
Kall.....	112
Politiker vägrar förstå.....	113
Vägen till SIS!.....	114
Blev helt annorlunda i min själ... ..	116
Jag ville ändras för din skull.....	118
Förändring!.....	125
Mitt liv innan SIS.....	126
Gamla Jetski.....	127
Öppna dina ögon.....	128
Hej.....	129

Självskadebetende som blev till ett problem.....	130
Dom misstänkta	132
Min sis-resa	136
En gång i tiden	137
Min berättelse.....	138
Har gått igenom mycket i mitt liv.....	145
Tjo	149
A Change Is Gonna Come.....	151
Allt började då när jag började i 7an	155
Änglar och Demoner som dansade runt mina tankar sen jag var ett litet barn.....	157
Bror WTF.....	160
Hej jag ska berätta om min förändring på sis.	162
En av de mest omtalade brudar....	164
En brud på 15 bast	166
Smärta som är svår att klara av	168
Från hjärtat	171
Mitt liv	172
En brud från en stad	173
Mamma hade rätt.....	174
Livet på SiS.....	175
Från fri till inlåst... ..	176
My future is bright..... I hope.....	181
När allt gick fel	183
Barndom.....	185
Sis.....	188
Shu mina bröder och systrar.	190
Satsa på rätt väg.....	193
Varje dag är döden.....	195
Mitt liv innan sis.....	196

Droger präglade min vardag

Droger präglade min vardag,
Hatet och djävulen fast där ett tag
Nu är jag fri och blickar tillbaka på tider då det var vi.
Mamma jag vill tacka för alla råd, nu ber jag till någon högre
makt efter nåd.
Jag vet att du inte alltid gjort rätt men nu vill du ändra dig på
alla sätt
Vägen har inte alltid varit lätt, det vet jag nu efter jag gått lite
snett
Nu gör jag detta på mitt sätt

Mormor var ska jag börja, du har alltid stått kvar fast jag varit
en sörja.
Med dig ska jag stå tills mitt sista andetag. Drömmer mig bort
till sol och strand
där jag får hålla din hand i ett vackert land.
Du har funnits där sedan jag tappa min första tand.

Min far med dig jag spenderat många dar.
Du har alltid stått vid min sida och när jag nu inser hur mycket
du fått lida
Får det mitt hjärta att svida.
Men nu har jag och du vänt blad och jag vet vilken väg som är
värd att ta.
Det blir inget kanske det blir ett SKA.
Att du vid min sida står kvar har sparat mig mycket tid
och jag vill att du står mig vid sidan resten av mitt liv,
då är jag tacksam i all evig tid.
Jag klarar allt med er där bredvid.

All oro jag utsatt er för,
Bär jag med mig tills dagen jag dör.
Så stolt att jag orkat hålla ut.
För jag vet att vi kommer stå där tillsammans tillslut och
För er ska jag köra hela vägen förbi allt grus och bus.
En dag ser ni mig med barn, familj och hus.
Allt destruktivt är nu en historia och jag känner sakta min
gloria.

- *M*

En annan syn på världen

Nu är jag snart nitton år och det är först nu jag har fått en annan syn på världen och livet. Jag har ända sen jag var 12 år varit helt knasig, i sju år har jag ballat ur totalt, jag började ändras och jag blev en riktigt mörk människa. Jag har varit aggressiv, elak, hatisk och inte mottaglig för fem öre. Jag har hatat allt och alla jag distanserade mig till och med min familj. Det var jag mot hela världen, och jag ville inte ha någon vid min sida. Jag har varit så arg på världen men bakom allt detta så har jag varit trasig. Man har blivit sårad behandlad fel och känt sig sviken av allt och alla. Jag kommer inte gå in detaljerat på allt men det har varit riktigt tufft och jag har gjort det betydligt svårare för mig själv dessutom.

Jag har aldrig riktigt passat in någonstans, jag har aldrig känt samhörighet. Folk har alltid varit elaka mot mig och sagt att jag är konstig för att jag är annorlunda. Jag gick ungefär två veckor i 8:an och sen hoppade jag av för jag pallade inte. Det var då soc började ta tag i mig på allvar och ville att jag skulle ha samtal, dom kom hem till mig, jag började rymma hemifrån, rökte gräs, rymde till städer långt bort, började kaka piller, började sno grejer från affärer, fick sova ute på gatorna. Jag fick sedan min första placering i ett familjehem.

Jag hade så grova problem och jag var riktigt fucked up, jag bara rymde, balla ur, var aggressiv, blev tagen av polisen och knarkade. Trubbel hela tiden och det kom nya problem varje dag. Det slutade med att jag började flytta mer och mer och jag är nu uppe i min trettonde placering. Med tiden blev jag en grov missbrukare och började knarka så mycket så det blev överdos på överdos. Jag skar upp armarna blev inlagd på

sjukhus, psyket, flyttade runt och allt var helt skevt. Alldeles för många självmordsförsök. Har legat på sjukhuset och min mamma sitter där och tror att jag aldrig mer ska vakna. Jag har varit så nära på o dö för många gånger men jag har överlevt och jag tror inte att jag överlever en gång till.

Mina vänner har kommit och gått i mitt liv och jag har alltid varit snäll och gett 100 procent av mig själv men folk har bara utnyttjat det och vänt ryggen. Min tro på vänskap och kärlek begravdes. Men det är först nu jag har fått lite hopp inom mig att jag kanske kan skapa ett bra liv för mig ändå men främst för min familjs skull.

Man har inte många chanser i livet. Världen är en vidrig plats men man måste plocka fram sin styrka, och ändå veta att, bara för att världen är vidrig så ska man inte låta den förstöra dig, för jag lovar att du har det oavsett hur långt inombords den är, du är alltid starkare än du tror, lita på mig. Kämpa, glöm aldrig bort vem du är. Du är unik. Uppskatta dig själv, kämpa för dig själv, älska dig själv. Du klarar det.

E

Inlåst i 125 dagar

Hej. Det här är en berättelse om en tjej som är 18 år gammal. Hennes historia är väldigt lika andras historier. Droger, problem hemma, HVB-hem och soc. Till slut hamnade hon på SiS. Hon var akutplacerad i 2 månader tills hon fick plats på utredningsavdelningen på ett ungdomshem. Nu har hon varit där i 2 månader ungefär. Hennes utredning beräknas bli klar om ett par månader men det kommer säkert dra ut på tiden eftersom hennes soc är cok sega.

Eftersom hon har blivit frihetsberövad så har hon haft tid att tänka över hennes situation och framtid. Men samtidigt förstår hon att det här är en kort period av hennes liv och med erfarenheterna hon besitter så kommer hon att göra skillnad i samhället och det är något alla som har suttit SiS är kapabla till. En dag här inne kan kännas som tio därute men varje dag som går är en dag närmare friheten så kämpa på.♥

Hon vill tacka alla lärarna i skolan och all personal som har hjälpt henne under den tiden hon var inlåst. Hon saknar också sina vänner och sin familj jättemkt

Januari – 2021

/S

Lögner, svek, tårar

Ett liv av lögner, svek, tårar och ingen som trott på dig. Vet ni hur det känns att vara lämnad och ensam? Jag har nyligen fyllt 18 år tror ni saker blev bättre? Droger varför finns det? Varför hittade jag dem? Sen jag var liten har jag tagit hand om mig själv. Jag lärde mig redan från tidig ålder att vara självständig. Jag kände mig alltid bortglömd. Ingen i min familj märkte mig. Misshandel sedan jag var 8 år. Hur ska jag känna mig trygg i mitt eget hem?

Alkohol som gjorde saken ännu värre. Misshandeln blev en del av mig. Slag på slag och massa ord. Jag lärde mig slåss. Socialen plocka mig från min familj till familjehem. Vidare till HVB vidare till stödlägenhet och nu till slut SIS. Jag har hållit på med alkohol och droger sen 12 års ålder. Är man inte ett barn i den åldern? Men det var lugnt ingen märkte eller brydde sig. Jag tror du lär dig leva ensam du behöver ingen.

2021 blev tyvärr inte heller mitt år. Det började med överdoser, självmordsförsök. In och ut på sjukhus. Tänk dig att du vaknar upp en dag bakom dörren står polisen. Du är trött orkar inte ens reagera. Det går snabbt så sitter jag i polisbilen. Vafan händer? Mitt liv försvann nyss. Dom tar upp sin lur jag hör SIS. Det kan inte vara sant tänker jag. Ett nytt liv är satt du ska på inlåst. Jag pallar inte ens gråta. Jag tror allt är skämt. Utanför ett galler stannar polisbilen. Personal möter upp oss utanför. Nu garvar jag, "jag ska inte in hit". Nu sitter jag här några veckor senare och skriver en historia. Vem fan trodde att det skulle sluta såhär. Förlåt mamma. Nu känns allt hopplöst att jag har förlorat. Jag känner att ge upp är en utväg. Jag väntar på en behandlingsplats på ett annat SIS.

Men du måste fortsätta kämpa. Jag gjorde fel val men jag kan ändra mig. Inget hjälper av att inte tro på dig själv. Jag ska vinna, jag ska bli free. Jag ska komma ut och visa att jag ändrat mig. Jag ska bli en förebild för mina småsyskon. Min största önskan är att få åka någonstans och hålla ett tal och berätta om mitt liv. För andra barn och ungdomar som mår dåligt och hjälpa dom. Ge dom något jag inte fick. Jag lovar er ett gatuliv är inte värt dig. Du är för bra för att förlora dig själv i gatan. Vi alla institutionsbarn ska vinna. Ge inte upp.

/anonym tjej

Att leva som mig

Shoo jag en brud som sitter på mitt sjätte sis ;P. Ja det är ju inte kul att sitta locked up men va ska man göra. Jag är väääldigt impulsiv, därför jag kallas impulsivitet. Jag sitter på sis på grund av droger och kriminalitet. Mina huvuddroger var la opiater, benz å sho. Men fuck den skiten nu. Ska flytta till lägenhet äntligen efter ett antal månader. Försökte skriva till förra boken men läraren tog inte med min text haha.

Mitt liv har varit knas enda sen jag föddes, morsan punda å min pappa drog. Sen blev jag placerad vid 12 års ålder till familjehem, men drog därifrån till mami så därför hamnade jag på sis för jag rökte på och rymde och var efterlyst. 2015 blev jag placerad på mitt första sis. Och där gick det väl inte heller så bra, jag fortsatte att rymma å grejer. Så blev kvar där i ett och ett halvt år, hade varit på alla avdelningar och jag kallade de för mitt hem. Jag började med verktyg när jag va 15 år och det blev en rutin i min vardag att få i mig min dos, sen blev det tyngre grejer, tunga opiater. Vet inte vad man får skriva och inte skriva, men det var massa skit i mitt blod kan man säga. Fick min egen lägenhet till slut och blev av med mitt LVU. För att jag var ren på "papper" Klarade mig 2 år utan LVU. Sen fick jag det igen för mitt ex punda ner mig som fan. Då hade jag också bytt kommun så de tyckte att jag var i fara. De va ett väldigt destruktivt förhållande, jag tog slut på det nu förra sommaren. Jag är väldigt glad över det för vem vill ha en man som går och snor ens pengar och slår en och bara får en att falla tillbaka gång på gång.

Min mamma vill jag tacka för hon förstår verkligen vad jag går igenom för hon har gått igenom det själv. Förlåt också för att du har fått oroa dig om din dotter lever eller inte... Jag ska

verkligen göra allt vad jag kan för att det inte ska bli så. Tack alla fina vänner som varit ett stort stöd. Och förlåt alla vänner som jag dragit med i skiten. När jag tänker tillbaka så har det gått väldigt fort. Vips så är man 20 år och inte 15 längre... det är en fucked up känsla.

Alla som har sagt att det går fort, det gör det, men man förstår inte att det har varit waste förrän man är där själv. Men vad är skillnaden från då och nu? Jo att jag är äldre och fattar att det inte går att hålla på sådär man kommer ju fan aldrig hem. Plus så pallar jag inte bli stämplad som en pundare längre. Så nu har jag gjort det jag skulle denna gång och då tar det inte så lång tid, asså tiden går fett snabbt tillslut så har man varit här flera månader. Så nu när jag kommer ut kommer jag bo själv, de klart de kommer va svårt att hålla sig ren men jag ska verkligen försöka denna gången.. det är skillnad. Man märker att ju mer man sitter på sis så blir man äldre än alla andra som kommer in, typ 4 år emellan. Så de dags för mig att checka ut! Hahah så sen dyker man säkert upp 1 år senare phahahahah. Nää fan ska verkligen försöka. Inget fucking pund å sånt skit. Aa så alla kids där ute stay fresh och håll er ifrån sis det är värsta lallarstället ju.

Puss och kram / IMPULSIVITET ♥

Det e jag mamma

Sho allihoppa, vill först o främst säga att ni som sitter inlåst just nu tro mig ni är starka som fan och jag vet att alla ni har det så fkn jobbigt. Man sitter inne mot sin egna vilja och tro mig det e cok svårt att acceptera ibland. Va stark o tänk på dig o din familj så ska du se att du kmr komma långt.

När denna bok kommer ut har jag förmodligen kommit ut, men de här e sanna ord från en ärlig person.

Duvet den här känslan när man bara känner typ att man orkar ba nt mer.

Man vill inte fortsätta mer.

Jag har den känslan på mina axlar dagligen.

De finns många människor som jag har gjort besvikna, främst min mamma.

Mamma om du läser det här så vill jag bara säga att jag är snart där mamma.

Jag kan inte sätta ord på hur mycket du betyder för mig i denna bok. Du kanske inte känner igen mig i mitt beteende mama men de e jag.

Jag är så himla tacksam att min familj fortfarande finns där för mig även fast jag har svikit dom många gånger. Min syster min fina, vackra o smarta syster du har alltid funnits vid min sida, fri eller inlåst spelar ingen fucking roll du har alltid varit där. Jag är stolt o få kalla dig min syster. Ja svär vem e som dig du har ett leende som får mig att känna att allt kommer lösa sig.

De e du o jag syrran fuck alla andra.

Lillebroshan fan du har redan blivit stor! Mannen jag hänger inte ens med. Sist jag va med dig va du till mina axlar o kunde inte ens prata ordentligt. Nu är du till o me längre än mig, jag kanske aldrig har varit en bra förebild för dig broshan men innerst inne så älskar jag dig och tro mig när jag kommer ut ska vi ha cok roligt tsm.

Har flyttat runt mycket man kan säga att jag hade ganska mkt otur i allt. Men har även gjort en stor förändring på mig själv, man märker inte det först i stunden men sen sakta men säkert så märker man av och blir mognare. Gud är vid din sida, jag ber varje dag och natt. Jag har aldrig haft några riktiga vänner om ni kopplar va ja menar. Men en dag träffade ja världens skönaste tjej, min bästavän. Vi träffades på en hopplös plats. Det fanns dagar du grät o mådde skit och jag gjorde allt för att få dig på humör. Vi har skrattat o vi har gråtit men än idag så är vi starkare än nånsin.

Tills idag, har suttit många månader på SIS och jag är snart inne i målet. Inshallah en dag ska vi alla skina.

Allt har sitt slut nångong min vän.

Du sitter inte inlåst hela ditt liv, se de som en semester ;)

Saknar dig och Älskar dig massor min bestie!!!!

Hoppas vi ses snart!!!!

Om jag kan, då kan du!!!!

- *NORTHSIDE* -

Gå vidare

Brukar se tillbaka på hur allting var förut, är så glad att allting nu är slut.

Har sårat så många och trott att det var rätt, lilla mamma du har inte haft det lätt. En son och dotter som aldrig har följt lagen, bara suttit hemma med en stor klump i magen.

Sett många lämna under jobbiga tider, respekt till alla som kämpar men lider.

Hur går man vidare från allt jobbigt som har hänt, hur fixar man alla broar man har bränt. Hur undviker man salt i såren, hur räddar man vännen på båren.

Alla frågor slutar utan svar, allt känns bättre om man bara drar. Man tror att det hjälper att försvinna ett tag men tro mig du blir bara stark av att våga vara svag.

Tänk på dig själv och gör kloka val, det är bara du som märker alla år som dem stal.

Människor vänder oftast kappan efter vinden men vem är då kvar och torkar tårarna på kinden.

Du behöver någon som alltid har din rygg, någon som finns där och alltid gör dig trygg.

Valen du gör kan handla om ditt liv, bara gråt ut eller sätt dig ner och skriv.

Allt kommer lösa sig och bli som det ska, njut av alla stunder och låt dig själv må bra.

T/2021

Haha shoo alla!

Jag är ännu en gång här på sis, jag kom ut men åkte in bara efter någon månad igen. Jag har alltid velat sköta mig och vara en bra tjej. Men det har vart svårt att bli nåt man inte vet nåt om. Jag flyttade tillbaka till min hemstad, samma människor och samma problem man hade förut. Hela min värld cirkulerade kring svarta pengar och droger, precis som förut. Jag inbillade mig att pengar kunde köpa min lycka och att jag hade kontroll denna gång. Men som vanligt eskalerade allt och tillslut satt jag där mer splittrad än förut. Jag satt helt ner pundad i min ensamhet hos min fostermamma, hon hittade mig typ av deckad och så kommer flera poliser och ambulans och hämtar mig. Åker in med blåljus till sjukhuset och blir inlagd med slangar och dropp som ska hålla mig kvar levande för min puls var fööör låg och jag hade krampat. Shiet, vilken tur jag hade ändå som överlevde.

Jag blir fri nu i slutet av sommaren igen, fan tredje sommaren som jag sitter i den här sitsen haha fett synd:(Jag ska klara av mitt liv den här gången. Jag måste. För varje gång jag torskar och för varje omplacering som jag gör, tappar jag ännu en bit av mig själv. Jag vill inte leva i konstant stress längre, jag vill inte längre att mina föräldrar ska bli besvikna på deras dotter. Jag har redan tappat för många år med min familj och mina vänner. Ni som sitter i min sits, gör er själva en tjänst och BLICKA FRAMÅT! Droppa attityden att vapen, droger och våld är coolt eller en hållbar livsstil. Du vet själv att det livet bara är en ond cirkel och för varje gång du torskar så kommer det att göra lite ondare. SiS är en skadlig miljö för oss alla, allt vi kan göra här inne för att dämpa smärtan är att klippa sönder cd skivor och skriva deppiga texter på väggen. Sad but true:D

Nu ska jag i alla fall räkna klart mina dagar här. Kom ihåg, ni är inte ensamma här inne och ni kommer inte vara kvar på SiS förevigt<3

*// P :**

Livet du lever

Det börjar med en joint och slutar med en spruta i armen. Jag har sett det med mina egna ögon och det var ingen trevlig syn ska jag lova. Det börjar med små bax men sen en dag sitter man i häktet och tänker fuck. Man måste vara jävligt försiktig om man ska gå den vägen.

Man måste tänka på vilka man umgås med, vilka man snackar med och vad man säger. Det är en tuff livsstil och man måste vara bestämd annars blir man lurad. Det är inget värdigt liv, det är smutsigt och äckligt. Tänk på din mamma bror tänk dig varje kväll när du inte är hemma, du sitter och pundar nånstans. Tänk dig hennes smärta. Du leker ball därute men skulle du verkligen kunna riskera din mammas liv? Det är svårt att förstå hur mycket man skadar sin familj, men man inser det en dag, hoppas inte det är försent då bara.

Alla jag delat mina ungdomsår med är antingen döda eller sitter på långa volter. Det är fan inte något kul, det suger. Tror du att jag ville att det skulle sluta såhär? Hade jag fått göra om det hade jag valt en annan väg för 6 år sen, jag hade lyssnat på alla som verkligen ville väl och genuint brydde sig. Nu finns ingen av dom kvar längre. Varför? Jo för att jag ljög och svek dom gång på gång varenda fucking gång. Jag lovar att ni kommer förstå en dag. Oavsett vad så sitter ni där ni sitter idag, men det är inte slut än. Ge inte upp. Det blir bättre jag lovar!!

Free alla mina bröder och systrar krigare e ni!!

Med tillit till mitt öde

Varenda dag så går jag runt i rastgården och sneglar upp mot taggtråden, den glänser så vackert i solen. Det finns så mycket som är bättre här än på gatan, små detaljer som jag är så tacksam över. Men jag kan inte hjälpa att jag rent instinktivt saknar friheten, trots att den alltid varit kaotisk. Jag kan inte ro för att det är i kaoset som jag har rotat mig. Allt jag kan är att vara trasig.

Utanförskapet har alltid varit en del av mig. Det finns ingen, det kommer aldrig att finnas. Jag har en inofficiell livstidsdom att klara mig själv. I skolorna har jag alltid varit den osynliga, den utfrysta och den mobbade. Jag försökte gömma mig på toaletten på rasterna. Min dåliga självkänsla fick mig att börja kalla mig själv för "toalettspöket".

Det har aldrig gått bra, men det var när jag rymde från ett familjehem som allt började gå snett på allvar. Spårlöst försvunnen i veckor med ett gränslöst destruktivt liv. På pappret var jag efterlyst fast annars var det ingen som brydde sig. Ingen hörde av sig för att fråga var jag var eller uttryckte oro. Det var ganska väntat, jag har ju aldrig haft någon. När jag till slut hittades inleddes en vårdkarusell som snabbt gjorde mig åksjuk. Jag har sedan dess skickats runt mellan olika SiS, HVB och inläggningar på BUP slutenvård samt Maria Ungdom. Jag kände mig alltid lika missförstådd och frustrerad, vilket ledde till nya avvikningar.

Impulserna styr mig hela tiden tillbaka ut på de kalla trottoarerna. Luffar runt bland droghandel, misshandel, svält och drogutlösta psykoser ändå tills jag grips av polisen för någon-ting och handräckes tillbaka någonstans.

Jag har vandrat längs nästan varenda gata i hela staden jag kommer ifrån.

I galleriornas gratistoletter kan jag få ro från omvärlden.

I mataffärerna har jag alltid sökt tillflykt.

När andra tittar på tv, blickar jag ut över folklivet. Det är mitt underhållsprogram.

Alla parker och torg utgör tillsammans mitt vardagsrum. Där rör jag mig som om det vore mitt hem, men överallt så känner jag mig lika borta.

Ibland vaknar jag upp i ett tåg någonstans, stirrar på mina medresenärer och undrar "varför har ni trängt er in i mitt sovrums?".

Det har hänt att andra har väckt mig, ett smutsigt barn som sover på sin ryggsäck väcker deras funderingar. De har undrat "var bor du? vad gör du ensam ute mitt i natten?". Jag har tittat upp med sorgsen, tom blick och tänkt "jagu, det undrar jag också".

Tågstationen klockan fyra på morgnarna. Ur högtalarna dånar klassisk musik i varierad styrka. Uppspelad framför mängder med sovande hemlösa framstår tonerna nästan som statlig musiktortyr. När rusningstiden börjar och finfolket kommer har musiken stängts av.

Jag upplever att jag bara har två val; ensamhet eller destruktivitet. Min känsla av att vara övergiven och sakna tillhörighet är avgrundsdjup. Utsliten och gråtandes hänger jag i någon park. Där sneglar jag ibland upp mot gatlyktorna och tänker "tack för hoppet i ert ljussken, ni är min enda trygghet, ni stöttar upp min rotlöshet".

Min känsla av att vara bottenlös är otröstlig. Den konstanta tomheten är en riskfaktor som orsakar stor framtidsoro. Jag faller allt längre utanför samhället. Jag låter mig hamna fel, en

utstött och delad person passar inte in i en miljö som är hel. Injicerar droger tillsammans med människor som är 30 år äldre än mig. Skadade själar som har förlorat allt. De varnar mig "du kommer bli som oss och det här är inget värdigt liv". Jag får höra liknande kommentarer hela tiden. "Akta dig..., du kommer bli mördad..., du kommer hamna i fängelse..., ditt liv kommer vara ett helvete om tio år".

Jag promenerar runt planlöst med uppgivna ögon, omgiven av mitt eget svettmoln. Min utstrålning är spöklig och jag är påverkad mitt på ljusan dag som vanligt. En civil polis märker att någonting inte står rätt till och greppar tag i mig. Med detsamma är jag medveten om vad som väntar. Jag är alltid efterlyst när jag är ute och nu kommer jag att bli inlåst igen.

Vissa påstår att man får nära vänner på SiS och skrattar mycket under sin tid som inlåst. Det har aldrig jag hållit med om. Mina dagar känns långa och isolerade, jag vankar oftast fram och tillbaka i mitt rum med mp3-spelaren som jag tilldelades. Timme efter timme. Varierandes mellan gråtmild, klassisk pianomusik och kall, hatisk hiphop. Det ger en komplett musikalisk spegelbild av det breda spannet mina förstörda känslor har blivit utspridda över.

En välvillig fågel har landat i rastgården. Snart tar den sats igen och ger sig av upp mot framtidens fria vingslag. Jag tittar framåt och ser ett tomrum, en plats som finns till för att fyllas med liv. Bredvid finns oändligt med tid att växa i. Framtiden ser inte så hoppfull ut, men jag kan lära mig att se glädjen genom smärtan. Misären är kanske bara kärlek i en mystisk förklädnad.

Det här är inte slutet!

(signatur //slutet.)

Fortsätt kämpa

Tjo detta e en guzz på snart 14 bast. Just nu sitter ja i skolan på sis. De piss tråkigt här asså men soc säger att jag ska flytta snart men man vet aldrig med hne.

Om du redan sitter på sis vill ja ba säga att kämpa o försök sköta dig så du kommer ut fortare. Men om du just nu är fri passa på ta vara på din älskade mamma och familj. Tänk efter innan du sväljer dom där pillrena tänder den där holken eller robbar den där personen tänk... och om dit val blir att göra de ändå akta dig.

Ja vill tacka till min älskade mamma för att du alltid funnits där för mig och tröstat mig när jag har varigt ledsen. Förlåt för att jag förstört så mkt i våra liv förlåt men ja vill att du ska veta att jag alltid kommer att finnas för dig oavsett vad och nu är det min tur att torka dina tårar när du e ledsen.

Jag vill tacka dig som har varit min pappa sen jag var 2 år jag älskar dig även fast vi bråkar fett ofta så vill jag att du ska veta att jag älskar dig oavsett vad.

Tack till min älskade syster vi har bråkat fett mycket men just nu kommer vi väldigt bra överens och det är jag väldigt tacksam över. Och ja blir så glad när du seger att du saknar mig och att du e tvär taggad på att jag ska flytta.

Snart ses vi min älskade familj!

//a

Allt börja me att de va knas i skolan

Allt börja me att de va knas i skolan, börja skolka o tills sist va ja aldrig där, o då de blev knas hemma oxå, så började rymma, de va då soc kom in i bilden. Ja fick LVU o dom placera mig på ett familjeHVB, bodde där ett halvår typ, men ja fortsatte o rymma o va ute på nätterna, o mina föräldrar ljög en massa t soc oxå om att ja knarka o grejer, o slog sönder allt o alla o så (vilket inte va sant), men dom placera mig på ett HVB, men stack därifrån me så de blev SIS, först akut o sen utredning. Va på SIS i 5 månader o sen satte dom mig på samma HVB som innan, va där en vecka typ o sen stack ja, o sen tagga ja hem. Hade ffr kvar min placering på HVB:et men soc godkände ändå att ja va hemma, de va fett oklart men palla inte va hemma så stack igen, de va de dumaste ja nånsin gjort, för dom hitta mig o satte mig på SIS igen. Satt på akut i typ 3 månader o nue ja på behandling. Försökte tagga härifrån mkt innan, men de blir inge bra av de tro mig, de går inte, o om man ens lyckas hitta dom en sen, o då de blir mkt värre. Så nu försöker ja ba sköta mig, o hoppas på att jag kmr ut snart.

För dig som läser detta o också sitter på SiS, du klarar det, jag vet att du klarar det, jag tror på dig, vi kämpar tillsammans, ajt?

// O ~ guzz

Familj

Familj betyder allt för en, man vill aldrig förlora sin familj men de har jag gjort med just nu e de bara o fixa till allting allt kommer bli bra snart de bara o kämpa emot allting och kämpa emot socialtjänsten för kämpar man inte emot dom och låter dom styra som dom vill med dig så blir de bara fel bestämma över oss och då tror dom att dom kan köra över dig en liten ord för dom plockar dig direkt dom tror att dom kan ta allt o alla ifrån sin familj ifrån sin liv ifrån sin framtid familjen är en framtid en vacker framtid i livet att bli om händer tågen är ett helvete livet framtiden blir mörk man lever med att livet är mörk att förlora dom man älskar mer än allt på värden gör ont allting börja när min stora syster lämna då börja jag må skit och skrädde mig och börja missbruka börja rymma hemifrån började ta pappas bilar och rymma med dom sen så åkte jag till några vänner och så knarka vi gjorde skit jag trodde aldrig att jag skulle bli den jag blev efter min syster lämna mig min pappa så akta dig för droger akta dig för kriminella deras hjärna sover men jag hörde inte och ville inte lyssna de pappa försökte lära mig sen så var jag borta hemifrån på några veckor med pappa bil sen så börja jag må skit efter alla sår och tårar jag gav mamma och pappa mamma ringde mig varje dag varje natt och vänta tills hennes dotter kommer hem men sen så ringe min släkting till min mamma kl.00.30 och berätta att jag försökte begå självmord sen så kom mamma o pappa och tog hem mig sen satt mamma med mig dygnet runt med mig för jag inte skulle rymma eller hitta på nått dumt igen att se sin mamma gråta och lida gör mer ont än att få en skott i sig kan ta 100 skott istället än se min mamma gråta och se pappa gråta föräldrar är en skatt för än sen börja jag rymma hemifrån igen sen så tog socialen mig sen när mamma fick höra att jag blev

omhändertagen då blev allting skit svårt för mig och mamma och pappa jag fick mig första HVB hem i sen så var jag där några månader sen nära sig min rättegång sen så stack jag därifrån ringde en vän så hämta han upp mig sen så var jag borta i ett halv år sen blev mamma o pappa jätteoroliga dom trodde jag var död eller nått dåligt har hänt mig sen så på nyårsafton kom jag hem för ville vara med familjen innan jag blir tagen igen sen så kom jag hem mamma ville inte tro att de var jag sen jag var jag där lite sen så stack jag igen sen var jag tagen av polisen sen så hämna på en akut HVB hem i men flytta därifrån efter några veckor för bråka sönder med personal där sen jag flytta jag till på en annan HVB hem sen så bodde jag där några dgr sen så när jag snacka med min soc så bråka vi sen så flytta hon mig så lång bort ifrån min stad så flytta jag till sis mitt första sis de var mitt ute på landet men sen bodde jag där några månader sen flytta jag tillbaka blev jätte lycklig när jag fick höra de att jag ska flytta till det SiS där jag är nu världens bästa sis värden finaste personer den stället gjorde mig så lycklig och nu har jag varit här några månader och ska va sis behandling och de närmar sig att jag får träffa familjen och om jag får en familjehem efter min sis behandling sen så får jag återvända hem det här SiS har gjort mig så lycklig jag tackar varje en personal på denna fina stället

Ni alla kommer lyckligas försätt kämpa framåt ge aldrig upp

Ifrån. R

Hur jag fick mitt LVU

Jag fick mitt LVU i augusti utav flera brott som jag har gjort och för jag har fått flera misstankar hos polisen. I augusti när jag var i min hemstad så var jag med en vän vi var vid ett industriområde i hemstaden och vi hade baxat 2 mopeder, när vi väl skulle tjuvkoppla den ena mopeden på en cykelväg så kom polisen. Grejen var att min vän var efterlyst och hade redan LVU. Vi hade 2 mopeder och vi ville inte torska för det så vi sprang min vän som var efterlyst klara sig undan men Polisen hann att ta mig. Polisen körde ner mig till polisstationen och jag behövde sitta i arresten i några timmar tills en SOC anställd kom och sa att jag hade fått LVU.

2 timmar senare kör Polisen ner mig till en stor stad som ligger 8 mil ifrån min hemstad och placerar mig på ett akut HVB i centrala delen av storstaden. dagen efter jag var på HVB där så drar jag därifrån och åker till stan och plankar med tåg tillbaks till min hemstad. Samma dag som jag drar så drar jag tillbaks till min vän som är efterlyst. En vän ringer och säger att polisen åkte med full fart in i området som vi var i men vi tänkte skit samma. för vi var i en lägenhet och vi tänkte att dem ändå inte skulle in till lägenheten tills Polisen knackar på och en tjejkompis vi var med öppnar dörren och pratar med polisen för att dom ska dra och samtidigt som hon öppnar dörren så gömmer sig jag och min vän under en säng för under denna tid var jag också efterlyst, Polisen gick och sen 10-20 minuter senare så kommer Polisen igen och vill kolla igenom hela lägenheten och när dom väl gör det så hittar dom oss.

Dagen efter så drar jag från HVB:t igen och drar direkt till hem till en tjejkompis och berättade att jag var efterlyst och att jag nyss fått LVU. Jag går in i hennes lägenhet och hämtar kläder

o sånt sen efter det så drar vi till ett ställe som ligger i hemstaden efter vi varit där så träffar jag en annan tjejkompis, som jag var med precis innan jag fick mitt LVU min andra vän som var efterlyst satt i sis igen, men han rymde ifrån sitt sis bara på en dag och så åkte han tillbaks till hemstaden. När jag var med honom så slutade jag vara med mina tjej vänner och var endast med honom, vi gick runt på nätterna och baxade mopeder och sen åkte runt i bilar för det mesta. Jag var efterlyst i en vecka sen tog polisen mig i en annan lägenhet i ett helt annat område i hemstaden, jag såg polisen komma så jag visste inte vad jag skulle göra så jag gömmer mig i trappuppgången och hoppas på dom inte hittar mig, dom hittade inte min vän så han klara sig men jag hörde hur Polisen knacka på dörren och går in i lägenheten, efter ett tag så hör jag fotsteg började komma upp för trappuppgången och då kommer polisen fram till mig och säger *du vet om att du också är efterlyst va*. Dom sätter handbojor på mig och sätter mig i polisbilen efter det så åker jag till polis stationen och sitter nere i arresten. Och efter ett tag så kommer hon SOC anställda och pratar med mig igen och säger du ska bli placerad akut på sis till dess får du sitta i arresten, Jag var sur så hade ganska mycket attityd mot denna SOC anställda. Jag var i arresten i 4-5 timmar sen kommer polisen in till mig och säger att dom har hittat en akut placering inne på sis. Jag åkte med polisen i handbojor i 4-5 timmar direkt från hemstaden till SiS, när jag är framme var jag sur och beredd på att tjafsa med folk, men dom som jag bodde med var snälla och ingen av dom verkade vara dryga så jag trivdes ganska snabbt. Jag var på SiS i en månad, efter en månad så ringer min soc och säger att jag ska till förvaltningsrätten sen ska jag till en utredningsplats inne på låst sis dom placerade mig inne på ett annat SiS. Jag vann inte förvaltningsrätten och jag fick fortsatt LVU, Jag trivdes ganska snabbt på mitt nya SiS och bor fortfarande kvar här, har varit här i snart

ett par månader och min utredning är redan klar. Nu ska jag få bli placerad på ett förstärkt familjehem vilket jag blev glad över, för då slapp jag ju SIS.

Och detta var min historia om hur jag fick mitt LVU.

She flies by her own wings

Shu shu en brud från XX ända till SiS ungdomshem

Paragraf 12 mannen släppt mig fri, jag pallar inte mer men du skiter i

Jag får kalla kårar när jag tänker på min mammas tårar

Misären gav oss allt men gjorde vårt hjärta kallt

Känner mig som ett djur i bur som väntar på nya beslut.

Sanningen bakom lås hörs men ingen fucking gör

10 månader av mitt liv till små gahbas som inte gör ett skit

Snackes hit o dit men ingen liten gahba vågar göra ett skit.

Tänker på min familj det finaste jag har, en dag finns inget kvar

jag ramlar, famlar, samlar ihop spillrorna av de som var en gång

Det hände något, det kom en ny dag

Hjärtat blev lättare, gud lät mig börja om

Inshallah du kommer komma ut och vara starkare än något annat. Ta vara på ditt liv, räkna inte dagarna låt dagarna räknas. Tänk på din familj, tänk på ditt liv, fuck alla som försöker förstöra för dig, det är bara du som kan bestämma hur du vill leva. Walla du e starkare än någon annan.

// A

Det är våra liv det handlar om

Veckan innan sis låg jag på sjukhus efter att ha tagit överdos av droger. Folk frågar mig hur jag överlevde. Dagen innan jag hamnade på sis gjorde jag ett nytt försök jag låg jag med en spruta i min arm med heroin men vågade inte ta. Vem vet hade jag inte hamnat på sis kanske jag hade gjort ett nytt försök med heroinet. Att bli omhändertagen med lvu kanske räddade mitt liv.

När jag var tre år blev jag omhändertagen med lvu från mina föräldrar. Dom hade alkohol och drogproblem, jag blev misshandlad av de fysiskt och psykiskt. Jag hamnade i ett familjehem. I detta familjehem trivdes jag jättebra. Vi reste tillsammans och levde som en vanlig familj, de blev min familj på riktigt det blev mina vårdnadshavare och jag kallade för mamma och pappa.

Redan tidigt märkte de att jag hade problem i skolan. Jag fick tid till BUP, jag hade en diagnos.

När jag var elva år började allt förändrats min kallade bror började sexuellt utnyttja mig i ett och ett halvt år. Sista gången innan jag berättade till någon våldtog han mig. Detta gjorde att jag direkt blev omhändertagen igen.

Det var nu allt kaos och självmordstankarna kom. Jag kände mig så misslyckad och värdelös. Jag flyttade runt i olika familjehem för att det sa upp kontraktet för att jag var ett problem och skapade kaos. När jag var tretton började jag ta droger. Jag var inte beroende men tog ibland. Jag hamnade på hvb när jag var 15 för inget familjehem passade mig. Jag bodde på hvb hemmet ett halvår. Sedan flyttade jag till ett familjehem. Jag bytte umgänge och mitt drogberoende hade blivit ett

problem. Jag kunde inte gå till skolan utan att ta amfetamin eller någon annan drog, jag kunde inte heller gå på fotbolls-
träningarna utan att ta någon drog.

Jag började sälja mig själv för att kunna få pengar till drogerna. Varje träff kändes som en våldtäkt och jag mådde extremt dåligt över det. Sedan började jag och familjehemmet bråka dagligen vilket gjorde att jag använde ännu mer droger, det var också då jag torskade mig första gången på droger för jag kom hem helt påverkad. Jag blev direkt skickad på ett hvb och var där en vecka. Där smugglade jag in droger och avvek så de skickade mig på avgiftning och det var nog bland det värsta jag vart med om hade sådan avtändning.

Jag blev hem skickade efter två veckor men tog droger ändå. Så soc skickade mig till ett hvb fem timmar hemifrån. Var där en månad men avvek nästan varje dag och kom tillbaka påverkad. Som jag skrev i början av texten tog jag en överdos en gång men överlevde.

Under hela mitt liv har jag blivit lämnad, bortvald och oälskad. Men när jag hamnade på sis fick jag känna mig älskad och att någon orkade med mig.

Sis kanske räddade mitt liv. Det har fått mig att tänka om på saker och ting. Så ni som sitter på sis. Tro på er själva, arbeta med dig själv, lita bara på dig själv där inne för det finns as som bara vill förstöra än där inne och acceptera att du är där inne tiden kommer gå snabbt om du gör det bästa av det. Livet har precis börjat allt kommer gå bra till slut. Du är bäst, du är en krigare glöm inte de. Använd ditt trauma och bakgrund till en styrka i livet. Jag tror på dig.

// M

Att bli starkare

Livet är jobbigt som alla säger, allt är inte så bra och rätt hela tiden. Det finns motgångar, både lättare och svårare men en sak man ska komma ihåg är att man alltid blir starkare. Du utvecklas som person och lär känna dig själv mer.

I ditt liv kommer du få uppleva både skratt, sorg, förlust, vinst och det är så livet är. Det är inte en dans på rosor utan det är ditt liv. Det är du själv som påverkar dina val och det är du själv som får ta antingen bra eller dåliga konsekvenser. Men kom ihåg att det är du som gör dina val, bara du och ingen annan.

I vissa perioder kommer allt att kännas piss och skit men ta tag i det hur jobbigt det än känns och ta hjälp och stöd. Det kommer alltid finnas någon i din omgivning som bryr sig om dig. Någon i din skola, jobbplats, vänner, familj och om du inte har någon finns det andra.

På jorden är vi flera miljarder människor och det kommer alltid finnas minst en person som du vet bryr sig om dig och jag kan lova dig att det finns fler.

Glöm aldrig bort att det kommer bra stunder i livet också, ta vara på dessa stunder med dina nära och kära medan det varar.

Glöm aldrig att du är värdefull precis som du är och att du är älskad.

Ta nu hand om dig ta vara på ditt liv och din tid

Du är älskad ♥

Från en före detta ungdom

Adjö

När jag var 14 år placerade soc mig första gången på sis. Jag var placerad på mitt första sis 3 månader, sen fick jag flytta därifrån och hamnade på hvb i min hemstad och jag taggade därifrån hela tiden. 2 år senare fick jag lvu i hemmet istället, jag var hemma cirka 7 månader och sen gick allt snett igen och jag blev placerad på ett annat sis där jag var i två månader. Kv kom och hämtade mig och körde mig till mitt första sis där jag hamnade på en utredningsavdelning (där jag är nu). Jag har redan varit här 3 månader och allt går bra.

Sis är inte en rolig plats men det blir bättre och bättre, vi som är på sis är lika bra som alla andra bara att vi kommit snett i livet och kanske behöver extra vägledning.

Adjö

Mitt liv innan SIS

Välkommen till mitt liv innan SIS

2018 hamnade jag på ett jourhem, det var bra där men allt blev mer och mer knas. Jag var knappt där jag gjorde så sjuka saker, som jag ångar idag, men hänt har hänt.

2019 Så var min SOC trött på mig och oroliga för mig, de satte mig på ett HVB. Då tyckte jag att de var smuts och att de förstörde mitt liv jag hatade för att de tog allt från mig. När jag bodde där så rymde jag sjuk mycket och då blev jag dömd för ganska många saker, men jag brydde inte om det jag försatte att rymma. Jag fick mer och anmälningar från allt, vissa gånger när jag rymde så sov jag ute i flera dagar. På hemmet så gick inte där heller så bra tog mycket droger personalen där gjorde inte så mycket, var helt borta varje dag. I ett helt år gjorde jag vad jag vill och jag älskade det. Efter de så hamnade jag på SIS det var jobbigt men ja lärde mig att kunna hantera saker och älska mig själv. Nu har jag bott här snart ett år har det ganska bra jag vill typ inte flytta men ska snart ut och ta tand om min bror. Så det är min bärettelse.

// TJEJEN

33 ställen

Jag har växt upp i hela Sverige har bott på 33 ställen. Var inte så omtyckt i skolan blev mobbad hela mellanstadiet och ända fram till 8 tills jag flyttade till en ny stad.

Har tagit hand om mig själv sen jag var 7 år när min "pappa" åkte hem till min mormor med mig och mina saker i sopsäckar och sa att han inte ville ha mig längre. Han hade fått en egen son som var hans riktiga barn.

Lilla jag 7 år står utanför min mormor och förstår inget. Det var här mitt liv skulle börja på riktigt jag stannar där i några dagar. Tills hon kör mig till en annan stad till min mamma. Jag minns inte så mycket ifrån den här perioden. Jag minns att jag såg ritalin kapslar i toaletten och fråga mamma vad är det här det är "ostbågar" säger hon och spolar.

Förstog ju inte då att min mamma tog sprutor och missbrukade sin medicin. Men det skulle jag få reda på när jag blev äldre vilket jag gjorde jag märkte jag såg henne tillslut sitta där med sprutan i armen. Jag tänkte inte på det de var det normal för mig? mamma börjar sova vissa dagar och vaknar inte hon slumrar till när jag försöker prata med henne. Så pågick det i 4 år till. Men så blev hon ju bara när hennes medicin som hon missbrukade var slut. Missbrukare brukade vara hemma hos oss ofta. sålde ritalin burkar till min mamma. Eller så sålde hon till dem.

det här var bara ett ställe av alla 33 flyttar runt och runt. Eller som när jag var på bussen med mina syskons pappa och min mamma tar fram en hand full med Benzo och stoppar i sig han försöker ta ut medicinen ur hennes mun. Jag gråter. Vi går av bussen dem snor en el-cykel som sen skulle säljas.

En dag kommer polisen hem min mamma har fått psykos hon står naken och målar väggarna mörk röda. Polisen slog min "pappa" framför mig och jag gråter massa polisen stänger in mig i mitt rum jag får säga hejdå till min mamma. Jag hamnade i ett foster hem hos två män. Här börjar psykiskt och fysiskt skada mig, jag är alltid skitig fått sova hos fåren några gånger.

Min mamma har nyss muckat och jag är på besök jag berättar allt hon ringer soc och polisen. Det ända soc säger är ni behöver inte lämna tillbaka henne hon får bo hos dig. Det var lite av min barndom. Jag bor hos min mormor börjar röka och dricka. Jag rymmer till min mamma och riktiga pappa som nu bor i en annan stad. Jag börjar skolan där träffar min bästa vän som förblir min bästa vän. Vid denna tid punkten är jag som vilken 14 åring som helst jag smyg dricker ibland. Jag röka fast det har jag gjort ett tag.

Jag står i stan med mina två vänner och några andra, min ena vän ser en gammal vän till henne hon är lite äldre pundare det syns. Hon säger kom jag följer med hennes pundar vän tar fram en joint och säger vill ni testa den är spice jag som aldrig testat droger. Jag som hört min mamma säga testa aldrig det spice är livsfarligt. Jag tar 8 bloss och blir helt bort får psykos.

Det var min början till knarket kriminaliteten och festerna. Det jag sätt hela mitt liv jag som sa att jag aldrig skulle ta en drog efter det jag sätt alla sorgsna själar min mamma som har suttit med en spruta i armen som dessutom slutat med det här och jag tar in de i hennes liv igen. Och ingen vill dessutom se sitt barn i drogerna.

Jag började missbruka spice, tram, röka kokain, tjo och massa mer. Jag hade tillgång till fester droger pengar allt det här men är det värt det om man inte kan känna sig hel. Du kanske tror

att det är allt man vill ha men så mycket jag förlorade till och med mig själv. Jag var en fin människa innan en som inte slogs eller fryste ut folk. Jag som vet hur det är att bli utfrost och mobbad. Jag brydde mig bara om mig själv och få vänner och min familj.

Men ända inte jag brydde mig bara om att festa och ha "kul". Efter ett tag slutade jag med vissa droger självmant och började se verkligheten. Var ren 1 månad sen bestämde jag mig att dricka fira lite jag som aldrig dricker alkohol längre, blir så full börjar skrika och springa ut min vän springer efter jag står på gatan och skriker ring polisen dååå!! En tant ser och ringer polisen. Sen var det bara in i bilen raka vägen till akuten. Jag vaknar mina föräldrar är där jag har fått akut lvu. Jag börjar bråka med min mamma skriker gåå härifrån.

Första sis i mitt liv

Satt på häkte innan polisen körd mig till sis. Dom sa de va gammal dam eller rökare, skulle ta i emot mig, jag var fram kl. 06:45 fick ta några bloss av cigg sen gick vi inne, känd som förhör men de gick fort sen var jag innan på sis satt vänta innan fick mitt rum och första dan sov jag bort hela dagen sen vaknade och tog en cigg sen blev de kaos på avdelningen, efter cigg jag satt mig soffan chilla, allt rullade på så fint tills min två galna vänner fick lämna avdelningen, byta avdelningen sen kom de två ny tjejer, som jag blev bästisar med, vi håller ihop alla som familj.

Stampe

Det är aldrig för sent

”Den som inte kan förändra själva tanken kommer aldrig att kunna förändra verkligheten och kommer därför aldrig att göra några framsteg”

(Muhammad Anwar el-Sadat)

Efter fem placeringar på Sis har jag äntligen kommit till insikt, nu vet jag vilka val som är rätt och fel.

Livet på en institution hänger mycket på vad du vill i ditt liv, till exempel vill du verkligen förändras eller vill du bara göra bort din tid, för att sedan återgå till det gamla som leder till en institution ännu en gång.

Jag förstår att det är tungt att lämna kriminalitet men tänk istället, har det gett dig någonting långvarigt som lett dig någonstans där du vill vara idag. Jag tror inte du vill vara där du är idag, så gör det bästa utav situationen, gå på dina planerade möten lyssna på personalen och störst av allt plugga plugga plugga. Det är aldrig för sent.

/No name

Annorlunda berättelse

Det var en gång Jesus som var ute och gick efter ett tag stöter han på Nakennettan. Dem sätter sig på en bänk och börjar prata. Efter ett tag kommer fismaskinen springandes och efter kommer popcornbrännaren med sina brända popcorn i handen. Efter ett tag går Jesus och Nakennettan ifrån sin bänk och ser 50 spänn på marken. När Jesus och Nakennettan gått en bit ser dom gammelfarfar plocka blommor i sin trädgård. Plötsligt kommer mamman i huset ut och skriker schas här får ni icke vara. Hon tar blommorna ifrån gammelfarfar och äter upp dom. Sen kommer fjäskläppen och vill också ha blommor, mamman i huset tvekar först, men matar sedan fjäskläppen med resten av blommorna. Jesus och Nakennettan fortsätter gå och möter ketchup och MayMay. Från buskarna hörs ett konstigt ljud då är det den ovanlige ryggpruttaren som ligger och övar på sina musikaliska färdigheter. Dom går vidare sedan ser dom sami fläta, fläta enhetschefens skägg upp och ner. Fläta far 50 spänn av enhetschefen. Den snuskiga blir avundsjuk men blir istället erbjuden #SSM. Charmören står en bit bort och blir glad att se ketchup, Jesus och Nakennettan, dom ställer sig och pratar då hör dom någon säga hallå då är det hallå H som kommer åkandes på smurfens traktor. Allting dokumenteras ner på Canvas av konstmästaren. När han skrivit klart beundrar storasyster konstverket och hon offerar 50 spänn för att få ta med sig konstverket hem, Kungen kommer och stiftar ny lag o den glada är positiv som aldrig förr. Kloka lokan är med på förslaget för ny lag. Habibi och den snygga går hand i hand och ger 50 spänn till alla dom möter. 200 meter bort står hon från Malmö och tittar igenom kikare och önskar att hon också var med. Alla samlas och går tillsammans till Gudhem där dom levde lyckliga resten av livet.

Alla dessa smeknamn ar olika personal på ett SiS OBS! 50
spänn är också en person

Hey brothers and sisters

År 2004 föddes lilla jag, bodde då tillsammans med min mamma, pappa och bror.

På valborg tog mamma med mig till en stad. Samma år omhändertog socialtjänsten mig och ringde pappa och sa " vi har omhändertagit din dotter du har 20 minuter på dig att hämta henne annars blir hon omplacerad, men en sak borde du veta mamman är osäker på om du är pappan". Mamma och pappa separerade i slutet av maj. Under mina första år hade jag en kontaktfamilj var tredje vecka. Sedan blev jag omhändertagen ifrån pappa till en jourfamilj där jag bodde i sex månader, då jag och min bror blev omplacerade till ett familjehem. Bodde där i 9 års tid. Under 4 av 9 år blev jag sextrakterad av deras biologiska son. Jag berättade det för familjehemsmamman, men hon trodde inte på mig. Dagen efter att jag berättat sket jag i skolan och åkte till socialkontoret där jag tillsammans med min soc gjorde en anmälan på honom som trakasserade mig. Samma dag blir jag akut omplacerad till ett hvb-hem, där bodde jag från ett par månader. Sedan flyttade jag hem till mamma, under tiden jag bodde hos henne hände massor saker. Jag träffade en kille. Han var inte den jag trodde. Natten till min födelsedag våldtog han mig. Efter den händelsen blev jag mer och mer nedstämd.

Dagen efter var jag på stan och slog burk så mina händer var helt täckta i blod. Samma dag hänger min kompis med mig hem. När vi kommer hem till mig så tar hon fram en tablett och bryter den i två delar och ger ena halvan till mig. När jag tagit och svalt tabletten, det går en timma sen mår jag hur bra som helst. Senare den kvällen frågar jag min kompis vad det

var för tablett då visar det sig att det var E, det slutade med att jag började ta mer och mer och gå på fester varje helg minns inte exakt i detalj. Sen i typ mitten av den månaden försöker jag ta livet av mig genom att försöka hoppa ifrån ett tak men det gick inte för polisen är för snabb. Soc anser att mamma inte kan ta hand om mig så dom flyttade mig till ett HVB-hem där jag snabbt avvek och gömde mig hos min kompis, efter cirka två veckor får polisen reda på vart jag är och hämtar mig tillbaka till HVB-hemmet. Jag avvek ganska mycket och kom ofta tillbaka till hvb hemmet antingen bäng eller full som ett svin. Tillslut fick jag flytta till ett annat HVB-hem, där bodde jag ca 5 månader. Avvek, köpte droger, drog på fest. Fick inte bo kvar där heller så jag blev flyttad till ännu ett HVB där va jag i två veckor flyttade sedan till ett annat HVB-hem i en annan del av landet där va jag en vecka men hela veckan va jag inlagd på BUP. När veckan gått får jag reda på att jag ska till sis akut låst avdelning där va jag cirka 3 månader tills jag fick plats på ett HVB- hem en annan stad. På det HVB-hemmet var jag cirka 2 månader blev akut placerad till sis låst ännu en gång i väntan på utredningsplats. Nu sitter jag på utredning låst avdelning och ska snart börja med min utredning. Inlåst i skogen vad ska man göra? Regler hit och dit personalen springer dit

Jag är nu en tjej på 17 år som lever med psykisk ohälsa, emotionell störning, psykosocial störning

Jag tanker jag är grym ändå dom värsta månaderna i mitt liv har jag klarat mig själv ingen har tröstat mig.

31 december

Den 31 december vaknar jag. Jag är helt hypad det ska bli nytt år. Jag går upp och kysser min lillebror. Min släkting vaknar och ringer mig helt nyvaken. Jag svarar och skriker sover du fortfarande? Jag skrattar och han gör de också.

-Ha mannen jag slaggade som en prinsessa, vill du ses hos mig och vi röker en riktig fet cocktail. Jag sa såklart mannen. Jag tog med mig nåra ecstasy, lsd-lappar och benzo. De va 9 på morgonen mina föräldrar är vakna. Jag kysser dem med och säger: nytt år snart, jag älskar er mest. Jag ska till släktingen, sa jag och dem sa till mig : så tidigt? vakna först. Jag sa va tror ni? jag måste dra, jag älskar er. Jag satt på mig mina skor och jag sprang till busshållplatsen och tog bussen till han. De tog ungefär 30 minuter till honom, när jag va framme hos honom stog han ute med 2 jollar och han sa: Jalla akhi skål, vi rökte och vi gick in till honom. Han hade 2,5 kola på sig som vi skulle spara för en fest som vi skulle till och jag hade mina stach med sen satt vi hos honom vi skrattade och munchade. När klockan va nånstans 18:00 så ringde jag mina vänner som kom och hämta oss. Sen åkte vi till en fest utanför vår stad. När vi va framme hos festen började vi ta mer droger.

Vi festade musiken va maxad de va knas jag levde livet. 1-2 timmar senare jag och släktingen hade sneat. Vi festa utan stopp och klockan var 10:30. Alla stack. Vi åkte med till en sjö i vår stad där vi drack, tog mer droger. De var hög musik, vi börja bråka med folk de va knas. Klockan va 11:30 när släktingen sa ja drar hem, jag kommer hem till dig snart, jag ba ok? Men va där innan nyår. Jag stack hem, klockan va 11:45 och han hade ej kommit hem än. Jag tyckte de va konstigt, jag

ringde honom 20 gånger minst, han svarade ej. Klockan blev 00:00 vi öppna champangen och drack. Jag somnade direkt efter de.

Nästa dag så vaknade jag av min mamma när hon grät. Jag sprang direkt. Jag ser mina föräldrar med snuten jag får panik de va knas jag skrek va gör polisen här vad gör ni hemma hos mig? Min mamma säger att min släkting är borta. Han hade hängt sig. Jag kunde ej tro på de. Jag blev krossad. Jag grät utan tårar. Jag kände mig tom, de va säkert den där benzon som vi tog. Några månader sen börja jag fakka mitt liv hade rätte efter rätte. Till slut hamna jag i fkn sis. Se var jag är nu. De som kallade sig "vänner" hade goat mig. Men ändå, jag kämpar nu.

FUCK DROGER DEM FÖRSTÖR DIG OCH DIN FAMILJ.

Allt har en mening

Hej!

Jag vet ibland SIS kan vara jobbigt att bo i, tiden går sakta och allt blir tråkigt till slut.

Men bara ha tålamod för allt har en mening i livet. Kanske det är vägen till någonting bättre. För man vet aldrig! Om du hade varit ute i friheten kanske du hade blivit skadad eller blivit klippt. Jag ska berätta en sak till er och kanske kommer det ändra era tankar.

Det var en gång en fattig familj. Familjen grundas av en man och hans fru och enda sonen. De ägde bara en liten mark som de kunde odla och en vit fin häst. Hela byn var avundsjuka och önskade kunna ha hästen eller köpa den. Hela byn kom till mannen och erbjöd stora summor för att kunna köpa hästen men den gamla mannen ville inte sälja.

Efter två veckor hästen försvann. Hela byn kom till den fattiga gubben de sa till honom

-Vi erbjuder dig mycket pengar på hästen men du ville inte sälja till slutet hästen bara försvann och du gick i förlust.

-Allt har en mening jag tog hand om hästen och surade aldrig hästen han skulle aldrig lämna mig utan anledning kanske det lider till någonting bättre. Gubben svarade!

Efter en vecka kom hästen tillbaka men inte själv den kom med elva andra liknande hästar. Hela byn kom tillbaka igen till honom och sa!

-Du hade rätt gamla gubben men vill du inte sälja de andra hästarna?

-Nej! Gubben svarade!

Efter 15 dagar trillade gubbens son från hästen och brutit benen. Hela byn kom igen sa till gubben

-Här din enda son som tog hand om hästarna och matade de och kunde försörja dig och din fru, Han har brutit benen så nu det är bästa tiden att sälja hästarna till oss så du har lite pengar och kunna ta hand om honom.

-Allt har en mening. svarade gubben

Efter 2månader började krig i landet så militären tog alla killar till kriget förutom gubbens son för han brutit benen så de behövde inte honom där. Hela byn kom till Gubben igen och sa!

-De har taget våra söner men inte din vilken tur du har nu kanske vi kommer aldrig kunna se våra söner igen men din son är bredvid dig. Då svarade gubben

-Det är inte tur. Kan ni inte fatta det när jag säger till er? Allt har en mening. Som min häst försvann men jag hade tålamod så Gud belönade mig med 11 andra hästar eller när min son brutit benen hade jag tålamod då Gud belönade mig igen med att han behöll min son hemma hos mig.

Det här var min berättelse till er. Önskar att ni fattar att allt som händer i våra liv har en mening. Tänk alltid! Att vårt liv inte är slut här det kommer komma fina dagar som vi kommer ha bra med våra nära och kära allt har en mening med livet vad än händer ha alltid tålamod och vänta på din belöning. Livet är

gjort av tester vi ska kunna klara det då får vi våra belöning
lycka till och jag önskar er tillräckligt.

Jag önskar dig tillräckligt mycket med sol så att ditt liv ska bli
ljus.

Jag önskar dig tillräckligt med regn så att du uppskattar solen.

Jag önskar dig tillräckligt med lycka så att du ska bevara
livslusten.

Jag önskar dig tillräckligt med sorg för att även de små
glädjeämnen ska bli stora.

Jag önskar dig tillräckligt med många vinster för att du ska få
allt det du behöver.

Jag önskar dig tillräckligt många förluster för att du ska
uppskatta allt det du har.

Jag önskar dig tillräckligt många välkomnande.

För att du ska klara av det slutgiltiga avskedet.

Mr. A

Tusen ord till dig!

Lilla hjärtat, jag önskar att jag kunde tala till dig, och berätta för dig. Berätta allt du kommer få se, allt du kommer bli utsatt för. För att skydda dig, och förbereda dig på att du kommer få kämpa, och jag vill att du håller ut. Det kommer bli bättre. Du kommer se ljuset en vacker dag. Du är älskad, av din mamma, och av dina syskon. Du kommer vara tacksam för din uthållighet och styrka.

Du kommer känna dig fången. Du kommer få utstå hot, bli skadad både fysiskt och psykiskt. Av honom, han som man inte kan lita på, han som kommer göra allt för att bryta ner dig till små pusselbitar som är nästan omöjligt att få ihop till en hel bild igen. Du vet jag kämpar än idag för att få ihop pusslet igen, de kommer vara svårt men kämpa!

Han kommer att gilla att se dina tårar rinna, han kommer aldrig ge dig någonting. Han kommer skryta, skryta om hur många miljoner han, har trots att han inte har någonting. Bara en elak människa, och man är ingen, så länge man behandlar andra barn och vuxna som skit.

Minns du alla gånger han gett dina syskon lördagsgodis men "glömt" dig? Han har inte glömt dig han vill bara se dina tårar rinna, och inte lägga pengar på dig. Jag vet att det låter hårt att säga så till dig hjärtat. Men jag är bara ärlig och jag vill att du ska förstå att livet är hårt, och du kommer förstå när du blir äldre. Jag vet att det är svårt just nu men du måste kämpa. Kämpa hårdare och hårdare och aldrig ge upp.

Du har klarat så mycket, du har tagit dig genom eld och vatten, varit nära döden men ändå står du på dina två små ben. Många i din omgivning behandlar dig som skit jag vet. Skolan

kommer vara tuff för dig men du kommer klara det, skolan är inga problem för dig, bara ibland när du trampar lite snett och faller. Då kommer det kännas som att alla är emot dig.

Du kommer att sitta hemma i ditt rum och tänka vad som är fel på dig, vad du gör fel. Men du gör inga fel, det är du som blivit psykiskt kränkt ända sen din mamma flyttade hem till honom, allting va så bra eller hur? Varför kunde inte hon stanna?

Jag vill också berätta att han vill ha dig livlös och han vill se dig lida. Han går igång på det. Så många gånger han kommer jämföra sig med dig, så många gånger han kommer säga till din mamma när du ligger på golvet och skakar "kolla vilken respekt hon har mot mig" eftersom att, du och han vet om att du är trotsig mot din mamma. Då kommer du känna dig förvirrad och arg, jag vet. För jag har känt exakt det du känner just nu och framöver.

Jag vill inte hänga ut din mamma eller vara elak mot henne, men hon kommer inte skydda dig alls mycket. Hon kommer försöka köpa din kärlek, hon kommer ge dig en häst, dyra kläder men inget av det, ger dig en bättre relation med din mamma. Kanske för stunden men aldrig i längden.

Tänk om hon bara hade stannat själv med dig ända från början. Då hade jag kanske inte suttit på SIS, då kanske du inte behövt rädda dig själv så många gånger som du har gjort. Jag vill så gärna berätta min historia för dig. Men jag vill inte att du ska bli rädd, samtidigt vill jag också förbereda dig för alla dessa placeringar, mobbning i skolan, grupperna som frös ut mig på alla dessa HVB hem. Samt resan från att vara lilla du till stora jag.

Det finns också goda minnen, och de ska vi inte glömma, jag vill inte bara berätta allt dåligt. När han åkte på semester och jag fick ta hem mina bästa vänner på en tjejkväll, du kommer känna

dig älskad och att folk verkligen bryr sig om dig. När du och din mamma åkte till stora hästtävlingar med ditt syskon, mamma var dock sjuk då men det var fortfarande ett gott minne <3

Du har ju dina syskon också. De som bara stod bredvid när ditt blod rann. Du kommer känna dig som en hemsk förebild, en hemsk storasyster som lär de om fel vägar i livet. Jag vet att du inte vill att de ska se. Se hur du lider, för han är ju "snäll" mot dina syskon, så de tänker nog att det inte är så pass jobbigt för dig när du är ensam hemma med honom. Dina syskon kommer säga till honom då och då, men de är också rädda för honom. Men det är ju såklart tanken som räknas. Han kommer säga till dig att om du rör dina syskon så kommer han slå dig ännu hårdare. Så du kommer inte våga leka med de, du kommer inte våga ha roligt så som syskon ska ha det tillsammans. Du kommer tänka att du är ensamast i världen, men det är du inte!

Så med denna text vill jag att du ska lita på mina ord, det kommer bli bättre! Känns någonting omöjligt? Tänk inte så, det omöjliga tar bara lite längre tid, det har en väldigt fin personal sagt till mig och det stämmer. Allt går bara man ger sig fan på det!

Du kommer behöva mycket stöd i tonåren, du kommer ligga i din hårda säng och skrika av ångest. Det kommer göra ont. Det kommer kännas som att du går sönder men det är okej! Detta är vad både du och jag behöver för att klara oss. Vi behöver detta stödet från andra människor för att klara att lägga ihop pusslet igen. För att få bitarna på plats igen och du kommer göra det. För inget är omöjligt och du och jag klarar det tillsammans. Du och jag föralltid ♥

// Experto crede

Gud Håller Vad Han Lovat

Sömlösa nätter
Oförglömliga tankar
Tankarna dem bankar
Sorgliga minnen
Lider av trauman
Kan inte förklara för någon annan
Paradis och Helvete
Vart kommer jag hamna
Jag börjar tappa andan
Gud Fader
Kan du höra mina böner?
Jag ser en förstörd mamma
Som har förlorat sina söner
Jag tog henne i handen
Torkade hennes tårar
Jag sa till henne "Gud håller vad han lovat"

-

Mot förändringen jag kämpar
Men allting tar sin tid
Så länge jag får stöd av dem jag älskar kan jag
Ta mig ända dit.

/ 100gumma

Even thinking about killing yourself is living dangerously

Förändring e bra men de kan va dåligt också

En förändring jag hata var nar jag va 5 och flytta till farsan de va då mitt liv börja kaosa totalt, misshandel varje dag, skrik o allt.

Jag blev psykiskt och fysiskt misshandlad

Bodde hos han i 4 år, flytta till mamma nar jag va 9 och då började jag må väldigt dåligt fick diagnosen ptsd, de blev inte helt bättre hos mamma för jag o hon bråka väldigt mycket och vi skrek, och ibland kunde hon ge mig en smäll med.

Efter några år var tankarna kvar, de ledde till självskada och missbruk.

Droger var den ända utvägen kände jag då. Självmordsförsök, ville dö hela tiden.

De kändes som att de var så här de skulle kännas hela livet ut.

Bråkade mycket med människor, jag va inte helt frisk.

Jag hade ingen annan utväg än droger kändes de som.

De kändes som ingen älskade mig, som om ingen brydde sig om mig.

Jag brydde mig inte längre, jag gick över gatan utan att kolla om de kom bilar, spårvagnar eller bussar, de var så nära att jag blev påkörd många gånger.

När mamma blev sjuk skärpte jag mig, jag sluta med droger för o kunna hjälpa henne men de var ett kort tag, jag gjorde för mycket för henne att när jag vaknade på morgonen var jag tvungen o ta nått som gav mig energi.

Jag lyssna en gång på en sån spoken poetry om depression och då sa han en mening jag inte kommer glömma "even thinking about killing youreself is living dangerously"

Det är sant ju, man kommer ingen vart om man tänker "hur fan ska jag försvinna idag?".

Men de inte lätt o få bort tankarna när man e fastlimmad på sängen, man orkar inte göra nått, man orkar inte ens äta till slut, man ligger där o man kan inte ens se sig själv i framtiden. De är då man vet att de är illa, drogerna hjälper inte o de har jag insett själv, man mår bra för en stund o när abstinensen kommer så mår man ännu sämre, jag e ingen människa som visar mina känslor för nån, eller gråter framför nån jag gillar. Hålla de inom mig men de inte bra för en dag så kommer man spricka, men tro mig allt kommer o bli bra, fortsatt kämpa, jag e ju inte helt frisk än från min depression men jag e i alla fall halvvägs och jag tror på er ni fixar detta.

- c

Mitt liv på papper

En månad efter min 12 års dag var det året jag flyttade till mitt första familjehem. Det gick inte så bra hos mina föräldrar så jag fick inte flytta hem.

Bodde i samma fosterfamilj i ungefär 4 år och det var inget "wow" liv, men jag var blind från sanningen. Trodde dedär var ett "normalt liv", innan jag insåg att det som hände bakom stängda dörrar inte alls var okej. Men det spelade ingen roll för vad jag än sa så sågs jag som en "lögnare".

Sedan började jag rymma därifrån. Var 15 när jag började rymma. Ibland kunde jag vara på rymmen bara några timmar, sen höjdes det till att jag var borta till nästa dag. Visste då inte vart mina föräldrar bodde så fick sova hos vänner, men innan det så kunde jag sova i skolans källare över natten. Det kändes bättre och tryggare än att sova hos familjehemmet.

Blev sedan flyttad till ännu en fosterfamilj och där var jag i bara 1 vecka, innan jag rymde därifrån. Då var jag borta i ungefär 2-3 månader, innan jag blev hittad av polisen och hamnade hos ännu en fosterfamilj. Där bodde jag i ungefär 6 månader, men rymde sjukt mycket. Sedan lyckades jag vara på rymmen i typ 4 månader, innan jag blev hittad och hamnade på ett Hvb. Blev hittad av polisen och fick åka med Kriminalvården i typ 5-6 timmar.

Bodde på Hvb hemmet i 2 månader men rymde därifrån 3 gånger med några tjejer där. Vi fick tag på droger, det började med hasch, sen blev det Tram och sen kokain, och allt syntes på piss-proven. Det är inget jag är stolt över och har aldrig varit det.

Sen rymde jag från hvb hemmet, men denna gång rymde jag helt själv, genom halva Sverige. Det var ingen rolig resa direkt, men jag kände mig fri, det var det enda jag ville. Känna frihet, inga droger. Bara frihet.

Livet är såklart ingen dans på rosor, men man hoppas bara på det bästa, för det förtjänar jag efter alla dessa år.

Men nu bor jag på SIS och kämpar mig till friheten.

/S

Det blev värre när det var som värst

Då när jag var som värst brukade jag proppa i mig runt omkring 100 tabletter benzo om dagen. Det toppade jag även oftast med lite röka och tjack och jag gick samtidigt på mina utskrivna elvanse. Jag bodde hos min mormor och därför var jag inte alls nojig att någon skulle märka att jag även beknade benzo och lite olika andra preparat ibland också och min mormor märkte knappast att jag var påverkad då jag knappt var hemma, jag var alltid med mina vänner och sov borta mestadels av tiden. När jag väl var hemma kom jag hem sent när min mormor låg och sov. Jag var även med om något väldigt läskigt under det året. Jag var med min vän XXX och han fick ett krampanfall hemma hos min pappas vän på en ö. Jag blev livrädd och trodde att han skulle dö, jag hade aldrig varit med om att en vän hade fått ett krampanfall innan jag hade bara varit med om några krampanfall själv. Han överlevde som tur va, men idag lever han faktiskt inte. Jag skulle aldrig säga att jag haft ett hälsosamt liv hittills men jag har verkligen en plan på att ändra på det. Jag mår illa av tanken att vara fast i tramadol, benzo, tjack, ecstasy, kokain, lycrica eller hasch igen. Så många som gått bort och så många som förlorat sig själva på vägen det är sjukt.

Innan jag hamnade på SiS så hade jag ingen motivation alls till att fixa mitt liv, det var mycket droger och absolut ingen medkänsla till min mamma eller någon alls i min familj för hur dåligt de har mått under dessa år som jag betett mig som ett svin. Drogerna personlighets förändrade mig totalt. Jag var en helt annan människa och hade ingen empati för någon, varken

för folk jag inte känner alls eller för folk som varit vid min sida sen dagen jag föddes. Jag kunde hålla mig hemifrån i ett helt år utan att bry mig vad folk tyckte eller tänkte, telefonen svarade jag nästan aldrig i när det gällde socialen och mina pären. Mitt liv var bara knas helt enkelt. Så många gånger jag nästan gått bort på grund av droger, jag kan inte ens hålla räkningen längre. Jag har flera nära vänner och pojkvänner som mist sitt liv på grund av dessa äckliga substanser. Som Sebbe Staxx sa "En efter en så faller vi som dominobrickor".

Det har varit en lång resa till där jag är idag och det har varit en tuff väg kan jag säga. Min pappa har även haft ett missbruk större del utav mitt liv och det har tagit hårt på mig också. Jag skulle inte säga att det är nu jag behöver vård för de problem jag haft och jag är ganska övertygad om att jag inte är ensam om att känna så. Men som en vis psykolog sa en gång till mig "Detta är bara en kort period i ditt liv". Jag höll faktiskt på att omedvetet långsamt resa mig upp från skiten helt själv, men jag kan bara säga att SiS har gett mig en extra stor knuff och hjälpt mig uppnå det. Jag pratar med min mamma nästan varje dag och för första gången i mitt liv har jag tänkt framåt, på min framtid, vad jag ska göra efter denna korta perioden i mitt liv. Man får mycket tid att tänka här, det är inte alltid först bra tankar men de dåliga tankarna går snabbt över eftersom man inser att det inte oftast är så farligt som det verkar vara. Det är bara att hålla ut och samarbeta med de som arbetar här för att faktiskt hjälpa dig.

När min första vän dog på grund av droger kändes det hemskt och då hade jag själv redan nästan gått bort flera gånger utan att ha insett allvaret i det hela. Han blev mördad och kastad i kanalen som om han inte var någonting. Allt handlade om lite knarkpengar ... Han blev mördad på grund av en dålig affär. Inte sa jätte långt efter dog en annan väldigt nära till mig på

grund av en dålig affär och han var inte bara en nära vän till mig han var också en gång mitt livs kärlek, jag älskade honom. Under den tiden visste jag att jag själv behövde ta det lugnt med allting för att inte hamna i sådana situationer men det gjorde så fruktansvärt ont så istället blev allting värre. Att sluta med droger och att låna pengar av folk jag inte ens kunde betala tillbaka var inte ett alternativ för mig. Jag hade redan förlorat en vän tidigare i en moppekrasch så att förlora två till var verkligen det värsta som kunde hända mig just då. Efter bara några månader förlorade jag ännu en kille i mitt liv som jag älskat, denna gången var det Tramadol överdos. Jag hade sett under lång tid, alltså under flera år hur dåligt han mårde och jag brydde mig så mycket om honom. Han gick runt och beknade och var helt förvirrad i blicken mestadels av tiden. Polisen tog honom här och där, SiS in och ut, inte ens Gud kunde hjälpa den här killen. Det var riktigt synd om honom måste jag faktiskt säga. Och för bara drygt tre månader sedan förlorade jag ännu en van utav överdos. Det är så synd att man ska behöva förlora så många nära inom så kort tid. Allt skulle bara vara bättre om droger skulle försvinna från samhället, om drogerna skulle försvinna istället skulle kanske inte vara nära och kära försvinna.

Rest in peace mina fina vänner som lämnat denna världen bakom sig.

/G

Kämpa

Livet är tufft och extra tufft för vissa men jag lovar dig vart du än har hamnat och vad du än har gått genom så kommer du klara det här. Du är starkare än du tror, du måste bara ge dig själv en chans att lyckas ... Alla har gått genom olika saker och varje person sitter med en egen unik historia. Det är tufft att sitta inlåst, man får må dåligt, man får gråta men man får aldrig ge upp för jag lovar att det kommer bli bra. Det här är bara en kort period i vårt liv. En dag kommer man kolla tillbaka på denna tid och vara stolt att man inte gav upp. Jag svär jag fattar hur jobbigt det är, jag har själv upplevt så mycket och gått genom så mycket att jag bara vill ge upp men här står jag fortfarande och kämpar för en bättre framtid.

Skriver denna text samtidigt som tårarna rinner, vill ju bara hem till mamma, mammas varma famn, mammas speciella lukt. Mår inte direkt bra här men jag tänker inte ge upp nu när jag har kommit så här långt.

Saknar min fina mamma, världens finaste kvinna. Hon är som en ängel, världens snällaste person. Det gör så ont utan dig mamma, jag glömmer aldrig natten då jag hade rymt till dig för att vara i din famn och polisen rusade in och drog mig ur din varma famn. Jag såg hur tårarna rann på dig och dem började rinna ostoppbart på mig med. Du höll fast i mig och ville inte att jag skulle lämna dig igen, det gjorde så ont i mig mamma den natten. Nu är jag här på SiS och tårarna forsar ner för kinderna medan jag kollar på din bild. Ingen har skyddat mig och stått bredvid mig som du min fina.

Du som sitter inne, sluta aldrig kämpa, vi sis ungar är otroligt starka och kommer kämpa hela vägen. Vi har två val: antingen

låter vi dem trampa på oss eller så visar vi dem vad vi går för och då menar jag att vi sköter oss för att sen komma ut till friheten. Jag lovar det är inte coolt att kaxa emot personal och tjafsa emot dem för det kommer kosta oss bara att vi sitter inne längre. Det är supertufft jag vet men det går fort, blicka framåt och aldrig bakåt så du inte trillar. Barndomssorg kan vi antingen ta som en börda eller som en styrka så vad väljer du?

Som liten blev jag slagen fram till tioårs åldern, sen flyttade vi till Sverige och jag trodde allt skulle bli bättre här men jag blev våldtagen tre gånger av min egen bror, blev utslängd sedan hemifrån för att pappa påstod att jag ljög och att hans son skulle aldrig göra något sånt. Mådde skit, sökte hjälp hos soc när allt börja kaosa hemma och i skolan. Blev placerad men rymde mycket för saknade mamma, tillslut blev jag skickad hit för jag avvek för mycket, jag har aldrig haft något med droger, alkohol eller kriminalitet o göra men nu är jag här och jag tänker fan inte ge upp nu vid halvvägs. Jag ska komma ut och bli polis en vacker dag.

Saknar mina fina vän, vi ska aldrig tappa kontakten älskling även om dem inte låter mig ringa dig. Har aldrig klickat med någon tjej förut som jag har med dig. Sen första dagen jag såg dig var du och är världens vackraste tjej, alla behöver en vän i sitt liv, du har stöttat mig sa enormt mycket och jag är tacksam för att ha en kompis som dig min fina älskling. Du har gått genom så otroligt mycket och ändå är du fortfarande väldigt stark och kämpar fortfarande. Du är bäst älskling glöm inte det. Du är en på millionen, man ska vara jävligt tacksam över att ha dig i sitt liv mitt hjärta. Jag tänker på dig hela tiden och jag älskar dig enormt ska du veta

När boken kommer ut så kanske jag fortfarande är kvar här men jag vill att du som sitter inne ska kämpa för din egen skull, du kan mycket bättre så visa dem hur stark du är/ / *tjejen*.

Inlåst i mina tankar

Om kvällarna sitter jag förvirrad i mina säng och bankar.

Omgiven av dessa vilsna tankar.

En sommar blev jag hämtad en tidig morgon av polisen och kastades in i SIS. Innan dess bodde jag hemma och levade mitt liv som vanliga ungdomar gör. Går ut med tjejerna, sätter mig i en parkbänk och tändes en cigg samtidigt som alla vi sitter och snackar skit och folket runt om oss.

Men historien i sig går längre bak än så.

Mitt liv har aldrig varit svårt, jag höll mig till reglerna och tippade alltid runt på tå. Ingen visste vad jag höll på med eller vem jag var.

Jag var som en nål i en höstack.

Under mina unga dagar var skolan min bästa vän, pennan var min historia och boken var min lärdom. Från lågstadiet till mellanstadiet funkade allt perfekt. Tills jag tappade kontrollen över mina emotionella tankar. Jag skolkade varje dag och började röka sakta men säkert. Jag var den skitungen med en Power King i min vänstra hand och en Winston blå lång i min högra hand samtidigt som jag pumpade Yassin byn. Inte bara det utan jag satt och bråkade med folk bara för att jag konstigt nog tyckte det var kul.

Jag var ganska störd.

Detta fortsatta fram tills jag började 9:an. Då var det dags att ta tag i mitt liv. Men som ungdom drogs jag alltid med i skit. Att

säga nej var alltid svårt för mig. Jag tappade bort mig själv helt. Jag var mer eller mindre ett problem sökande barn även om jag själv inte kunde erkänna det.

Gymnasiet första året

När jag började gymnasiet började mitt liv krångla på riktigt.

Jag är en ung tjej och detta är min sanna historia.

Enligt mina socialsekreterare var en jag rebellisk ungdom utan empati och var en narcissistisk hjärtlös människa. Men i själva verket hade jag varit med om så mycket dem senaste åren. Både i familjesammanhang men delvis bland vänner också. Under all den här tiden som jag sökte efter hjälp blev jag rå ignorerad, därför kände jag att jag inte var skyldig någon något stöd heller för den delen eftersom jag aldrig fick det stödet jag sökte efter. Visst var jag kall men de var så världen var mot mig. Mitt rop på hjälp ignoreras precis som politiker skiter i allt som inte gynnar dem. Vid den här tiden hade jag förlorat många familjemedlemmar. Jag följde aldrig med min mamma för att jag visste att jag inte skulle fixa det. Jag var det svarta fåret i familjen. Jag var den som gick förbi och sket i att hälsa när mamma stannade upp för och säga "hej". Jag var den som var ute och drack under högtiderna och glömde vad familj var för något. Jag var en idiot.

När jag började gymnasiet var det exakt tre år sen jag träffade min pappa. Jag hade aldrig en far figur att se upp till som barn. Det var bara jagoch mina syskon.

Hur som helst var hela den första terminen ett år som endast bestod av falskhet och drama, en verklighets liknade bergodalbana. Jag var ungen som lärarna alltid spanade efter i korridorerna, jag var den som alltid ställde till med problem och

stökade alltid i klassen, att jag skulle klara skolan var ett skämt för lärare och dem yngre. När jag var sjuk märktes det i klassen för allt blev alltid lugnare.

Men mina kära läsare jag vill inte framstå som en syndabock, mycket av deras åsikter stämmer faktiskt in på mig. Även om dem tror att de var diskreta så märkte jag av situationen. Jag kanske framstod som en hård och stark tjej som man inte skulle jiddra med men allt dem sa gjorde faktiskt hål i mig.

Tänk er vakna upp varje morgon och tvingas gå till en skola ni vet om att alla tekniskt sätt stör sig på dig. Inklusive att lärarna redan tror du har misslyckad, detta gick så långt att när jag väl presterade på lektioner och fick höga betyg anklagades jag för att ha fuskat.

Sjukaste du har hört? Känner desamma.

Det är nu min värld vänds upp och ner, kvällarna blir längre och dagar blir kortare. Om kvällarna var jag alltid ensam, min tårar var det ända som höll mig sällskap. Min ångest kom alltid och knackade på min dörr som en oinbjuden gäst. Jag visste inte hur jag skulle hantera mig själv eller hur jag skulle få någon hjälp. Så jag började med att distansera mig ifrån människor i allmänhet. Jag snackar max två till fem vänner, ständigt själv skolkorridorerna.

Jag festade varje dag för att glömma allt som snurrade runt i mitt huvud. Fester som höll på från dag till natt. Jag började sakta men säkert men självskadebeteenden, inget jag är stolt över men till slut äcklades jag så mycket av mig själv att jag slutade. När jag slutade gå till skolan märkte min gulliga mentor att något stod på så hon kontaktade min socialsekreterare någon månad efter detta händelse. Så hon försökte sätta mig på ett HVB eftersom mina lärare trodde jag gick på olika

substanser som var lugnande. Detta var ju då på grund av att dem var vana vid en glad och sprallig tjej men istället fick dem en deprimerad och svartklädd skitunge.

Mitt HVB var rakt av sagt skit. Tjejerna var bara jätte skumma och personalen verkade ha störningar men jag sket i. Idiotiska jag tänkte ju att min socialsekreterare inte hade någon makt över mig eftersom dem hade varnat mig förut och sagt om jag inte sköter mig blir det låst behandling. Men jag trodde ju att dem bara anklagade mig för massa skit så jag sket i det dem sa, precis som jag sket i allt annat. Så jag undvek allting dem sa och rullade mina jointar på mitt rum och gick sedan ut för att röka dem. Jag blev kort sagt en pundare. Jag festade alltid och efter festen följde jag med helt främmade människor för att röka igen.

Lilla jag hade ju då fått för mig att jag måste vara hög för och känna lycka för annars blev jag bara jagad av mitt svarta förflutna som skär som glas genom mitt huve. Jag var en sådan människa som alltid sprang bort ifrån mina problem för att jag inte visste hur jag skulle handskas med dem. Jag letade omedvetet efter problem jag fattade aldrig att för varje joint jag tänkte grävde jag bara ett djupare hål för mig själv.

Personalen ansåg att jag var beroende även om jag inte kände detsamma. För lilla jag tänkte ju hur fan kan jag vara beroende av någon substans när jag själv bestämmer när jag ska sluta?

Hur som helst trodde dem att dem visste bäst hela tiden, så jag lät som köra sitt race.

Aja, dem första två veckorna på mitt HVB fick man inte gå ut men såklart sket jag i det och gick ut ändå. Ibland kunde personal få psykosens mamma och hindra mig ifrån att gå ut

och då sa jag "jag har en grupp uppgift som är sen och om vi inte har den färdig imorgon så får vi F i hela kursen" och så klart vill inte personal kände sig skyldiga till att jag får F i en hel kurs så då svarade dem alltid med ett okej men var hemma innan 20:00.

Återigen säker det sjukaste du har hört. Men jag känner detsamma hur fan kan en ungdom förväntas vara hemma den tiden? Aja jag sket ju i det med precis som jag sket i allting annat. Ni lär ju se mönstret jag försöker bygga fram här.

Än idag tycker jag det är sorlig att dem kallar den stugan för ett jävla hem men så klart kom jag "hem" när jag orkade. Så tekniskt sätt avvek jag inte med tanke på att jag kom tillbaka eller hur? Det var en standardsyssla för mig att avvika, jag sket i allt och alla. I två veckor bodde jag där men parkerade mig alltid utomhus.

Vid flertal tillfällen fick jag ett sms ifrån min socialsekreterare som sa till mig om jag fortsätter som jag gör lär jag hamna på en låst institution men jag valde och strunta i det med. Jag tänkte ju såklart vad fan kan dem göra, men det visade sig att dem kunde göra allt och lite till.

Hur som helst klarade mamma inte av att jag var på ett HVB så hon tala med både personal och min socialsekreterare och sa att hon ville ha hem mig. Så samma dag började jag packa mina saker och åka hem.

På sommaren det året levde jag livet, trodde jag då.

Vaknade upp på morgonen och satt mig med min mobil och försökte fixa fram några gram till kvällen. Cigg och OCB fanns alltid i min väska och en dricka köpte jag alltid på vägen. Jag sparade alltid lite till dagen därpå, alltså gräset. Jag hade ju då

inbillat mig själv att jag behövde var påverkad av olika substanser för att vara glad, men det funkade ju då.

Hur min vardag såg ut var ju att jag gick ut sent en vardag och kom senare hem mellan klockan 07:00 och 11:00 på morgonen. Än idag undrar jag vad fuck jag gjorde utomhus men troligtvis höll jag inte på med bra grejer gissar jag.

Jag gick alltid ut tio minuter innan bussen skulle komma så jag hann röka en cigg innan den kom bakom grannenshus. Jag träffar olika människor sen rörde jag mig ner mot stranden själv och röker en fet joint vid solnedgången och sitter och reflekterar. Jag höll på såhär fram till den slutet av juni. Jag trodde jag levde livet även om det inte såg ut så för andra.

På morgonen kommer min soc och knackar på min dörr klockan 10.00 på morgonen och berättar för mig att jag ska träffa min advokat. Jag var ju förvirrad men valde att följa med, så när vi kommer till centrum och svänger in vid deras byggnad och hoppar ut ur bilden kommer vi fram till min advokat. Jag frågar ju såklart henne varför jag befann mig där så jävla tidigt men då svarar hon mig med att jag egentligen inte är där för att träffa henne, därför blev jag helt chockad och frågade henne varför jag var där. I och med att det var så tidigt var ju jag irriterad i det sammanhanget. Men hur som helst berättar hon för mig att jag var där för att min socialsektretare hade bestämt att jag skulle hamn på sis och att om har rätt till att ringa polisen om jag agerade utåt. Eftersom det redan stod en polis bil utanför frågade jag henne om dem redan har hämtat polisen och då sa hon att dem antagligen redan har ringat polisen och dem väntar säkert i ett annat rum.

Jag var ju över arg men behöll lugnet och gick ut till min soc och garvade upp i hennes ansikte hon frågade mig ju så klart

varför jag garvade och jag sa rakt ut att jag inte tänker ge henne den reaktionen hon ville ha så jag bad henne hämta polisen. Jag följde med dem idioterna och sen körde med dem till SiS.

Nu har jag suttit på mitt första SIS i exakt 84 dagar och ska flytta vidare till ett nytt SIS.

På det första stället var det ett hem med blandad personal, allt från bra till dåligt. När två av favoriterna slutade var det kaos. Hemmet var dunder, vi fick ha våra lurar vi snusade hur mycket vi ville och vi fick tio cigg för dagen som vi kunde röka exakt när vi kände för det.

Visst hade man hemlängtan men för o vara låst hade vi en hel del frihet. Fatta vi hade massa aktiviteter där och vi hade tv i våra rum hahaha sjukt eller hur?

Utän flipp var det stället i mitt hjärta, det var horrus att behöva lämna och komma till Sveriges skummaste sis.

När jag säger att personalen get looked up skojar jag fuckin inte. Om man ens yttrar sig om saker man tycker är orättvist eller om man ifrågasätter vissa regler och undrar varför dem finns säger dem att man är spydig och har en dålig attityd. Fick seriöst VIE i 7 dagar för att jag ville jiddra med personalen om att jag skulle rita på väggen.

DUDE om de där inte är skadat så kommer jag ifrån Jupiter.

Shall anyways

Om jag ska vara fullt så var de det bästa som kunde hända mig att jag hamna där, alltså den avdelningen den andra var rakt av skit skojar fan inte.

Jag vet, det låter helt skadat men jag har faktisk lärt mig att behärska mig samt kontrollera mina emotionella handlingar. Plus att vi gjorde fester till oss, de var mysigt skulle jag säga hahaha. De var många tråkiga dagar men de smäller ofta till på kvällarna så jag klagar inte.

Så sis var inte lika dåligt som jag trodde men hur som helst var detta min berättelse. Jag har bland annat lärt mig olika rutiner exempelvis när det är dags och däck istället för att röra sig utåt.

Tänk er det gick ifrån att rulla ut 14:00 och komma hem 07:00 till att man däckar 22:00 och vaknar 07:30. Galet ändå.

Fick till och med kontakt med mitt X även om det är mer än ett år sen som vi träffades. Vi har ju inte träffats eller haft någon typ av kontakt. Men nu har vi ju börjat snacka och det känns lite som en lättnad även om det de inte förändrar särskilt mycket. Så faktiskt det var skönt att hamna här även om resten av världen inte känner det samma. Ber så hemskt mycket om ursäkt för det.

Slutligen vill bara tacka min familj som faktiskt backade mig och fanns där oavsett hur mycket sanningen verkligen skar i dem, och vill även säga thank yall till mina två amigos som var där under mina psykos tider.

Med hur som helst var detta min historia och jag loggar ut för dagen så vi hörs,

Peace Out.

Love and understanding // *Fifty Fifty*

My life my mess

So this is how the mess started. My mom and dad got divorced and both of them gave up on me when I was young, really young. My dad wanted my mom to give up on me while I was still in her belly but my mom didn't listen. At some point but then she really wanted to give up on me. And after that grandma didn't let her so she left me instead when I was 3 months to be honest I didn't know what to do without a mom but still she is my mom, Grandma took care of me since then to 11.

So 1 day she started calling my grandma and told her that she want me in Sweden but few mounts later I came to Sweden and that's when the mess really started. First time when I saw her I don't know why I really wanted her to go and never come back but I didn't make it that big deal so I started acting like everything was good. A few weeks later while leaving with her we started getting close and close at some point I started to think that to forget everything and start new life with her but things didn't go as planned because after couple weeks she started acting up and stuff and then I started acting up to.

So After that I started hanging with wrong people that do bad stuff because she use tell me sometimes something like "do u smoke or do drugs?" but when I was honest and told her the truth that I'm clean and don't do that stuff she didn't trust me at all so I asked her how would I do drugs when I don't even smoke but she didn't trust me at all so I really started smoking. After that and then I also didn't want to leave with her so I started to have contact with SOC and that didn't finish good at all because I started doing drugs as my mom use to say I do while never did.

But the thing is loving me isn't easy because if u leave I won't blame u, because both of my parents left me with destroyed face honestly nobody loves u till u dead that's when they may care . I was only a baby Girl who plays with toys and now they left me with my face destroyed so this is my biggest question like how the fuck did I wake up from a dream to a night mare, So dad mom is it my fault that now I'm tangled deep in my thoughts and over thinking, trust me it can get painful so watch how I move, because one wrong decision can be fatal.

But the problem is I can't get u both off my mind it's to the point where I be stressing, u both televised my pain when I needed help and I always I thought I needed u but I really need myself, and who I'm I to believe a bitch when I don't even believe myself also that's why I refused to please u when I can please myself like why the hell would u ever expect me to do things like that when u showed me what kind of mom u are.

The most important thing is don't ever leave your children because they won't be the same or what u expect them to be and if u would give up on them while they are young u gone be the reason why they are like that. Sometimes I wish u could understand ma pain because my mind keep racing and I have been overthinking that's the reason why I don't get no sleep and I wish u could understand me once course you don't understand how hard it was and I swear this shit is so deep.

I put my life on the line and u wouldn't take the risk for me and just because of u I fucked up my choice and I really wish I could delete our memories, Mom I don't know what's wrong but its killing me. I just don't understand how u could be so cold as the winter wind when it breeze just remember u talking to an innocent girl that u left so I beg you watch the way u talking to me (don't tell me I'm not good enough)

times like this I wish I never existed because nobody wants to listen and I'm screaming out for help, trust me times like this I wish I could let go and open up a window free to be myself but mom then there's u standing over me trying to make a foul of me and u keep trying hard to get the best of me.

U always trying to shut me out also trying to kick when I'm down but that isn't going to stop me now, darling how does it feel to know that I don't care at all I also choose to rise and mom u choose to fall also how does it feel that to know I'm capable of more u will ever know so mom don't u dare ever tell me that I'm not good enough don't u bring me down because I'm moving up and mom u are over now (YOU GAVE ME FIRE)

Shuu is yo yo girl

Hoppas ni mår bra men ja iallafall ska gå rakt på saken.

Det började med att jag min styvpappa mamma o bror flyttade till Sverige när jag var 9-10 år gammal, 1månad senare började jag gå till skolan, sedan flyttade vi, där började saker ändras jag bråkade med min mamma typ varje dag. En gång bråkade vi tills hon tappade kontroll och sa ``jag borde ha tagit hit mina barn istället för andras barn`` sen den dagen hon sa det där försökte jag komma på vad hon menar med det. Jag försökte till o med lura mig själv att hon menar inte det men jag kunde inte lura mig själv. Iaf efter det tänkte jag bara på vem är min mamma vart bor hon hur mår hon och vad heter hon. Jag ville inte gå till skolan efter det för jag orkade inte låtsas som att allt är bra när det var skit. Men iaf jag gick inte till skolan och kom inte hem för jag ville inte vara hemma med mamma. Jag var ute hos vänner i dagar eller i veckor sedan sa min mamma, ja vi kallar henne min mamma för det är lättare. Men a iaf min mamma kontaktade socialen för mitt beteende om att jag inte går till skolan eller kommer hem sen på nätterna eller så kommer jag inte alls. Soc försökte prata med mig i månader om vad det är som händer när dom frågade mig vad det är som händer mellan mig och henne säger jag bara ``jag vet inte``

Men soc lyckades ja dom gjorde det. Jag kunde vara mer öppen för min soc jag sa allt som händer henne och om det min mamma sa till mig den dagen.

Så min soc försökte prata med min mamma hon sa att hon inte hade sagt det att jag hittar på saker o så. Jag sa till min soc att jag vill göra DNA-test. När min mamma fick reda på att jag vill ta DNA-test sa hon till mig sedan att jag ska säga till min soc

att jag ljög om allt att jag var bara arg på henne därför jag sa hon inte va min riktiga mamma, min mamma lyckades lura mig om att jag inte vill ta DNA-test men det vill jag faktiskt. Jag vill veta vem jag är vart jag kommer ifrån mitt riktiga namn och allting om mig själv och min riktiga mamma. AA juste jag fick reda på att min pappa dog när jag va väldigt liten han fick hjärtattack. Och nu sitter jag på sis för jag tog överdos och andra saker kommer inte torka ner mig själv på den här sis boken XD.

AA iaf SH TILL MIN FAVORIT PERSONALER XX och häxan och hur man man glömma XXX☺.

Vi ses snart mina kära☺

Vi ses snart XD.

Please skulle dom vilja se oss lalla?

Att växa upp i en liten by där alla känner alla och folk trampar varandra på tårna är inte så jävla kul, så detta är min story hur jag blev inblandad som tjej.

Mitt uppväxt har inte varit den bästa, pappa drogade och tyckte det var manligt att slå kvinnor så mamma, syrran och jag var ju alltid utsatta, you know alltid standard. Han har använt droger så länge jag kan minnas, det har alltid varit droger med i bilden. Vi bodde i ett radhus som har två våningar, på nedervåningen var det en toa som vi FICK gå på och på övervåningen var det en toa som vi INTE FICK GÅ PÅ pga att pappa hade alla sina droger där.

När han hade vänner med sig hem tog han med dem upp och dom gjorde sin grej. Oftast kom dom när efteråt och va så borta att dom knappt kunde prata. Efter att vi hade sett mamma blivit slagen ett antal gånger så började han ge sig på oss. Slagen va men knuten näve oftast och jag kommer ihåg hur smärtan kändes. Efter allt som hände så pallade jag inte längre och började springa ute och eftersom att min pappa hade gjort avtryck i de flesta platser i Sverige så var det lätt för mig att komma i dem kretsarna. Jag var ändå low-key men inte tillräckligt antagligen för efter ett tag så satt jag på mitt första familjehem, där soc lovade att jag bara skulle sitta 1,5 år btw jag var 12 barre.

Allt gick bra och jag trivdes med saknade mina syskon och mamma, men jag krigade. Sen så vet ni när det går bra ska någonting hända, Pappa ringde och hotade mig över luren och jag var tvungen att akutflytta familjehem. 5 minuter efter samtalet satt jag i en bil på väg till ett nytt familjehem där jag

skulle leva skyddat ett tag. Jag orkade inte längre och slutade gå i skolan började dra hemifrån och göra saker som skadade mig psykiskt. igen så var jag tvungen och flytta, till en större stad jag bodde där en vecka sen blev jag efterlyst, det var också där jag började ta droger och sälja, en idag så fuckar det upp mig jag sitter och väntar på rättgång. Sakerna jag gjorde där ångrar jag grovt. Sen så fick jag inte vara kvar på det hvb-hemmet och flyttade till ett annat mitt ute i skogen allt gick bra tills mitt livs största kärlek kom, det slutade med att vi drog därifrån tillsammans.

Vi levde life men allting har ett slut, jag pallade inte mer och drog frivilligt tbx till hvbt, där jag fick reda på att jag hade ett lvu. Jag kände fuck it och började skapa kaos, soc såg mitt beteende och valde och sätta mig på SIS.

Där satt jag och tänkte ingen ska låsa in mig och drog därifrån och var borta 5 veckor. Sen alla mina vänner ögade mig dom ba, dom kommer hitta dig och vidare. Och dom hade rätt men jag tänkte inte bara gå frivilligt utan dom skulle få kämpa, men efter ett tag fick dom tag i mig och ena polisen som var en guzz hon va så fucking otrevlig så jag spottade henne i ansiktet sen så fick jag sota för det, handbojorna flög på mina handleder och jag skrattade och sa att detta är inte sista gången dom ser mig.

Nu var jag tbx på SIS och pallade inte bry mig satt i 6 månader sen kom jag till ett familjehem, stökade lite där så hamnade på SIS igen men bara i 2 veckor sen blev jag fri men tabbade mig efter 2 veckor och åkte in igen, nu har jag suttit i 6 veckor snart, tänker att jag ska ta tag i livet men det är svårt men alla som har suttit är krigare walla och kämpa, jag är 15 år nu och förstört halva mitt tonårs liv men kommer att kriga vidare. Och det sjuka av allt är att min pappa är fortfarande stolt att jag

valde de kriminella. Det finns mycket mer att säga och saker jag gjort, men tänker inte torka ner mig själv vissa saker är mellan mig och gud only.

Kärlek till alla

E du dum elle? dom som fattar dom fattar

Ditt leende

Min mamma!

Den snällaste och vackraste kvinnan.

Ditt leende är första priset jag vill vinna.

Att kunna uppfostra mig och mina syskon, Jag vet inte hur du lyckades hinna.

Du är den starkaste kvinna som jag sett.

Att ingen kan ta din plats det enda som jag vet.

Nio månader du bar på mig.

Att kunna ta mitt första steg du hjälpte mig.

Att kunna säga mitt första ord du lärde mig.

Du satt och frös för att varma mig.

Du sov hungrig för att mata mig.

Du kämpade mot värden för att uppfostra mig.

I varje beslut du stötar mig.

All din kärlek du gav till mig.

Men efter allt det här jag sviket dig.

Jag önskar av Gud att du förlåta mig.

Jag vet inte hur jag ska tacka dig.

Och mitt sista ord är att jag älskar dig.

Mr. A

Family Comes First

Tjo, jae en guzz på 14 år. Ja bodde hemma tills ja va 11, fick LVU o hamna på HVB. Sen annat HVB osen SiS. Ja bodde där i ett halvår o sen flyttade jag tbx t HVB. Sen fick ja flytta hem, men tagga så hamna på HVB igen. Ja va ute i ba 2 veckor innan ja hamna på SiS igen. Ja har slösat bort 2 fkn år av mitt liv på SiS o HVB. Men nu e ja på utsluss, o ska flytta hem i snart.

Till dig som läser detta, due stark o du klarar de, javet att de e svårt men du kan! Sköt dig! Ja svär de inget annat sätt o komma ut, om du taggar o så dom kmr ändå hitta dig o du behöver ba stanna längre. Ja önska ja insåg de tidigare. Ja har sårat så många ja älskar pga de ja gjort, o ja kmr aldrig kunna förlåta mig själv. För tid är nåt man aldrig kan få tillbaka. Men nu ska ja göra rätt så ja inte slösar bort ännu mer tid, o de kan du också. De e inte värt de, oavsett va du höll på me, familj ska alltid komma först, oavsett eran relation ska familjen alltid vara först. O tro inte att om du håller på me kriminalitet, att du göre för din familj för du ska tjäna massa para, o köpa massa grejer t dom. Om du verkligen bryr dig om din familj, då fkn sköter du dig. Dom skiter i pengar, dom vill ba ha dig hem, tro mig. Du kan, wallah du kan.

Ja vill även säga ett stort tack till min underbara familj som stöttat mig o stå kvar vid min sida, trots allt ja gjort, ja är otroligt tacksam. O den fantastiska personalen som hjälpt mig. O världens bästa kontakt person, inte kontakt man. Duvet vem due. Och dom underbara lärarna som jag aldrig hade klarat skolan utan. Tack!

Glöm nu inte va ja sagt t dig bre, due stark, o på gud du klarar
de! Ta hand om dig! Pöss o kram.

// O

Min Historia

Hej mitt namn är XX. Jag fick problem med soc då min mamma och mentor gjorde mycket orosanmälningar till soc då jag bråkade mycket. Jag har sen dess flyttat till massor med olika jourhem, HVB och sis hem. Jag tycker att jag har lärt mig mycket under dessa år och mognat och hade jag inte hamnat på sis skulle det nog inte bli så bra.

Jag sitter nu på utredning och har kort tid kvar av min utredning de är ändå rätt chill här och vissa av personalen är jätte bra jag är nyfiken på vad min rekommendation ska bli jag har aldrig tagit droger eller gjort nåt kriminellt så jag hoppas att jag får rätt hjälp efter min utredning.

Peace out ☺

Trasig Docka

För ett par månader sen satt jag helt fri på ett öppet HVB. Jag fick permissioner när jag skötte min praktik. Jag fick egna promenader utan någon bestämd tid, ville jag åka till stan fick jag de. Men såklart fuckade jag upp de, de e typiskt mig. Så fort allt gått bra så flyr jag nästan. För de är som att jag verkligen inte får känna glädje eller lycka. I alla fall, efter att ha bott där i drygt fem månader fick jag en urladdning, ett utbrott helt enkelt. Så klockan 01.30 kommer jag ännu en gång på ett statligt SIS. Under de veckorna jag är placerad där har vi tände vi eld och hade sönder många saker på hemmet. Vi tjuvlyssnade alltid på överlämningarna också, de blev som en rutin. Sedan kommer ett hastigt beslut efter tre veckor, att jag ska flyttas till ett annat SiS.. Man flyttar mig för att det finns för mycket droger och missbruk staden där jag var. Eftersom jag aldrig hade testat droger tidigare i mitt liv då så ville socialtjänsten försöka skydda mig från missbruk.

På det nya SiS hemmet får jag en behandlings plats, den varar i tre veckor. Under tiden där finns det inte tid för att jag ska få en behandlingsplan, de finns inte heller tid för att jag ska gå i skolan, det är ingen ide tycker chefen på SIS hemmet. Efter tre veckor där får jag ännu ett utbrott, då hamnar jag i isoleringen. I isoleringen får jag ingen mat, vatten, en madrass att sova på. Jag spenderar ett dygn där. Sedan sätts jag på VIE istället, där är jag i ett dygn till. Efter de så kommer min kontakt person och meddelar mig om att jag ska till ett annat SiS. Ännu ett SIS. Ännu en placering. De är en tuff resa, panikångest, stress. När vi är på plats på de nya SIS hemmet så är det första jag ser taggtråd, överallt. När personalen tar emot mig så kommer jag nästan direkt in på avdelningen. Jag får ett armband som är

som en nyckel till våra rum. Jag får ingen behandlingsplan på denna placering heller, för placeringen varar bara i nio dagar. På mitt uppstarts möte så är det inget uppstartsmöte egentligen utan min socialtjänst säger att jag behöver utredning, ingen behandling. De blir alltså en till flytt. Min fjärde på två månader. Två dagar efter jag fått beskedet om att jag ska få utredning så flyttar jag till ett annat SiS. Nu har jag varit här, min utredning går bra. Jag ser ljus i tunneln. Efter 26 placeringar har jag äntligen lite hopp.

Adjööööööööööö ☺

//

Lev nu dö sen!

Vi kan kalla mig för xx, jag är 17 år och är från en större stad.

Redan som 1 åring flytta jag till fosterhem. Jag flytta hem till min mamma igen. Jag bodde hos henne i fem år. Sen flytta jag till min pappa i en annan stad. Min mamma har haft mycket problem tidigare. Hon har tagit hand om mig, min bror och min syster helt själv. Flertalet gånger gick hon in i väggen. Ändå kämpade hon. Hon dämpade ångesten med droger. för tre år sedan flytta jag till mitt första sis och har suttit inne sen dess.

För två år sedan valde min mamma att avsluta sitt liv. Det var då jag insåg att det måste bli en förändring. Jag har alltid lagt skulden på mig fast jag vet att det inte var mitt fel. Men jag tänker varje dag att jag ska fortsätta kämpa och göra det för min och hennes skull. Där ute har jag min familj och vad har jag här inne inom dessa grå väggar, här inne har man inget. Inget av detta är värt när man har ett bättre liv där ute. Hur mycket har jag förlorat när jag tog fel väg i livet? Men ännu är det inte försent att rätta till sina misstag.

Allt kommer ordna sig

Hej hej! Nu tänker jag ta med er in på ett litet äventyr om mitt liv litegrann. När jag va liten så blev ja placerad i ett familjehem som jag fortfarande bor i, Jag har bott i familjehemmet i 8 år och jag har det ju hur bra som en helst hos dom.

Men ändå var de något som gick snett runt nyårsafton. För då så började jag hänga med typer som inte mina päron o andra tyckte om och det kan jag förstå. Det kändes pinsamt och sen blev jag även irriterad. Och jag sa att "de inte är som dom tror" osv.

På våren hamnade jag på mitt första hvb hem. Och tro mig det blev kaos där. Jag började bråka med tjejerna som bodde där. Jag blev även slagen. Jag kunde även rymma flera gånger utan att personalen märkte. Jag bodde på HVB-hemmet i typ 2 veckor och jag rymde jätte ofta och det var även där som jag rökte cigg för första gången. Jag började röka för att alla andra som bodde där rökte.

Eftersom att det inte funkade att bo på HVB-hemmet så fick jag komma hem till mina Familjehemspäron o det funkade ju inte så bra. Jag började rymma och jag provade lite alkohol det var där hela resan började. Jag började rymma för att jag fick ångest och då när jag gick ut så var det som att ångesten försvann.

En kväll i början av sommaren så kom jag till ett annat Familjehem som jag skulle bo hos 1 natt och efter det skulle jag till ett annat hvb hem. När jag kom till dit så funkade det hur bra som en helst! Men tyvärr så kunde man bara bo där 1 vecka. Det kändes jobbigt men ändå spännande att komma till ett nytt ställe.

Så därefter så flyttades jag till ett annat hvb, jag minns inte namnet. Där så blev allt bara värre för jag utsatte mig själv för fara. Jag befann mig på platser i dåliga ställen och dåliga tidpunkter. Det kändes inte bättre för att man visste att man kunde råka riktigt illa ut, och sen va ju alla oroliga för en.

En morgon när jag vaknade upp på mitt hvb så stod personalen där och dom sa till mig att jag skulle till ett SIS. Det kändes jätte konstigt och först fattade jag inget men efter en liten stund så gick det in i huvudet och då kom alla känslorna på en och samma gång. Jag kände mig arg, ledsen och även besviken på mig själv eftersom att om jag hade lyssnat på det som mina familjehemsföräldrar sa så hade jag aldrig hamnat på SIS. Mina familjehems föräldrar sa ju ofta till mig att

”gör inte det där för det gör det bara värre för dig”, Men alla vet ju hur ungdomar är, Dom lyssnar inte så ofta på sina föräldrar och dom gör lite som dom vill. Nu i efterhand så ångrar jag mig.

Polisen var redan på plats vid hvb hemmet o allt jag gjorde var att packa ihop det som jag behövde. Resan gick bra och jag har aldrig varit rädd för polisen. Kriminalvården bjöd på donken. Jag sitter nu på SiS o väntar på att jag ska få flytta. Jag vill hem till mina familjehemsföräldrar. Det var allt jag hade att berätta!

Tack så sjukt mycket för att ni finns mina familjehemsföräldrar och mina biologiska föräldrar! Och tack till andra som funnits för mig och stöttat mig under denna resa! Jag kanske gick den krokiga vägen men snart är jag framme vid korsningen o då blir det en rak väg! Till alla andra där ute sluta aldrig kämpa allt kommer bli bra!

// Lilla åsnan

Bara droger och skjutningar

SHO jag är en guzz på 15 år. Jag kommer berätta om mitt liv. En grej jag önskar jag gjorde de va att jag borde lyssna på min mamma när hon sa till mig att jag ska sluta med allt. Hon sa att soc kommer ta mig annars, men jag var så självisk och ville inte lyssna my mind was on the money and the drugs. Jag paffa o paffa tills jag inte kunde mer, sålde och sålde för att få in pengar för att kunna hjälpa till hemma.

Min dröm var att göra mamma stolt och hjälpa henne för jag vet hur mycket hon kämpar för mig och mina syskon. När jag var 14 bast gjorde min pappa mig full och våldtog mig. Sen dess har jag inte mått så bra och drogerna kom in i mitt liv mer o mer. Det börja med att jag paffa och poppade piller till att jag snortade kokain. Mitt liv är som att komma från ett helvete. Jag valde fel umgänge och började sälja och det var massor med skjutningar. Jag kom hem till mamma sent på natten och ser henne gråtandes, för på ett sett var det som att hon förstod vad jag höll på med. Jag bor i ett område med massor av skjutningar så man blir van vid allt man ser och hör, men det är inte kul att se något barn dö på grund av att de gjort misstag. Droger och gäng är inget man vill va inblandad i, det är bara fuckat. Man är glad i någon sekund, sen efter man förstår konsekvenserna. Jag önskar jag lyssnade på min mamma...

Ett dåligt år

Tjo

Jag är bara 13 och sitter på SiS och väntar på att bli utsläppt. Jag har börjat skolan igen och gör det bästa för mig. Allt började med att jag alltid hängde med äldre grabbar och gjorde dumheter. Jag började komma hem sent och morsan blev orolig. Jag började skolka från skolan, fick orosanmälan och bråkade mycket. Sen gick allt snett. Jag var med kriminella och jag lärde mig om allt i den kriminella världen. Jag ville vara med för jag tyckte de var häftigt.

Jag testade droger och sen börja jag sälja det också. En dag vände allt. Det var sent när jag var på väg hem och jag såg 2 polisbilar vid ingången till porten. Jag sprang därifrån och sen börja jag få meddelande på snap och folk sa att jag var efterlyst. Jag trodde inte de tills jag insåg att dom letade efter mig. Jag gick och träffa vänner och var ute hela dagen. Det gick 4 dagar tills jag blev tagen och jag hamnade i HVB. Jag åkte 2 timmar hemifrån och när jag kom fram så visa dom mig runt hela huset. Jag träffade ungdomarna och dom va sköna. Det gick 3 eller 4 veckor så rökte jag och en ungdom marijuana. En av personal var misstänksam om en ungdom och alla i huset fick göra pissprov. Jag och ungdomen som rökte var godkända på THC och vi fick inte gå ut på en vecka. De var svårt för jag röker cigg och en vecka utan cigg var svårt, men när de var över så var de som vanligt. Allt blev skit igen när en av rummen börja brinna mitt i natten och alla sprang ut. Polis, brandkåren och ambulansen kom till plats och några dagar gick så blev jag och 2 ungdomar misstänkta. Jag sa att jag inte hade med det att göra, men ingen trodde på mig. Jag är inte längre misstänkt och är släppt från utredningen. Dagen efter så

kom kriminaltekniker och jag blev först skickad till AKUT SIS 2,5 timmar ifrån HVB så jag var 4,5 timmar hemifrån. Jag trivdes där och ungdomarna var roliga och jag hamnade i många bråk med en ungdom. Dom andra dom var. sköna och jag kommer aldrig glömma bort dom MINA FUCKING BRÖDRAR. Jag bodde där 3 veckor sen flyttade jag därifrån och jag fick åka med KV. Jag hamnade i ett SIS där jag är nu och jag har haft utredning och har fått behandling i ett halvt år. Nu väntar jag på en behandlingsplats och jag trivs här och jag kommer aldrig glömma er här mina bröder och systrar.

Varför jag skriver de här är för jag vill bli en bättre människa, ha en bra framtid och ha ett bra jobb. Det är så här de går till när man går sin egen väg och inte tänker på vad man gör. Så till er som läser de här utanför SiS: sköt er så ni inte hamnar i SiS eller sånt skit, för det är inget ställe för er. Till er som sitter i SiS och väntar tills man kommer ut: när ni är ute gör de bästa för er så ni inte går tillbaka till där ni är nu. Ta hand om er och ha en bra dag

Hejdå

Story of my life

Tjo!

När jag var 12 år så började jag skolka fett mycket i skolan och hamnade i bråk med lärare och elever nästan varje dag. Jag provade röka på första gången då också. Jag började vara med dåliga personer som tog droger och inte skötte skolan. Jag har en bror som är min bästa vän och vi gjorde allt tillsammans: vi knarkade tillsammans, vi bråkade tillsammans och vi lever och dör tillsammans. Det trodde vi tills dagen då Soc kom och bestämde att vi skulle flytta på familjehem. Jag skulle flytta till en stad och min bror till en annan. När jag fick höra det så vart jag jätteledsen, men Soc sa att jag bara skulle bo där 6 månader för då skulle mitt LVU vara slut. Efter 6 månader så ringde Mamma och sa att mitt LVU var förlängt och jag blev fett lack. Eftersom hon jag bodde hos var vegan och inte lät mig röka så bestämde jag mig för att dra därifrån och det gjorde jag också. Jag drog hem och jag hade ett samtal med min Soc och sa att jag kunde följa med utan problem bara jag fick byta familjehem.

För ett och ett halvt år sedan flyttade jag till en för mig ny stad. Hela sommarlovet funkade bra men när skolan började så lärde familjehemmet känna mig på riktigt. Jag började skolka, kom hem sent på kvällarna och började hänga med dåliga personer. Många av dom brukade narkotika eller alkohol och eftersom jag började dricka och knarka fett mycket och torska på pissproven varje vecka så kom snuten en morgon hem till mig och sa att jag skulle in på SIS. Jag vart akutplacerad på ett SIS i 2 månader. Det funkade bra där i typ 3 veckor men sen började det brinna på mitt rum och personalen hatade typ mig efter det. Dom satte mig i VIE där satt jag i några veckor sen

kom jag ut på avdelningen. Jag var på avdelningen i en vecka och sen en dag så satt jag och läste Bibeln i mitt rum och 4 personal kom in i mitt rum och sa att en porslinbit saknades från en skål som har gått sönder och misstänker att jag kan ha den eftersom att jag har haft självska debeteende. Så dom gör rumsvisitation och hittar den och sätter mig i VIE igen. Där är jag i några veckor och sen kommer jag ut och då har det kommit några nya personer som var fett sköna. Jag hann inte bo där så länge med dom för jag fick plats på en utredningsavdelning. Nu sitter jag här och min utredning är klar och jag väntar på plats för behandling och jag vill bara säga att till alla som känner igen sig i det jag har gjort ni borde sluta innan det är försent för ni kommer ta överdos och typ dö. Nu är jag 15 och ångrar verkligen allt jag gjort och jag önskar verkligen att jag börjat tänka efter lite tidigare.

Men vad ska man göra? Att ångra gör inte alltid ångrade saker ogjort.

Kärlek till min familj som stått ut med mig hela detta knasliv.

Från botten till toppen

Överdosen blev droppen men även min hjälp från botten. Bodde på gatan hade ett beteende som satan. Som tack jag stack och man kunde önska att de jag drack var saft. Alla de här åren är inte värt såren. Ska man verkligen tro att tiden läker alla sår? För ingen kommer någonsin förstå. Men de kommer växa ut som ett nytt hårstrå. Om det inte hade varit för min syster hade du suttit vid min grav men det är okej och vara svag. Tog min broder före min moder även fast jag inte borde men idag är det bara jag och min kära mamma som sitter vid bordet. Var oftast inte hemma satt i en trappuppgång med en penna. Skrev avskedsbrev eller försökte sätta ord på mina känslor. Men idag är jag starkare än någonsin. Skulle aldrig ta en drog för inget skulle få gå före min mor. För vad skulle jag ha om hon dog? Alla nätter mamma och pappa inte kunnat få sova fått samtal om att hennes dotter hittats med dåliga människor, överdoser. Har inte gått i skolan. Inte vart på rummet när de vaknat och bara suttit och väntat på samtalet att deras dotter är död. Men för mig var drogerna en nöd. Om jag inte hade suttit på sis hade jag suttit bäng i en hiss men idag är jag glad att jag har en säng. Inte bott hemma på några år. Går skolan varje dag och sköter denna lag det finns alltid någon som har de värre så man ska inte klaga för det kan bli bättre. Allt sitter i viljan det blir vad man gör det till men kärlek till min familj för utan er vore jag inte vid liv.

H

I just sell drugs...

Min pappa kom till Sverige med vågen 91 tror ja, med några i släkten. Han träffade mamma på nån festival eller nått. Dom blev kära och pappa tog med mamma ner till hemlandet och där blev hon gravid med mig. Jag och min syster föddes där. Några år senare bestämde sig mina föräldrar att åka tillbaka till Sverige med mig and my sister, för att vi skulle få det bästa livet eller nått.

Some fucked up shit happened och innan jag blev 5 dömdes min pappa till fängelse. Innan jag fyllt 5 togs personen jag älskade mest ifrån mig. Den tiden när jag inte ens va 5 var jag en liten flicka som inte visste where the fuck dad va nånstans. Mamma sa att jag brukade fråga vart pappa va 24/7, men jag har ingen aning om vad hon svarade. De va kanske bättre att hon int sa nått.

Pappa kommer ut snart för bra beteende. Man kanske tror jag skulle va tvär hype men jag älskar inte pappa längre. För han gjorde nått som skadar min familj än idag, AND I AINT GONNA TELL U SHIT AB IT. Nu vill JAG förändras, inte för min pappas skull utan för min vackra mamma. Hon som stått ut med så mycket för mig och min systers skull, ååh vad jag älskar den kvinnan. Antagligen den bästa mamman in the whole world. Tänk er oss beknare, rånare, rappare och slajfare. Hur dumma vi ser ut i Guds ögon. Vi gör allt för pengar so our family kan leva de bästa livet, men tänk på din mammas sömnlösa nätter. Pengar kan inte köpa din mammas kärlek. I want to change i really want to... i REALLY want to.

Kärlek till dig

/F för förändring

Star

Du kommer att förlora massa matcher i livet.

Så det är inte värt att bära på den falska masken och slösa bort tiden.

Varför hålla en fasad när du innerst inne vet att du kan göra någonting bra.

Jag vet att du bär på en massa ilska o hat men snälla låt inte det komma i vägen för dig och din framtida plan.

Du är fortfarande ett barn och på kvällarna när den där masken tas av så fylls dina tomma ögon med nånting som liknar ett hav.

Ta dig då en titt i spegeln och tänk shit där går en fucking Soldat som har krigat både natt och dag för att nu inse att det fortfarande finns en lång väg kvar.

Och oavsett dina val så vill jag att du står stabilt och håller ryggen rak och låt ingen tynga ner dig du har redan ett tungt bagage så strunta i vad dom säger

let them talk

stanna aldrig upp för att höra vad dom sa
keep walk

för nästa dag så kanske du blir den som dom kan kalla för star!

-G

Demonerna hyr rum i mitt huvud

Jag försökte fly men det gick inte. Jag var på ett tåg mellan två städer. När tåget kommer fram ser jag poliser överallt. Tågdör-rarna förblir stängda och jag ser hur alla mina vänner runt om mig fattar att det är mig dom letar efter. Det var då jag förstod att jag aldrig kommer kunna fly, det är bara och brösta det. Poliserna körde mig till ett sis en stunds bilfärd min hemstad. Allt jag kunde tänka på var hur jag svikit min syster som precis kommit ut igen efter snart 1 år, hur jag svikit vår mamma och dom få jag har omkring mig. jag kommer alltid försöka gottgöra dom för att jag hamna här.

Det är min 3 gång på sis nu och min 10 placering på cirka 2 år. Efter allt jag gjort varit och med om känns det som hela världen rasa när jag kom hit, där jag är nu. Alla mina drömmar om förändring och framtid, allt försvann. Dom satte mig på akut så jag tänkte det kanske fanns en liten chans att jag får flytta. Inledningsvis var den tanken det enda som höll mig uppe, att mitt liv skulle bli mitt liv igen. Men när jag fick mina papper om varför beslutet fattats började jag koka inombords, allt som stod i mina papper var en lögn. Jag fattade nästan att med detta i mina papper släpper dom mig aldrig. Visst jag har gjort skit men det som stod där var inte jag. Jag läste om mig själv som om jag var en karaktär. Känslan av att inte veta vad som skulle hända och att göra samma sak varje dag, att inte veta när du ska flytta, var värst. Trots detta skötte jag mig bra så efter en vecka fick jag gå ut utanför avdelningen. Sen kom dagen då jag skulle få veta vad som skulle hända med mig. Det var inte min soc som hade mötet, det va någon slags inhoppare som också var en familjehemssekreterare som jag inte har någon bra relation till. Han hade skrattat mig rakt upp i

ansiktet när jag skrek och grät på grund av mitt mående, vilket e så soc gör. De spottar på dig men spottar du på dom, låser dom in dig. På mötet berättar dom att jag skulle på utredning för att dom hade lite kunskap om vad jag behöver, trots att jag bett om samma behandling i 2 års tid.

Min största dröm e att skapa en familj och den drömmen va på väg att slå in men så blev jag lurad. Sen dess litar jag aldrig på någon. Det finns två jag litar på av alla jag känner och någonsin träffat.

Jag vet fortfarande inte vart jag ska flytta eller när, jag vet bara att jag ska på utredning. Jag tror att det som skrämmer mig mest är om dom ger mig behandling efter utredningen eller om jag blir dömd till LSU, för då kan jag sitta hur länge som helst och då känns de som att allt ba kommer gå åt helvete. Jag vet att efter varje placering blir jag bara värre och mår sämre. Nu är allt liksom 10 gånger värre än från början. Min mamma ångrar att hon bad soc om hjälp. I 2 år har jag bara blivit förvarad på olika hem. Jag e 15 år och har glömt hur det känns att ha ett hem. Fattar du? När någon beskriver ett hem kan jag ej förstå vad dom menar för de e något jag aldrig känt att jag har haft. Jag har alltid haft tak över huvudet och mat på bordet men aldrig känslan av ett hem. Jag har alltid klarat mig själv tills jag träffa min syster xx. Dom stötar mig mer än min biologiska mamma någonsin har gjort. Det e därför jag vill göra allt för att komma ut till dom oavsett hur jobbigt det är. Dom är anledningen till att jag vill ha förändring.

Det blev liksom som att jag en dag bara vakna upp och ville sköta mig, komma ut, skaffa familj, jobb allt sånt jag ej tänkt tanken på att de skulle kunna hända nu. Jag sköter skolan, alla rutiner på sis och har accepterat läget. Det gör det mycket lättare att fortsätta kämpa och nu är det min sista gång på sis.

När jag kommer ut har jag planerat hur jag ska förändra allt, bryta med alla förutom min nya familj. Jag har dom att tacka för att jag lever idag. Mamma är en ängel från ovan och min syster med. Jag har gud att tacka för att jag har dom i mitt liv. Alla skulle behöva någon som dom och jag har turen och ha 2 såna människor i mitt liv. Så shout out till xx och alla systrar och bröder som går igenom skit just nu.

Vi ska visa dom 100%, vi kan!

Kommer från botten men nu ska jag upp

Sho sho, jag är en 17 år gammal tjej och kommer från en riktig skitstad. Jag har levt under fucked up förhållanden enda sen den dagen jag föddes.

Min pappa är missbrukare och min mamma är sjuk och har haft svårt att få ihop det med både ekonomin och att ens orka ta hand om mig och mina syskon så länge jag kan minnas. Jag har nästan bara växt upp med min mamma och med mina syskon. Mina föräldrar gjorde slut när jag var 1 och ett halvt år gammal, min farsa våldtog och slog sönder mamma. Fick bara träffa han när farmor och socialtjänsten var med fram till jag vart äldre och vart tvingad till att åka hem till honom. Jag och min lillebror grät varje gång vi skulle åka dit, pappa han var verkligen helt störd. Han vart sjukt aggressiv och agerade ofta våldsamt när han var påtänd, hans huvuddrog var amfetamin. Men äppet faller inte långt ifrån trädet direkt och här är jag. En 17 årig sprutnarkoman som har pundat sen jag var 12.

När jag var yngre vart jag mobbad och utstött av andra jämnåriga så när jag började närma mig tonåren började jag direkt söka mig till äldre. Sprang nere på högstadiet fast jag inte fick, smygrökte med äldre på rasterna och började umgås väldigt mycket med släktings pojkvän som ansågs som någon som var "farlig" i andras ögon. Han var känd för att alltid vara i slagsmål, vara helt sjuk i huvudet och knarka. Folk vågade inte ens använda hans hela namn. Han vart som en storebror för mig då jag inte hade några andra äldre förebilder i mitt liv. Det var med han jag fick testa alla möjliga droger för första gången röka, spice, benzo, tram, ecstasy, heroin, tjack, ladd you name

it. Den här vänskapen pågick under några år, ungefär från när jag var 12 tills jag var 15. Jag hade under den här tiden inte fått något hjälp med mitt missbruk överhuvudtaget förutom några familjehemsplaceringar och några få öppenvårdssamtal.

Det var sen när jag hade fyllt 15 det började spåra helt, min såkallade storebror åkte in på kåken och jag tappade kontakten med nästintill alla mina gamla vänner jag hade gjort slut med mitt ex och började träffa en ny kille nästan direkt och bara efter några dagar var vi tillsammans. Han var en riktig torsk på oxycontin och fick även mitt att fastna rejält. Men jag lovar, två missbrukare tillsammans slutar verkligen inte bra ihop. Vi bråkade hela tiden, den ena försvann i en vecka vi vart sams och kom tillbaka till varandra igen, vi gjorde varandra galna. Sen torskade han och hans vänner för ett mordförsök och vart häktade. Då vart jag också tagen och körd till ett HVB hem ute i skogen. Jag var där i cirka ett halvår och var drogfri under hela tiden. Sen flyttade soc mig tillbaka till min hemstad och satte mig på öppet HVB mitt i stan. Kan lova er att det inte höll länge. Tror de gick en vecka innan jag började knarka igen. Min vistelse där varade en liten stund, jag pundade men jag lyckades ändå hålla mig borta från det som lockade mest, sprutorna. Jag fick sen LVU och vart körd till ett annat HVB. Där föll jag tillbaka grovt, jag avvek och var borta i flera månader i streck, det var under mina avvikningar jag började med tjacket och med sprutorna igen. Jag hade aldrig nått riktigt boende under tiderna jag var borta, vissa gånger sov jag ute i några dagar, andra gånger fick jag bo hos andra missbrukare som det funkade bra hos ett tag sen när drogerna började ta över så vart det konflikter och man är ute på gatan igen. Jag skaffade olika killar som också punda, alla var mycket äldre än mig och en av dom var nästan jämngammal med min pappa. Jag gick ner mig som fan.

Jag har levt så jävla självdestruktivt att jag tappade mig själv på vägen. Jag har gjort allt för att förvärra situationen för mig själv och använt drogerna som ett sorts självskadebeteende. Efter allt de här hamnade jag på SIS efter att vart placerad på 3 olika fosterfamiljer och 3 olika HVB.

Just nu sitter jag på akut och har vart ren i 8 veckor. Har inte mått bättre på flera år, är så tacksam att jag lever o har det bra. Ska flytta vidare till en SIS behandling imorgon och jag hoppas på att det ska fortsätta gå bra för mig. Våga ändra ditt tanke sett och göra en förändring. De är inte värt att fucka upp ditt liv med knark, du pundar bara ner din egen självbild. Var tacksam för det du har, glöm aldrig bort vem du är och kom ihåg att det är bara du som kan förändra dig själv och din livsstil. Ingen kan tvinga dig till det. Du är fortfarande ung du har hela ditt liv i dina händer så gör det bästa av situationen.

Peace and Love /M

Lita inte på någon!

Hej det är min tur och berätta min historia, jag sitter nu i sis och är 15 år och nu ska jag berätta hur allt började.

När jag va 13 så hängde jag mycket i stan i en storstad. Jag kände alla vi hade kul jämt men ville inte hänga där från början för min syster sa alltid till mig att inte hänga där men min bästa vän tog mig alltid där, en dag när jag va ute med henne så kom en tjej fram med hennes kille och frågade oss om vi ville gå på en fest. Jag kände inte dom inte så bra men fick sedan reda på att dom va Tiktok kändisar, och jag har ju inga gränser de va precis när jag hade tagit min första joint och vodka flaska såklart så tackar jag ja till det, vi går sedan till ett hotell och väntar på bilen.

Det var ganska trångt så vi fick sitta i varandras knän. En timme senare var vi framme och gick in i en lägenhet. Mitt nästa minne är att jag är jätte full och det var bara killar där och varenda en var runt 20 års åldern. Jag hade kille då men vi hade aldrig haft samlag. (Jag tror du anar vart detta leder) Jag blir jätte full och till slut kunde jag inte ens stå på fötterna.

Dom enda två tjejerna som va med mig bestämde sig för att gå ner till en kiosk o köpa mer energidricka för vodkan, så dom lämnade mig helt jävla ensam med alla dom killarna. Jag var fast i rummet bredvid på en säng för dom trodde att tiktok kändisens kille skulle ta hand om mig vilket han ej gjorde. Jag blev våldtagen av en av killarna. Han gömde min lur och låste dörren sen när jag hörde att tjejerna va tillbaka så skrek jag så högt jag bara kunde. Dom försökte bryta upp dörren till sist så lyckades dom, dom tog på mig kläderna eftersom jag var naken, jag grät hela natten.

Sedan klockan 04 så sov jag och tiktok kändisen o hennes kille i ett rum. Dom sov på sängen och jag sov på madrassen exakt bredvid. Då kommer samma kille in och jag ber han att gå eftersom tiktok kändisen o hennes kille sov. Han vägrade gå. Till sist så började han massera mina fötter för att jag skulle kunna sova, jag somnade och vaknade när han tog på sig sina byxor och kalsonger. Då ser jag att tiktok kändisens kille var vaken men gjorde absolut ingenting åt saken. Jag bara grät o grät. Vid frukosten berätta dom att dom hade kastat ut han från lägenheten på morgonen, och sen gav en av killarna mig tram för jag skulle sova då jag inte kunde gå och stå på fötterna.

Min bästa vän hade dragit på natten. Jag spydde hela dagen och natten. Efter den dagen förstördes mitt liv. Jag började knarka och dricka varje dag i månader, jag gick vilse, pappa polisanmälde det och dom hittade DNA. Det var bara dags o hitta våldtäcksmannen, i DNA:t så hittade dom HIV efter 3 månader så tog jag ett test men det var negativt jag hade inte sjukdomen så det betyder att han visste att han hade det och tog medicin för det som skulle hjälpa att inte smitta vidare den och bromsa viruset.

När jag blev 14 år tog soc mig till ett familjehem. Jag var deras första fosterbarn och tonåring, de hade 3 andra mycket yngre barn, de behandlade mig absolut inte rätt. Pappan där va psykopat han tog sönder mina grejer och försökte tvinga mig till att öppna min lur och sedan bytte han kod på min snap och gick in på privata konversationer med vänner osv.

Soc placerade om mig och jag flyttade igen. För andra gången hamnade jag på akutplacering. Sedan ett annat familjehem som inte heller funkade. Tillbaka sedan till akutplaceringen. Och jag rymde flera gånger under alla placeringar förutom det första familjehemmet.

Trivdes aldrig på något av ställena men sen kom jag fram till ett HVB.

Jag bodde där i 1 år o kanske lite mer. Vi hade egen skola där jag började få intresse om att jobba med virus. Jag torskade på tram då när jag tog en hel karta och gick på pisse men inget hände tills min soc slutade. Jag visste att jag skulle börja äta bajs av min nya soc men det sket jag i. Jag har absolut inga gränser och jag lär mig inte heller av mina misstag för torskade på allt när jag va 13 överdos, mina betyg steg upp så fick flytta tillbaka hem.

3 gånger i veckan fick jag ta pisseprov jag va ren egentligen,

Fick psykos efter 2 veckor så tog kokain och gjorde pisseprovet så jag skulle se om soc hade reagerat på samma sätt för efter ett tag började jag tro att det var soc som gjorde det falska pisse provet med meningen eftersom dom inte ville lämna in det på analys.

Och nu så sitter jag i sis på grund av deras fel. Och nu försöker jag att inte gråta varje gång när min bror säger att han älskar mig.

Till dig som läser: gör inte samma misstag som jag gjorde. Ta inte droger i alla fall och ha inte många vänner för tro mig det förstör. För det första du kommer få rykte även om dom inte är sanna. För det andra du kan sluta upp med att du blir sönderslagen eller skjuten eller kanske knivhuggen. För det tredje dina hemligheter är inte längre hemligheter. Så är det mina vänner.

Jag har själv blivit slagen av inga anledningar än avundsjuka. Folk kommer att vara avundsjuka folk kommer att försöka förstöra så va själv. Ha inte många vänner. För det är inte värt

att sitta inne på grund av andra personer för det är bara du som straffas i slutet av allt. Och killar aint shit, tro mig! Mitt ex som jag trodde älskade mig slog sönder mig och lät en vän misshandla mig och nära på o knivhögg mig. Mitt ex gjorde inget åt saken utöver det så var han också otrogen den dagen hans vän hoppade på mig. På tal om helvetet så flyttar jag till ett annat helvete idag, ett annat sis och jag hoppas att jag har lärt andra ungdomar något annat because you cant trust no one these days.

Jag kommer klara det här... tror jag

Jag vaknar, blir till sten och kan inte röra mig. Rummet är mörkt och det enda jag ser är mitt liv som passerar förbi mig. Jag är rädd.

Hej! Jag är en tjej på 18 år, mina intressen i livet är basket och musik, jag ÄLSKAR musik. Jag har egentligen alltid varit en glad och sprallig person, men när jag var 14 ändrades det. En person och en händelse påverkade mig och mitt psykiska mående.

Så varför lät jag det då gå så långt? Jo, skam, skuld, ångest, rädsla, besvikenhet. Dessutom, vem skulle tro mig, vem skulle bry sig, vem skulle kunna hjälpa mig?

Jag blev tillslut placerad i två olika jourhem på grund av att jag inte kunde hantera mina känslor och impulser. I mitt sista jourhem trivdes jag såå himla bra, de tog hand om mig som om jag var deras dotter och jag tyckte verkligen om dem. Men jag fick inte vara kvar. Ni vet, SOC. Jag blev istället placerad med LVU på HVB, BTW, det var långt hemifrån. Jag kunde dock inte stanna där så länge på grund av att jag var väldigt instabil, så stannade där endast över sommarlovet och lite till. Jag flyttade därför till mitt första SIS. Jag var där i ungefär 6 månader tills jag äntligen fick komma tillbaka till hemtrakten, till ett behandlingshem. Jag var där i ca ett halvår och nu sitter jag på SIS igen, fast denna gång på ett annat SiS.

Personalen på båda SIS- hemmen är faktiskt helt okej, på mitt förra SIS fick jag jättebra kontakt med några, ni vet förmodligen vilka ni är! All kärlek till er! Även på detta SIS har jag fått kontakt med många av personalen.

Även om jag under största delen av vistelsen på mitt första SIS har haft ständig tillsyn så har det ändå hjälpt mig lite. Jag tycker personligen att SIS är och var fel ställe för mig, jag blev inlåst men kriminella, missbrukare osv. men själv mådde jag bara dåligt, inte ens hållit i en flaska med alkohol eller varit i närheten av någon drog.

Jag väntar ännu på att det ska ske en förändring, att ett mirakel kommer hända och att jag helt plötsligt mår bra. Men jag vet, innerst inne. Det är bara JAG som kan göra en förändring. Så länge jag inte tar emot hjälp så kommer mitt liv förbli såhär. Men just nu kommer jag göra ALLT som står i min makt för att jag ska bli bra igen, jag är trött på denna skit.

Jag har blivit diagnostiserad med PTSD, det är jättejobbigt faktiskt, men vet ni, jag kommer klara detta. Precis som du som läser detta kommer klara det.

Jag vet verkligen att det kan vara tufft, men det kommer vara värt allt slitande, det finns en ljusare sida, det finns en framtid, du KOMMER klara detta.

Hur många gånger har jag egentligen hört "det kommer bli bra", Men man orkar liksom inte vänta eller höra den meningen igen, men lita på mig. Det är värt det. Det är värt varenda liten tår, varje ångestattack. För det blir bättre. Det blir verkligen det.

Tro aldrig att ni är mindre värda än någon annan, ni har samma rätt att må bra som vem om helst. Ni är fantastiska, värdefulla, älskade, fina, och just du är bäst på att vara just du.

Jag ska fan klara detta, och det kommer ni med, tänker kämpa tills orken tar slut, och när den tar slut kommer jag hitta ny ork och fortsätta kämpa. Att ge upp kommer aldrig vara en lösning, inte för dig heller.

//

Första och sista gång!

Ibland kan man hamna i situationer men att bli dömd till LSU och bli placerad är det ett svårt upplevelse. Jag visste inte vad sis var eller vad LVU eller LSU var.

Jag blev dömd till XX månaders LSU och blev placerad. Allt var nytt för mig utredningen, behandling, systemet typ allt. Känslan att vara inlåst är faktiskt jobbigt men alltid måste man tänka, jag är här för en anledning. Det var vad jag tänkte på.

I början vill jag bara åka härifrån så fort så möjligt men sen insåg jag att jag behövde hjälp och det finns här den hjälpen jag behöver så jag följde min behandling nu är jag klar och snart är min LSU klar.

I början var jag oroligt över att få LVU efter mitt LSU men behandlingen hjälpte mig mot min sociala sekreterare så jag kommer inte få LVU nu väntar jag på den dagen som jag kommer ut det är inte mycket kvar bara några veckor.

Till dig som läser vill jag säga ha tålamod och kämpa på

You can do this

Kall

Jag har blivit kall som Sibirien min vän lovar vi ses igen, om några år min vän, jag ska bara vinna jag kommer sen.

När du försvann så ökade pulsen tittar mot himlen andas in luften, vänner försvinner blöter ner kudden. Jag har blivit kall svär du hör de på rösten, när jag satt inne jag läste bara böcker. Blev catchad på vintern och mucka på hösten, tror jag vart cursed ända sen jag föddes, puffa på rök blev den enda trösten.

Jag har slut på tårar jag gråter blod, grät så mycket jag skapade en flod, visa mig handling inga ord. Allt för många som packa och drog, falskhet är någonting jag aldrig förstod, äkta till dagen jag ligger i jord. Säg mig vad var det du inte förstod svär jag blev kall när min broder han dog, livet går fort spela rätt dina kort.

Jag vill ändra mitt beteende trött på tunnelseende, kommer jag ens och le igen? Sitter här i cellen tänker på mitt förflutna, vänner klarar mig utan, en vacker dag jag ska njuta.

N

Politiker vägrar förstå

Jag tycker det är skitjobbigt att sitta inne. Det bäst vore om man fick ett exakt datum för när man sak bil utsläppt. Jag vill att det ska vara tydligt vad som ska förbättras hos mig så jag så jag kan bil fri.

Nu sitter jag här med att LVU, och efter sex månader kommer det att prövas. Efter det kanske jag kommer sitta inne eller bil fri

18 år ingen LVU, jag tycker det borde bli fängelse. Frågan är om socialen kommer hålla med om det han är ung han kommer växa upp eller de kanske tycker det är kul att låsa in folk.

Man förändras i ett fängelse för det är hårt man lär sig en läxa eftersom det är långa straff. Det är bättre att släppa ungdomar på gatan och om de inte sköter sig åker de direkt till fängelse.

En polis precis blivit skjuten han skulle bil pappa var har respekten tagit vägen, kommer de bomba hela samhället efter det?

Jag är 17 år och tänker så moget bättre tankar än de som är äldre.

Vägen till SIS!

Vägen tills sis var inte alls kul. Jag satt i soc bilen i 1 h och 45 minuter. Jag ville inte samarbeta med snuten, så soc var tvungen att ringa snuten.

Innan jag hamnade här på sis var jag efterlyst i några dagar av snuten och av soc. Jag bodde innan på ett HVB hem liknade familjehem. Men jag avvek därifrån efter 2 dagar. Tidigare bodde jag i ett annat familjehem. Men jag trivdes inte bra på familjehemmet så jag avvek därifrån också efter ett par dagar. Jag tänkte inte så jättemycket på konsekvenserna då. Men man tänker inte så jätte mycket på konsekvenserna när man är i jobbiga situationer. Mitt missbruk tog över mig själv. Jag var inte mig själv längre, jag var en helt annan person. När jag avvek ifrån HVB hemmet drog jag till min kille som bor i en annan stad. Jag befann mig hos honom medans jag var efterlyst av snuten. På dagarna åkte jag mycket iväg för att hänga med mina vänner, och sanningen är det är falska vänner som jag har umgås med hela tiden fram till nu. Jag kom många gånger hem och jag var jätte hög och onykter. Jag hade inte sovit på flera dagar. Jag och min kille åkte till en stad en fredag, vi var på en nattklubb fram till midnatt. Vi åt på en restaurang. Kl 03:00 stängdes nattklubben, jag hade kul där på nattklubben jag drack en del alk. Tyvärr så tog jag massa annat skit den natten, så jag kom hem vid 05:00 på morgonen och jag var väldigt hög då.

Dagen efteråt vaknar jag vid 12:00 jag vaknar och är rejält bakfull efter gårdagen. Jag tog massa olika sorters tabletter för att jag skulle gå ner i varv. Men sanningen är att jag tog en överdos och svimmade. När jag vaknar vid 15:00 hör jag att det

är någon i lägenheten, jag kollar omkring mig o jag ser att min soc är i lägenheten. Min soc försöker få kontakt med mig men jag svarar inte på tilltal. Min soc frågar mig om jag har tagit något olämpligt men jag nekar till svaret. Efter några minuter säger min soc till mig att jag ska packa alla mina saker och att jag ska följa med dem. Jag vägrade att följa med dem så jag ljuger för dem o säger åt dem att jag ska följa med dem OM de väntar utanför lägenheten. Min soc väntar på mig utanför lägenheten men jag vägrade ju såklart att följa med dem. Eftersom jag inte hade mobil surf på min lur för min pappa hade stängt av min mobil surf av någon anledning så kunde jag inte få kontakt med någon alls. Jag väljer att dra ifrån lägenheten jag springer raka vägen till Biltema för att få tag i Wa-fi. Men det fanns inget Wa-fi där, då drar jag till Wileys men där fanns det inget heller Wa-fi. Jag bestämde mig för att dra till Ica Maxi supermarket för att försöka få Wa fi där. Min soc sprang efter mig hela vägen ifrån lägenheten till ICA Maxi supermarket. När jag är framme i Ica Maxi supermarket får jag Wa-fi men jag inser att det är försent att kontakta någon. Min soc står bakom mig och försöker få kontakt med mig men jag vägrar att lyssna på dem. Efter några minuter kommer snuten till Ica Maxi. Eftersom jag inte ville samarbeta med min soc så var snuten tvungen att försöka få kontakt med mig. Efter en stund går jag med på att samarbeta med snuten. Snuten förklarar för mig att min soc är jätteoroliga för mig och både soc och snuten kom överens om att jag skulle åka med soc till SIS. Sen hamnade jag här på SIS.

//

Blev helt annorlunda i min själ...

Första gången jag började med att ta massa skit trodde jag verkligen inte att det var så beroendeframkallande. Men det visade sig att jag hade fel... Hela jag som person blev helt annorlunda. Jag kände inte igen mig själv längre... det var som någon styrde över mig och min själ...

Jag började med att ta alk när jag var runt 13-14 år. Just då såg jag inte det som ett stort problem. Men efter några månader sedan började jag öka på alk mängden... Mina föräldrar började hitta tomma alk flaskor hemma i mitt rum och i min skolväska. Min mamma och min mammas man började små prata lite med mig om att alk mängden inte var en bra sak att göra. Jag fortsatte med att dricka alk i stora mängder men tyvärr så blev jag avstängd ifrån skolan i årskurs 1. Efteråt jag blev avstängd ifrån skolan bestämde min mamma sig att söka hjälp av SOC, BUP och av skolkuratoren på skolan. Jag började att ha samtal med kuratorn i skolan om alk problemet. När jag gick i årskurs 1 i gymnasiet hade jag självskadebeteende som var en ganska hög nivå. Jag skadade mig själv på massa olika sätt. Ett av sätten var ju att ta stora alk mängder. Men jag skadade mig själv på andra olika sätt också. Mina ärr på min handled har satt sina djupa spår. När jag var välkommen tillbaka till skolan igen efteråt jag hade blivit avstängd så fortsatte jag med att gå till skolan och studera. Men sedan i slutet av årskurs 2 så började jag att komma på fel väg igen...

Jag började med att ta stora mängder igen av alk. Jag började att svimmade rätt ofta hemma pgd av alk. Verken min mamma eller min mammas man märkte något i början eftersom jag drack alk i mitt rum på nätterna. Efter ett tag så märkte min

mamma att jag var bakfull på morgonen. Hon började kontakta igen SOC, BUP och mina lärare i skolan. Mina lärare märkte inte att jag var berusad i skolan eftersom jag drack alk oftast under helgerna bara. Jag började ha samtal igen med min kurator i skolan om alk. Kuratorn försökte prata med mig om att alk inte var bra för min hälsa. När jag kom hem till mamma på fredagarna började min mamma att kolla igenom min skolväska och mina fickor och i mitt rum. Hon hittade i början inte så jättemycket, men sedan började hon hitta flera tomma alk flaskor. I början hittade hon små alk flaskor men sedan började hon hitta stora alk flaskor i mitt rum. Hon hittade ibland också alk flaskor som var helt öppnade.

//E

Jag ville ändras för din skull.

En vårdag hade jag den värsta dagen i hela mitt liv, då gick vi skilda vägar.

Personen jag älskade mest av allt, ville få bort mig ur sitt liv. Jag trodde aldrig den dagen skulle förändra mig så mycket, hela mitt liv ändrades, på 10minuter.

Efter den dagen så rasade allt, men jag ville ändå ändra mig för din skull, du sa till mig om du ändras kanske vi kan få kontakt igen, kanske. Jag var så blind och så tom, jag försökte sköta mig jag försökte ändras till en bra människa, försökte gå in i skolan, men det kändes meningslöst, jag kunde inte.

Allt påminde mig om dig.

Jag kunde inte bara, så längre tiden gick så mer insåg jag att det inte kommer ske något, jag gick ner mig i skiten så mycket, allt rasade på 2 sekunder, varför händer detta mig? Vad gjorde jag som var så fel? Föråt mig.., jag kommer ändra på mig bara du och jag kan få kontakt igen jag lovar, - nej det går inte, du måste bevisa det för mig först!! – mm, jag vet, men det kan ta ett tag, snälla, snälla förlåt mig, ge mig en chans. – men lyssna då, jag vill inte, försvinn, kanske om ett tag, men ändra dig då!!

Jag träffade några andra personer, som redan var nere i skiten av allt, dem hade inget liv varken någon av dem. Jag sket i skolan, jag började åka runt, och luffa, sälja, ta massa skit, dricka, komma hem sent, rymma, sno pengar och sno pengar av min familj. Jag skämdes över mitt liv, hade skämt ut mig så mycket, till och med min familj. Jag skämdes men kunde inte tänka på det, det var för mycket, att tänka på, hur jag skulle få

vänner, få kontakt med den personen igen, hur min familj skulle kunna låta mig leva mitt liv, och skita i vad jag gjorde. Förlåta folk, vara med folk som bara utnyttjade mig, åka runt och träffa folk, sälja, ta, sno, tåg och buss tider, mat, vara någonstans och sova där jag kan skydda mig från omvärlden, och polisen. Det var rent av sagt KAOS. Allt var så jobbigt, och för mycket men jag hann inte fixa något jag orkade inte det, jag var så nere skiten så jag såg inget annat. Tänk när du mår dåligt och är så stressad men ändå älskad av många men du vågar inte släppa in någon i ditt liv, för du har blivit så sårad, att du är rädd för dem som bryr sig om dig. Du är så sårad så du blir rädd när din familj skriver till dig eller pratar med dig, för du tror bara att dem vill skada dig och såra dig. Det blev så för mig. Alla runt mig blev så oroliga men jag fattade inte varför jag sa till dem "låt mig leva mitt liv, bry er inte!"

jag vägde 65kilo men när jag fick mitt LVU och åkte in hade jag gått ner 15kilo, minst. Vägde 50kilo om inte mindre, hade inte ätit, inte sovit, inget. Hade bara suttit och ta berusningsmedel och alkohol, det ångrar jag mycket, hatar berusningsmedel av alla slag, min mamma dog i en överdos, men man ser inte faran när man brukar det, men nu i efterhand skulle jag aldrig kunnat utsätta mig för något sådant igen, aldrig. Alla som har tagit saker och varit beroende, vet innerst inne att det är skit, men man kan inte bara lägga av, det är omöjligt, man måste ta hjälp! En sak jag har bestämt mig för är att aldrig falla tillbaka i missbruket, aldrig någonsin.

Jag såg ingen annan förutom mig själv och personen som jag fortfarande älskade, men jag kunde inte låsas som allt är bra, eller som att jag sköter mig, det gick inte, jag försökte få en förändring men det gick inte där och då, tror ingen förstår hur jobbigt det var för mig, men det var lika jobbigt för min familj och min vårdnadshavare, för hon och dem såg ju allt på nära

håll, men ändå så långt ifrån, jag knuffade ut dem ur min värld helt och hållet, dem fick inte se mig såhär illa, mitt destruktiva beteende, min sorg, min ilska, dem fick inte komma i närheten av mig inte mina känslor, tankar, och mina handlingar, aldrig.

Jag satte stopp, för det jag trodde inte att det var så illa som de faktiskt var, jag trodde det var vanligt efter all smärta av år av all smärta efter mobbningen efter all smärta efter mina föräldrar som blev änglar vid tidig ålder. Jag trodde det var så man var, jag blev glad när dem som jag var med bjöd in mig, till dem, blev lika glad när dem kastade ut mig på morgonen eller natten för i min hjärna tänkte dem ju på mig. Men nu i efterhand vet jag ju att dem sket i mig helt och hållet, jag var som luft i deras ögon, dem var bara med mig för jag hade pengar, jag kunde fixa saker, jag bjöd på cigg och berusningsmedel, det var som att hela jag var öppen alla bara tog och tog ifrån mig, men framför allt tog dem mitt liv och glädje ifrån mig, dem bara tog och tog, allt jag hade, jag vågade väll inte säga nej, då skulle jag behöva vara hemma, utkastad från dem, trakasserad och ensamast i världen.

Jag var redan ensam, jag kände mig bortglömd, sviken av alla, hatad, arg. Det ända jag ville att åka hem till mig och min fina Vårdnadshavare, och bara släppa ut alla känslor, bara lägga mig i hennes knä och gråta, skrika och slå och bara somna i hennes knä i hennes famn är jag som tryggast hon har visat mig att livet inte är lätt men hon aldrig kommer lämna mig med mening innan livet tar oss ifrån varandra, men jag vet att efter de så kommer hon möta mig på andra sidan. Hon har bevisat för mig att jag kan lita på henne, att jag kan prata med henne om vad jag vill. Även om vi har bråk och inte varit överens så kommer hon alltid veta mitt bästa, det vet jag. Hon skulle aldrig låta någon såra mig eller skada mig. Jag gör samma sak som henne, kommer alltid skydda henne med hela mitt liv.

Dem flesta tänkte nog att det var illa men inte lika illa som det faktiskt var. Innerst inne visste jag att detta måste få ett slut, både för min skull men ville också förändras så mycket för den personen, han var ju den jag skulle kunna offra vad som för, på riktigt allt för.

Jag minns en kväll, jag hade snott 2800 tusen kronor, av min familj. Jag träffade några som jag trodde var mina vänner, men dem utnyttjade ju bara mig, men jag visste det innerst inne men jag vägrade att inse det. Vi åkte och köpte 10st Eva, och cigg och jag betalade tillbaka pengar till en tjej som jag var skyldig pengar.

Sen åkte vi hem till ena tjejen där vi alltid var hos, hon hade egen lägenhet för hennes föräldrar orkade inte med henne egentligen det fattade alla/trodde.

Jag tog några och dem andra med, jag tatuerade mig, den blev fin kommer aldrig ångra den.

Vi 4 tog en gruppbild, jag tänker ofta tillbaka på den bilden och tiden, man ser på bilden hur fyra förstörda ungdomar, som är ledsna, svikna, arga och ensamma, fast i missbruk sitter och ler men egentligen ville nog alla vi bara skrika efter hjälp och ville att någon person skulle komma och krama oss och aldrig släppa taget om oss. Men så var det inte, vi alla satt där hade en fasad om att allt var bra, alla mådde bra, och ingen skulle få oss ledsna, eller sårade.

Vi var så höga, ena killen fick en Psykos, jag var så rädd, han var större än mig, äldre, svåra humörsvängningar. Dem sickade ner mig i källaren, för jag kunde inte vara där uppe för då kunde han döda mig, eller skada mig. Jag ringde polisen och sa vad som hade hänt och skrev till min lärare att jag var rädd och

jag mådde sjukt dåligt. Hon ringde socialen och sa vad som hade hänt då satte dem mitt LVU på mig. När polisen kom så hoppade han killen, ut genom balkongen och sprang allt han hade. Jag satt nere i källaren när polisen kom, sen möte jag dem uppe vid porten, det var 2 polisbilar, och 6 poliser. Jag var livrädd.

Sen åkte jag hem med polisbilarna, jag går upp på mitt rum för att färga mitt hår sen sova.

Men precis när jag ska göra det så kommer mina SOC tanter in i mitt rum. Dem ber mig följa med dem för vi skulle ha möte och jag skulle lämna urinprov. Vi hoppar in i polisbilan och då ser min ena soctant att min handled och ben är rött, hon frågar vad som har hänt men jag säger inget tillbaka. sen tar jag urinprov, och är positiv på några berusningsmedel. På Sen kommer vi upp i ett rum och jag ser min farmor komma in och då säger min SOC tant du har blivit omhändertagen av LVU, och ska till SIS. Jag skriker och säger att allt detta är deras fel, jag sa att jag hade sagt till dem att jag inte kunde bo kvar hemma, men ingen lyssnade på mig. Sen så börjar jag gråta och springer ut ur Deras kontor och min SOC försöker prata med mig men jag sket i allt. Jag sprang ner för trapporna i svarta T-shirt och mina blåa trasiga byxor, dem jeansen var i storlek 34, och jag hade ingen bh och så hade jag mina tofflor. Jag såg helt förstörd ut, mina läppar var sönder bitna och svullna och jag var helt lik blek i ansiktet.

Jag ringer min syster, och säger vad som kommer hända hon ber mig komma hem till henne, så jag väntar på bussen. Jag går upp till min skola och då ringer den personen jag hade fått lämna och säger "vad händer, ska du in på sis? Skulle inte du sköta dig eller?" jag skriker till personen och säger, "om inte du hade lämnat mig, och gjort såhär skulle aldrig detta hända, allt

e ditt fel" sen klickar jag samtalet. Jag ber min vän hjälpa mig så vi går hemma till henne, och jag får kläder och lite andra saker, sen kommer hennes familjehemspappa in och säger "här ska inte du vara, du är efterlyst" då säger jag "du kan inte röra mig eller stoppa mig" sen springer jag. Jag springer in till syslöjdsalen i skolan och filmar mig själv jag är helt förstörd, jag ser en polisbil åka upp på skolgården och när dem går in springer jag allt vad jag kan, ner till bussen och jag möter en annan polisbil och jag springer och gömmer mig bakom ett träd och som tur såg dem inte mig.

Jag hoppar på bussen till en annan stad i närheten, där ser jag mina gamla vänner och jag blir mer ledsen men vi säger inget, hoppar på bussen som ska ta mig till min syster. Ena tjejen jag träffade på busscentralen skriver till mig "Du, gör inget dumt nu, jag ser hur du mår, jag älskar dig", jag svarar "vet det men jag orkar inte mer".

Jag hoppar av bussen när den är vid min syster och ser henne komma i mot mig, med en väska, jag springer till henne och kramar henne, jag ville inte gråta men det gick inte jag brast ut i tårar.

Vi går en liten bit hem till hennes vän som också har suttit på SIS också, hon förklarar till mig hur det är, regler också vidare, det får mig lite lugnare men jag har ändå panik, vad visste jag? En 15åring som ska till SIS, där det är galler, låsta dörrar, inga telefoner, inget. Jag var så rädd, går inte och förklara.

Vi pratade om allt, sen så säger vi alla tre att jag borde åka hem och ta den hjälpen jag kan få, för jag måste ändå dit.

Jag ber min kusins mamma hämta mig och köra hem mig. Jag och min syster går dit, och hennes vän. Jag kramar min syster,

och hennes vän, jag minns att jag kollade på min syster och var trygg och tacksam att jag hade henne. Vi åker hem till mig och sitter och pratar hemma i timmar, vi ringer hon andra tjejen som jag var med, hon som drog in mig i skit, och min "faster" sa att hon är snut, och dem ska passa sig. Jag minns att vi satt och pratade o allt som hade hänt. Jag hade en psykos och hörde bara polis sirener, det bara tjöt i mina öron. Då så säger min farmor att hon har laddat ner sos app, jag får panik och springer ut och vill dra, för det blev för mycket jag klarade inte av det.

Sen så går jag och lägger mig och skriver lite med folk sen så somnar jag direkt och vaknar av att farmor väcker mig. Jag tar en dusch och sen spelar jag in en video där jag säger "förlåt, men jag måste få hjälp nu, vi ses snart jag älskar er" sen sickar jag det till min vän. Som är min familj med. Sen lägger jag ut en bild och skriver var jag ska till mina fina vänner.

Det är så mycket man tänker på hit och dit, men i situationerna så tänker man inte klart, man är så förstörd och väldigt trött med för de sliter ju på kroppen och huvudet, mer än man tror.

Jag har lärt mig, jag kommer kämpa till mitt sista andetag..

Förändring!

Om du har kommit på fel väg i ditt liv så går det att förändra ditt liv (tro mig) Det är inte lätt men det går!! Jag själv har hamnat på fel väg i mitt liv. Flera gånger faktiskt... Jag har hamnat i jobbiga och i svåra situationer på gång och på gång. Det var när jag var 13 år när jag började hamna på fel väg. Jag började med att hamna i fel umgänge. Sen började mitt umgänge att utnyttja mig på olika sätt. Jag insåg själv först inte att jag blev utnyttjad. Jag såg mitt umgänge som (vänner) Men sanningen är att det var (fake vänner) Jag blev utnyttjad genom att sälja massa olika produkter till folk. Men jag hade också skuld med många personer. Jag hamnade i svåra situationer som jag aldrig trodde att jag skulle hamna i. Men det visades sig att jag hamnade i trubbel till sist. Mina föräldrar insåg först inte att jag hade skuld med olika personer. Men sedan började pengar försvinna hemma och jag började sälja olika plagg och olika saker på blocket för att betala mina skulder. Efter ett tag började mina föräldrar märka att pengar försvann hemma hos oss och både min mamma och pappa började bli oroliga för mig. Min mamma började kontrollera min lur rätt ofta och begränsa min lur på olika sätt. Sanningen är att de hela blev till att mamma polisanmälde mitt umgänge pgd av att dem utnyttjade mig.

//E

Mitt liv innan SIS

Välkommen till mitt liv innan SIS

2018 hamnade jag på ett jourhem, jag bodde där i ett par månader det var bra där men allt blev mer och mer knas. Jag var knappt där jag gjorde så sjuka saker, som jag ångar idag, men hänt har hänt.

Ett år senare så var min SOS trött på mig och oroliga för mig, de satte mig på ett HVB. Då tycket jag att de var smuts och att de förstörde mitt liv jag hatade för att de tog allt från mig. När jag bodde där så rymde jag sjuk mycket och då blev jag dömd för ganska många saker, men jag brydde inte om det jag försatte att rymma. Jag fick mer och anmälningar från allt, vissa gånger när jag rymde så sov jag ute i flera dagar. På hemmet så gick inte där heller så bra tog mycket droger personalen där gjorde inte så mycket, var helt borta varje dag. I ett helt år gjorde jag vad jag vill och jag älskade det. Efter de så hamnade jag på SIS det var jobbigt men ja lärde mig att kunna hantera saker och älska mig själv. Nu har jag bott här snart ett år har det ganska bra jag vill typ inte flytta men ska snart ut och ta tand om min lillebor. Så det här är min berättelse.

// B

Gamla Jetski

En vanlig skitunge från en förort som inte visste nånting om livet. Umgicks med fel folk, var ute sena kvällar. Träffade knappt min familj, brydde inte mig om något. Allting handla om att hitta på dumheter.

Wiii waaa wiii waa jag hör polissirener. Jag undrar vad är det som händer, jag kollar ner och ser att en shono ligger på marken och blöder kraftigt. Sirenljuden börjar låta högre och hela området börjar lysa blått. Jag börja spinga och adrenalin börjar kicka in jag kollar bakom min rygg och ser en polis man springer efter mig medan polisbilen försöker möta upp mig på andra sidan. Mitt område mina trakter så jag lyckas fly från aina. Aina spärrar av området för att göra teknisk under sökning. Ambulansen kom och hämtade honom som var skadad, därefter blev det bekräftat att han är i sjukhuset med livshotande skador.

Några timmar senare trodde jag att jag fintade bort aina, men så var det inte. När jag och min polare var på väg hem till honom greps vi av polisen. Att jag blev gripen var ett faktum.

Efter långa dagar i häktet placerades jag på SIS ungdomshem, i väntan på rättegång. Ett nytt kapitel i mitt liv började. Efter nästan ett år är jag i slutet av min behandling.

Nya Jetski

Inte ny människa men ny tankesätt och nytt perspektiv. Börjar uppskatta livet och är tacksam, ringer min mamma oftare. Fokuserar mer på studierna och min framtid.

/M

Öppna dina ögon

ÖPPNA DINA ÖGON OCH LÄS DETTA!

ALLA GÖR MISSTAG

MISSTAG ÄR TILL FÖR ATT LÄRA SIG AV!

DET GÅR ATT FÖRÄNDRA DITT LIV MEN DU MÅSTE HA
VILJA TILL DET OCKSÅ!

FÖLJ DINA DRÖMMAR

DET FINNS ALLTID KONSEKVENSER!

TÄNK ALLTID EN EXTRA GÅNG INNAN DU GÖR NÅGOT
SOM KÄNNES FEL

VÄLJ RÄTTVÄG I DITT LIV

TILLLÅT INGEN STYRA ÖVER DIG ELLER ÖVER DIN
FRAMTID!

VARJE DAG RÄKNAS OCH DU ÄR FIN SOM DU ÄR!

//E

Hej

Jag är en 17 årig grabb. Allt började med lite små skit, snabba cash. Så som eget apotek. Det gick ett tag sen började större grejer, från choklad till shljf. Jag blev anklagad för rån, vapenbrott och andra större grejer. Med min väst och min 9a trodde jag att jag var odödlig. Det var efter min soc satt mig i familjehem när jag var 11 allt började. Den enda jag var rädd för var Gud och min egen hjärna. Jag levde alltid i stress, tittade alltid mig själv över axeln. Jag trodde att jag var störst i världen, ingen kunde såra mig. Jag levde det här livet sen jag var 12 och nu är jag 17, jag hann ikapp mig själv. Jag sov inte om nätterna, jag fick aldrig ta det lugnt och slappna av. En dag skulle jag gå ut och sköta lite affärer, jag hade 9an i bältet och min väst på. Det enda problemet var jag hade bara en kula i loppet, jag ser det kommer 15 grabbar emot mig. Jag fick stress och kramade sista skottet jag hade i loppet, alla sprang. Det var flera vittnen som såg att jag sköt, jag kickade hem men det tog max 1 timme sen var 5 aina bilar med dragna vapen utanför mig, dom tog mig till arresten och gjorde razzia hemma hos mig, dom hittade ingen gun men det var krut på mina kläder. Nu sitter jag på SiS och väntar, i början kändes det som att mitt liv var förstört. Nu har jag fattat att ett vanligt liv med utbildning, jobb och familj är mycket bättre. Här gör jag mitt bästa för att läsa upp betyg och kanske har en utbildning när jag kommer ut.

Till alla grabbar som läser detta, alla har inte samma förutsättningar men ingen vill ha ett sånt här liv. Gör ert bästa för att få en utbildning. Jag vet att alla vill ha cash men det finns inga genvägar, antingen blir de kåken, döden eller så hinner du ikapp dig själv och kommer aldrig må bra igen

//

Självskadebetende som blev till ett problem...

Jag var 13 år när jag fick mitt självskadebeteende... Jag var ung då (I now). I början var det bara små saker. Jag började med att skada mig själv på massa olika sätt. Jag försökte dölja mina skador på handleden genom att ta på mig tjock tröja som täckte mina skador på hand leden. Min mamma märkte ingenting i början men sedan började mitt självskadebeteende bli värre och värre. Jag fortsatte med att skada mig själv men en dag kunde jag inte dölja mina sår för varken min mamma eller för mina lärare i skolan. Mina lärare i skolan började att bli oroliga för mig och dem började att kontakta mina föräldrar där hemma. När jag kom hem försökte min mamma snacka med mig. Men jag vägrade att lyssna. Men sedan i årskurs 2 på gymnasiet började jag med att ta droger... Droger är också ett sätt att skada sig själv med.

I början påverkade missbruket mig inte så jättemycket men sedan i slutet av årskurs 2 blev hela missbruket till ett problem. Jag har inte tidigare tagit droger i mitt liv... Jag valde fel väg i mitt liv. Tyvärr så visade sig att det var farligare än vad jag trodde...

Till alla er som läser denna text vill jag bara säga att: Kämpa på, ge aldrig upp hoppet! Fine man gör misstag i livet men misstag är tillför att lära sig av. Tro mig jag har gått igenom mycket i mitt liv och varit med om mycket i mitt liv men jag kämpar även fast jag har hamnat på fel väg.

Idag sitter jag på SIS o jag trodde aldrig att jag skulle hamna här... Men nu sitter jag här o skriver denna text och jag vill

dela med denna text till andra personer. Tro mig det går att
ändra på sitt liv det är aldrig försent. Du är aldrig ensam för att
Gud kommer alltid att vara med dig oavsett vad.

//E

Dom misstänkta

Det var en gång en kille som hade växt upp i en dålig miljö. Han blev misstänkt för allvarliga brott som ung, riktigt ung. Killen som jag har skrivit om råkar vara jag. Jag hade en bra start på skolan, vänner och familj sen när jag blev äldre umgicks jag med kriminella så jag blev en av dem. Dom fifflade mycket med knark och allvarliga brott. Det kändes bra i början sen blev det mycket stress och press. Men jag blev delaktig i brotten som de kriminella fifflade med. Det gick bra med pengar i början sen när polisen och fiender blev inblandade så började det gå riktigt dåligt. Jag satt häktad med mina kompisar för grovt narkotikabrott där vi hade flera kilo kokain som polisen tog och det fanns övervakningskameror på att jag var där kokainet var.

Så jag och mina vänner var häktade ett antal veckor jag släpptes och brottet blev nerlagt på mig när jag släpptes så kontakta socialtjänsten mig och sa att jag behövde gå några möten med socialen och jag sa till socialen inga problem. Därefter tänkte jag sluta med allting och börja med satsa på skolan bra betyg bra utbildning men det var svårt. Jag gick på möten med socialtjänsten de gick bra jag börja fortfarande softa med grabbarna på torget jag och grabbarna på torget hade problem med andra killar så jag och grabbarna träffa på en av dem vi hade problem med och grabbarna slog han allvarligt och jag blev indragen av grabbarna på grund av gruppträck. Så efter misshandeln så gick jag hem och var med familjen. Jag satt och spela med vännerna på playstation och då så knackar de på dörren min mamma öppnar och det var polisen. Min mamma blev chockad och fråga vad som har hänt och polisen sa att de letar efter mig och frågade om jag var

hemma så sa min mamma ja han är hemma polisen gick in i mitt rum och tog mig. Min mamma blev orolig och frågade polisen vad som har hänt polisen svarade din son har varit delaktig i en misshandel där en kille blev allvarlig skadad min mamma sa ok och fråga vad som kommer hända och polisen sa att han kommer bli anhållen så får vi se efter vad som händer min mamma svara ja ok.

Jag var på väg till polisstationen med polisen och så lekte jag dum och frågade polisen vad har hänt så sa polisen du får svar på de på polisstationen så sa jag ja ok. På vägen ditt så sa polisen som satt med mig där bak varför jag håller på med skit och jag vet inte vad jag skulle svara så jag sa till polisen att jag är oskyldig fast jag var skyldig. Jag kom fram till polisstationen och så dakta de mig därefter hamnade jag i arresten i 3 timmar jag sov de 3 timmarna. Personalen där i arresten väckte mig och sa jag ska på förhör jag sa ok jag reste mig upp och gick med personalen till förhørsrummet där inne var min advokat och polisförhørsledaren. Min advokat ville snacka med mig själv så förhørsledaren gick ut från rummet. Advokaten sa till mig vet du varför du är här? Jag tänkte ska jag säga sanningen eller ljuga men jag tänkte jag har gjort fel jag vill förändras jag får stå för mina handlingar. Så jag svara min advokat ja jag vet varför jag är här och jag tänker erkänna brottet, för det jag har gjort är fel. Advokaten sa ok då kör vi på det så polisförhørsledaren kom in han presentera sig själv och sa att du är misstänkt för grov misshandel tillsammans med andra personer förstår du misstanken? Jag svara ja jag förstår så frågade polisen mig erkänner du eller nekar du till brott? Jag svarade jag erkänner och står för mina handlingar och polismannen sa ja ok vad har hänt? så jag sa jag vill inte svara på det jag har min rätt att inte prata. Polisen sa ok så sa han vilka mer än du slog mannen? Så svarade jag att jag inte kommer svara på det

för om jag säger vem som gjorde det med mig kommer jag få problem med mina vänner så svarade polisen ja ok så blev förhöret slut och då la de mig in i arresten igen och jag var där 1 dag sen så ringde min advokat mig och sa att jag ska släppas och jag blev glad så jag sa till arrestpersonalen släpp mig jag är släppt så svarade arrestpersonalen nej din socialsekreterare har ansökt om LVU så du får vara i arresten lite till. Jag snea så klart men jag brösta den sen därefter var jag i arresten 5 timmar ungefär och då kommer arrestpersonalen till mig och sa att vi ska transportera dig kom med oss så svara jag ja ok och gick med personalen jag tänkte abow vart ska jag hamna vad ska hända. Jag frågade personalen vart ska jag personalen svarade du ska till ett HVB hem jag sa varför så sa personalen att din socialtjänst har begärt att du ska till HVB hemmet och vi skulle bara köra dig dit och lämna av dig där jag svarade ja ok kan jag ringa min socialsekreterare så sa arrestpersonalen det får du göra när du är på HVB hemmet jag sa ok och då går vi till bilen jag och 3 stycken arrestpersonal. Vi börjar köra mot HVB hemmet och så hamna jag i HVB hemmet och personalen där tog emot mig. Personalen visa mitt rum på HVB hemmet och jag presenterade mig för de andra ungdomarna. Jag började komma in i gruppen vi gick på aktiviteter och sådant det var roligt. Men jag bråkade med personalen så jag blev utskrivna från HVB hemmet så socialtjänsten placera mig på sis. Och polisen körde mig till sis hemmet och personalen tog emot mig och gjorde visiteringar sen tog dem in mig i avdelningen och jag började komma in i gruppen det var stor skillnad mellan HVB hem och sis hem. Mer regler och stränga på sis men det funkade ändå jag gick i skolan härinne. Det var jobbigt att bo på ett sis hem tyckte jag. Jag skötte mig bra härinne och då fick jag flytta hem så min mamma hämtade mig och det gick bra hemma skolan allting fick betyg i skolan på sis hemmet. Jag umgicks med bra snälla vänner som inte

höll på med skit. Så jag var mycket med familjen och de bra vännerna. Jag förändrades för jag bodde på sis hem de visade mig den rätta vägen istället för den dåliga vägen så jag klarade mig.

//

Min sis-resa

Hej, jag är 17 år gammal. Allt började när jag var 15 år gammal. Jag började och röka cannabis. Sen efter några månader så började mina föräldrar bli oroliga för att jag inte brukade komma hem på flera dagar. Till sist så blev min pappa arg på mig. Han skrek på mig så jag gick ut. Jag var ute i 3 månader. Ingen visste var jag var. Mina föräldrar blev skitoroliga så de kontaktade socialen. En dag så ringde de mig och jag visste inte vem det var. De sa "hej vi är från socialtjänsten och vi vill veta var du är". Jag la på direkt och åkte långt till en annan stad. Jag och två andra stack och tjuvkopplade en bil. Vi lyckades och körde i 3 timmar. Till sist jagade polisen oss med bil. Sen när de stoppade oss så sprang mina två vänner ut ur bilen och jag blev kvar. Polisen tog mig till mitt första sis. Jag var där i ett par veckor sen flyttade de mig till ett annat sis och jag hade min utredning där. Efter det fick jag LVU i hemmet. Jag klarade mig hemma i över en månad. Jag torskade på en stor grej. Polisen fångade mig och tog mig till ett sis. Jag tänker varje kväll på hur jag ska ta mig ut ur detta liv. Men jag ska få familjehem snart och jag ska ta tag i mitt liv och börja om.

///

En gång i tiden

En gång i tiden, närmare bestämt 2020 – inleddes den största förändringen i mitt liv som jag inte ens kunde tänka mig att jag skulle vara med i. Denna berättelse tänker jag nu skriva om.

Allt började 2020 när jag hamnade på ett HVB i min egen stad. Under den tiden jag var på HVB hemmet så förändrades allt. Jag började vara ute på nätterna och jag började missbruka cannabis och mycket mer vilket ledde till värre saker. Jag fick till slut flytta hem från HVB hemmet men jag hade förändrats när jag var placerad på HVB hemmet. Det ledde till att jag började umgås med grovt kriminella och det ledde till att jag var mitt i all skit och det ledde till att jag åkte in på SIS. Där satt jag först på akut sen efter det blev det HVB igen men det blev bara värre. Jag följde inte regler, jag bråkade med personal och det ledde till SIS igen. Där blev det ännu värre jag slogs med personal och andra ungdomar så dem kunde inte ha kvar mig på den SIS institutionen. De flyttade mig igen till en annan institution där det började dåligt men efter ett tag så fick jag en utredning och jag hade lärt mig kontrollera mig själv. Jag fick en till chans på ett öppet HVB men det gick inte så bra. Det fanns vapen och droger i den staden där HVB hemmet låg och plötsligt var jag mitt i allt igen. Jag var inte på HVB hemmet länge innan polisen kom och hämtade mig och körde tillbaka mig på SIS och jag fick vänta på att min SIS behandling skulle börja. Men jag har lärt mig mycket nya saker av alla misstag jag har gjort. Det här måste vara den största resan i mitt liv och min bästa förändring. Alla gör misstag i sitt liv men det går alltid att göra rätt av sig så ta vara på era liv.

//

Min berättelse

Föddes med skilda föräldrar, min pappa e alkis o de va knas hemma. Åren gick och jag började skolan, blev mobbad, började mobba, bytte skola, blev mobbad igen. När jag gick i 4an började saker bli knas. Blev utåtagerande och tog ut min ilska i skolan på lärare. Kastade stolar, käftade emot rökte cigg inne i toaletterna så det skulle bli brandlarm. Jag blev alltid utskickad till kapprummet och tyckte jag va skit ball. Hade mycket frånvaro och soc fick massa orosanmälningar och till slut valde dem att träffa mig. Hade soc möten 2-3 gånger i veckan o dem försökte ta reda på varför jag e knas i skolan och inte sköter mig osv. Det kom ingen vart och åren gick det blev bara värre, skolkade jätte mycket och pga av det bråkade min mamma med mig hemma hela tiden det gick inte 1 timme utan bråk när jag var hemma hos henne. När jag var 12 var det som värst hemma. Jag hade hoppat av skolan helt och började rymma hemifrån för att slippa min mamma, hade ingen telefon, inga pengar ingenting bara en väska med cigg o tändare. Jag loggade in på datorn hemma och skrev till min vän att de knas hemma o att jag måste tagga. Så vi möttes i centrum och stack. Vi höll på såhär flera gånger i månaden vi hade ingenting, vi hade ingen mat ingenting vi sov i trapphus det var iskallt vi höll om varandra för att hålla värmen och ibland när vi inte hittade några öppna portar så höll vi oss vakna eller sov på bänkar. Det var vinter o snö ute minus grader, allt detta gjorde jag bara för att slippa vara hemma.

Jag kände mig ensam, jag hade ingen. Ingen i min familj hjälpte mig eller stöttade mig än idag är det så. När jag var 13 så hade bråken eskalerat och blivit värre och värre hemma gick på soc möten flera ggr i veckan men inget hjälpte. Jag rökte på

ibland men drack mycket. Soc började pissa mig men va neg på mina piss. Hade soc möte en dag och soc sa att jag skulle flytta till ett Jourhem i ett par månader och att jag skulle gå familjebehandling så allt skulle lösas med mig o min mamma men jag ville inte ha någon hjälp, men jag ville flytta hemifrån så jag följde med. Hade SOL då och åkte till Jourhemmet, dagen efter jag kom dit så på morgonen kom Jourhemsmamman och sa att polisen ska komma för hon misstänker jag hade droger. Dem kom och hittade 3g hash och beslagtogs det men ingen anmälan gjordes för jag var under 15. Min soc ringer mig och säger att jag ska till ett hvb hem och jag sa ok och dem kom o hämtade mig. Åkte till hvb hemmet det låg flera timmar från min stad och 40 min från stan det var mitt ute i ingenstans. När jag kom dit så hade jag inskrivningssamtal och dem visade mig mitt rum och tog min mobil. Alla tjejer som bodde där va mycket äldre än mig och i början man mobbade mig för jag var yngst. Sen efter ett tag kom alla överens med mig och vi chillade med varandra. Efter 4 månader så hade en tjej där varit på permis och baxat sin farfars mediciner de va Zypiklon, Zolpidiem och något annat Benzo preparat. Vi tog allt och blandade. Vi fick hallisar och såg bebisar hoppa i studsattan vi hade på baksidan, vi såg fjärilar som flög ner från himmelen det var helt sjukt, 2 andra på boendet golade ner oss och 2 dagar senare blev jag utskriven. Jag fyllde 14 där också.

Sen jag flyttade till ett hvb hem långt upp i Sverige, var där i ett par mån jag knarkade fortfarande och sen blev det knas där så flyttade igen till ett nytt hvb, bodde där i nästan ett år knarkade fortfarande där men jag fejkade mina piss. Sen flyttade jag till ett annat hvb hem för jag skulle göra en neuropsykiatriskutredning så jag sa ok och flyttade. Hade fortfarande SOL och ingen kontakt med min familj dom sket i mig dom ringde aldrig mig eller besökte inte mig. Jag var 15 år nu, och jag kom

dit till boendet och rökte på i duschen, krossade kristaller och extacy i kaffet och va helt bäng på husmötena och personalen o chefen misstänkte jag tog droger så dom pissade mig men jag fejkade piss o va neg. En natt taggade jag ut med en annan tjej från boendet och vi träffade några med bil och åkte till dem och rökte på och drack, sen när vi skulle åka hem så killen som skulle köra bilen va helt borta så vi kom hem för sent och torskade för personalen var vaken när vi kom hem. Sen hon tjejen golade ner mig och jag fick flytta jag var där 3v bara. Kom till ett akut hvb hem i väntan på ett nytt hvb. Jag var i det hvb hemmet i lite mer än en vecka o de va knas där de som bodde där va 12 år och kastade sönder hela huset så personalen ringde aina och dem hämtade mig och körde mig till sis. Jag var akut där i väntan på utrednings sis. Efter lite mer än en vecka i avd så blev det larm och dem tog mig till isoleringen och sen fick jag vie. Jag var där i ett par månader. Jag hade vie hela tiden jag bodde där och fick aldrig träffa någon annan än personal inte ens i skolan. Man hade poängsystem där och man var tvungen att klara alla sina pass/moment annars blev man avstängd från alla möjligheter på institutionen under 24h. Klarade man inte sina pass fick man inte gå på promenad, spela tv spel, kolla på tv och inte ringa. Man var tvungen att vara i sitt rum hela dagen bara komma ut när man skulle äta. När man kom upp i 50 poäng fick man gå på promenad osv och kom man upp i högre och högre poäng fick man mer "frihet". jag hade vie så mina möjligheter fanns inte ens. Personalen var helt oerfarna dem slog mig och gjorde nedläggningar varannan dag på mig och på andra. Bredvid min vie var isoleringen och jag hörde alltid när dom kastade in tjejer där som skrek och jag hörde att de blev slagna de va helt sjukt.

En dag i vien så blev det bråk med mig o personal, jag fick flytta till ett annat SiS, fortfarande akut. Kom dit och de va bra

där. Sen efter blev det bråk med personal så dom skicka mig till isolering osen vie. Jag hade vie hela tiden jag bodde där men fick avd tid varje dag och gick i skolan med dem andra så allt var bra. Firade julafton och nyår där. Sen ringde soc och sa att dom hittat utredningsplats så jag flyttade. Kom dit och hade fortfarande vie dom vägrade släppa mitt vie. När jag bodde där hade jag vie hela tiden utan avd tid, skötte mig bra där och gjorde min utredning. Dom utredde mig med en diagnos. Jag blev helt chokad när psykologen sa till mig att jag hade en diagnos men jag sa bara ok.

Jag kom ut ur sis hade LVU då och flyttade till hvb och hade typ egen lägenhet fast personal bodde där med mig 24/7. De va värsta LSS inriktningen där och jag trivdes inte bodde helt själv, man gick i skolan ensam man träffade ingen annan än personal. Exakt som vie tänkte jag. Jag ville flytta därifrån ville ej bo kvar där jag mådde skit där. Efter ett par månader flyttade jag tillbaka till HVB, kom dit o allt var ok tog mycket droger där, beknade till dem jag bodde med jag o en annan tjej därifrån stack ut på nätterna och det fanns en övergiven husvagn med stolar och bord haha värsta traphouse tänkte jag men vi gick dit när vi skulle dricka eller knarka. Efter någon vecka så ville personal pissa mig så jag pissade men fejkade som vanligt. Men sen en natt när vi skulle ut o chilla så fixade vi 2 kartor tram 70mg. Vi knaprade i oss allt och jag fick krampanfall och hon tjejen jag var med trodde jag skulle dö så hon väckte personal som tog mig till sjukhuset. Då vi torskade grovt så personal börja pissa mig varje dag ibland 2ggr om dagen. Efter 3v så kommer chefen in o säger att jag ska packa mina grejer o flytta. Jag säger varför och hon säger för jag tagit droger men då hade jag varit ren i 4 dagar. Det var fett oklart men flyttade i alla fall. Senare fick jag reda på av min soc att hon skrev ut mig för hon var rädd för jag e kriminell o ska påverka dem andra ungdomarna. Jag flyttar i

alla fall till ett hvb hem som min soc inte hade hittat, de va någon annan soc kärring som flyttade dit mig. Jag kommer igen till ett fucking LSS boende med handikappade människor och jag va där ett halvår och jag sa t min soc flytta mig och dem skulle leta nytt hvb.

Men sen i boendet blev jag gripen för ett grovt brott på en golare, jag var anhållen och dem sa att jag är misstänkt. Efter 4 dagar blev jag häktad. Efter ett antal veckor i häktet hamnade jag i konflikt med några plitar på morgonen och någon timme senare kom dom tillbaka till min cell och sa att jag ska byta cell för att "såna som sköter sig har en sån här cell och du sköter inte dig" sa han till mig och jag bara va?. Dem kom in 3-4st och tog tag i mig och såklart jag gjorde motstånd och dem la ner mig och bokstavligen tryckte sönder mina armar hade blåmärken överallt. Dem kastade mig i isoleringen och jag var där en vecka det fanns inget där. En madrass, en filt, en kudde, en metall toa och en kamera. Det var så förnedrande hade ingen tv inga böcker ingenting fick jag ha där. Lampan var tänd 24/7 så dom ska se dig och maten fick jag äta med händerna för fick inte ha bestick där. Efter 6 dagar bytte dom mig till en vanlig cell fast de var fortfarande en kamera där i.

Man vaknar 07.30 och får frukost och på morgonen man måste säga om man vill duscha eller städa cellen annars om man glömmer säga på morgonen du får ej. Sen kl 11.00 de lunch. Kl 13.00 kommer dem och du får slänga dina sopor och få toalettpapper osv. kl 16.00 middag. Osen är det god natt. Man fick duscha 3ggr i veckan o man måste hålla koll på sina dusch dagar annars man får ej duscha om man glömmer, man fick duscha 25min och de fanns ibland inte varm vatten i duschen och de typ 40 pers som delar på 1 dusch dene skit äcklig personal städar aldrig duschen, de snus där, massa hår och de stinker piss. I duschen finns det en burk med en vit tvål och det

är de som man har o duscha med. Inget schampo inget bara den där. Typ 3 ggr i veckan visiterar dem ditt rum och dig så om man e rädd att visa sin kropp så får du lära dig bli av med den rädslan där. Sen så skulle jag åka iväg och göra en rättspsykiatriskutredning de för att kolla om jag e psykisk störd typ. Åklagaren tog bort alla mina restriktioner för att jag skulle dit. Kom till en avdelning med 13 pers jag va 16 år då och de var bara män som va typ 35-40 år. Det flyttade dit en kvinna som jag umgicks med hon köpte cigg till mig och vi brukade spela kort och pingis. Dem som va där va helt störda en kille kunde inte ens prata och en annan han skrattade skit högt men han gjorde inget ljud asså de va fucking mentalsjukhus typ. Utredningen va inte ens en utredning, träffade 2 psykologer och hade 5 samtal med dem gjorde inga tester ingenting inte ens papper att fylla i. Han fråga mig bara vanliga frågor och sen efter 12 dagar var dem klar med min "utredning" dem kom fram till att jag inte lider av en allvarlig psykisk störning så KV kom o körde tillbaka mig till häktet. Sen efter några veckor hade jag rättgång, det gick bra har en skit bra advokat så kände mig säker. Jag blev placerad på SiS allt va bra där osen hände en grej o dom skrev ut mig till ett annat SiS. Har haft vie länge nu och ska äntligen slussas ut till en avd och slippa ha vie. Har sammanlagt har bott på jourhem, hvb hem, sis, häkten + rättspsyk.

Temat för sis bok grejen är förändring så jag måste skriva något sånt. Min förändring här e att jag ska snart påbörja mina behandlingsprogram PULS och ART, ska göra om min psykologutredning, jag går i skolan jag presterar inte mitt bästa men jag gör uppgifterna som lärarna ger mig. När jag muckar så ska jag ansöka om jobb. Min vistelse här e bra, har utevistelser ibland och ska snart få min första permis och senare om så kommer jag förhoppningsvis ha utsluss och bo

på en öppen avdelning. När jag kommer ut ska ha en skön muckfest kommer få lägenhet, ska fortsätta ha en bra kontakt med min soc för jag har bästa soc man kan önska sig de här va allt Hejdå.

//

Har gått igenom mycket i mitt liv

Jag ska berätta till er min historia det började med sen jag var liten har jag gått igenom mycket i mitt liv, det var svårt från början att fatta vad som händer men tillslutet fattade jag att mina föräldrar har gjort slut, min pappa har gått sin väg han lämnade oss mycket så jag växte upp med min mamma nästan hela mitt liv sen jag var 15 år.

Sen började nått gå snett som att jag ljög för mycket i skolan. av det blev det värre och värre det blev att soc inblandade sig och där gick allt åt h*****t. Efter två år får man höra att jag ska få LVU det var en chock att höra det för det var inget man förväntar sig. Efter jag har fått LVU så kom soc hem till mig o sa nu är det dags att jag ska flytta till HVB hemmet. Jag kom in första dagen jag mådde dåligt jag var ledsen men sen jag blev van där. För inget vems fel var det jo det var mitt fel eftersom att jag sa saker till skolan och till soc som inte var sant. Jag ångrade mig riktigt mycket för det och jag gör det fortfarande idag. Det var inte nått som var riktigt roligt att hamna på HVB efter som man börjar sakna sin familj och sina vänner. Man är mer med sig själv. Jag har bott där ett halvår, sen skulle jag flytta tillbaka till min pappa. Men det blev aldrig så.

På HVB hemmet efter ett tag jag började jag hänga med tjejerna som bodde där men dem var sköna vänner som dem förstår och som man kan vända sig till när man mår dåligt. Jag hade en som både där som jag var riktigt nära med hon var mer en som en vän. Hon var som en syster för mig.

Jag började skolan allt var bra jag gillade aldrig skolan men nått fick mig att börjat skolan jag var ny där kände många där efter som dem som både på hemmet gick i den skolan med.

Och ja jag hade min ex där. med men allt gick bra. Jag gillade den skolan jag började plugga allt var så bra läraren kom igång med mig vart jag ligger till och vad jag behöver plugga mer på jag gjorde det faktisk bra.

Jag var sen van vid den HVB hemmet och skolan, men till sist vad händer jo när allt var så bra så bråkade jag och en tjej efter de så gick en tjej och ljög massa saker på mig som personalen på hemmet trodde om det. Det var så här det var en sjö nära huset jag brukade gå där med en vän när vi mådde dåligt. Och det visste personalen efter som vi sa till dom och dom sa okej. Men antagligen räknas det som att jag avvek från hemmet. Det har pågått så där i flera dagar så personalen gjorde alltid en efterlyst på mig och det samlades in på soc. Så till slut kom soc till HVB hemmet klockan 10:17 på morgonen. Och sa att jag ska flytta till ett sis hem, jag hamnade här på sis det var inget man förväntar sig heller med det som är konstigt är att jag inte ens vet varför jag sitter inne på sis. Efter som jag gjorde inte något bara för jag var vid sjön men egentligen får vi var där så min soc trodde att jag stack och åkte någonstans.

Och att jag kom sen tillbaka men så var det inte efter som jag var typ 5meter från hemmet men till slut hämtade dom mig och lämnade mig på sis hem här sitter jag nu och väntar på att jag ska komma ut efter som jag har inte gjort något hade personalen sagt till mig att det räknas som att jag avviker så hade jag aldrig gjort det för ingen vill sitta inne på ett sis hem och vara lås det är inte så roligt att sitta lås.

Nu börjar vi med när jag kommer ut från sis hemmet så kommer jag börja igen skolan plugga för att få komma in på de jag vill. Jag ska plugga för barnofri tid eller jobba som hem-tjänst. Jag själv gillar barn för jag har själv många syskon, jag vill ändra på mitt liv när jag kommer ut. Att lyssna mer på min

mammas ord och vända mig mer till henne när jag mår dåligt. Efter jag har pluggat klart skolan. Så ska jag ha en lägenhet inte för stor och inte för liten men den ska vara mellan. Jag ska plugga in för mitt körkort det är viktigt och ha körkort för allt.

Det är alltid bra och ha jobb för man har ingen framtid annars. Det är inte lätt och vara själv tro mig man vill alltid ha något med sig i sitt hjärta men ibland måste man sätta ett stopp och börja tänka mer på sig själva. Kompisar är inte allt det kommer med tiden.

Ta dig själv före alla och kom på att vänner är bra med dig idag och imorgon är dem fiender därför för er bästa skull var mer er själva lått inte någon lura er. Jag har gått igenom det och tro mig man hamnar bara i skit till sist. Därför kämpa mer för er själva.

Vi mår bra när vi har allt vi mår bra när vi klarar vissa saker som vi har kämpat för. Jag själv ger aldrig upp klarar jag inte det jag kämpar för det jag kommer inte ge upp fram tills jag inte klarar det.

Värden är liten nu för tiden många är falska många leker med er men det är upp till er hur ni tar det. Tänk en gång extra innan ni gör något för allting har konsekvenser.

Så det är dags att öppna era ögon där ute och tänka på vad ni gör, det finns mycket bättre grejer där ute tro mig.

Det därför sa jag till mig själv att från idag så ska jag börja med att lyssna mer på vad min mamma säger för min bästa skull och göra det rätta istället.

Ge aldrig upp folket ni är starka mer än vad ni tror, ni klarar detta! Många säger att vi är så dåliga med vissa grejer men visa dem istället att ni kan detta.

Jag önskar er alla där ute och ni som sitter inne, lycka och kärlek och kämpa på ni klarar det. Sis är inte nått för oss vi kan gå till den rätta vägen istället än för att hamna på sis. Det finns mycket vi kan göra som är bra för oss och visa till andra att vi klarar detta en att sitta inne låst. Inget vill sitta inne tro mig.

Ni som håller på med duma grejer där ute sluta med det istället. Och börja något nytt istället som är mycket bättre än att hålla på det något dumt. För ni kan hamna också på sis, istället och de vill ni inte säkert. Jag vet att ingen vill sitta inne låst. För ni kommer ångra er efter allt vad ni gjorde så det är dags att öppna ögonen nu där ute. För det finns många ormar där ute som spelar med er med.

Det finns alltid en väg där ute vi klagat för allt nästan vi ska vara tacksam för det vi har. Folk där ute har inte det vi har var glada istället för de ni har för det är dags nu mina bröder och systrar.

Var försiktiga med vad ni håller på med för det kommer komma en vacker dag att ni hamnar låst.

Med vänlig hälsning

Tjo

Min historia börjar i XX där levde vi ett "bra" liv

Såklart det var varmt och skönt där men det fanns inga skolor som var exemplariska för mig. Så vi flyttade.

Såklart min mamma valde värsta svenne land istället för England eller USA men egentligen Sverige är en av världens bästa länder att växa upp i, om inte...

Jag började skolan strax därefter, och gjorde ganska bra tycker jag. Men desto äldre jag blir börjar söta killen bli "ostabil"

Egentligen gjorde jag inte så mycket förutom ett misstag

Alla mina vänner brukar såklart svära, FETT MYCKET

Men jag gjorde misstaget att istället svära bakom skolan (att ingen lärare ser eller hör) så svor jag framför lärarna. Det ena leder till det andra och jag börjar bli gasad med soc anmälar tills en dag börjar min mamma få samtal av nån svenne.

Jag var fortfarande ung men jag förstår typ vad det var när min mamma börjar gråta varje dag,

Varannan vecka fick vi gå till en lärare-förälder mötte och så fick min mamma gråta igen och igen och igen,

Varje gång.

Såklart det var bara orden som fucka up allt,

Annars jag hade fett bra betyg och en ljus framtid, trodde jag.

Först min soc la förslag om familjehem och hvb, men såklart jag sa nej.

Tills en dag jag vet inte varför men jag bara gick med på det Jag blev skickad till en HVB.

Först jag var ledsen och jag ångrade det MYCKET,

Men jag kunde inte göra mycket så jag bara gjorde vad jag kunde,

Fick eleganta betyg, skötte mig i skolan men det var alltid samma problem,

Svordomar och olidlighet.

Jag satt i den där HVB: et i typ år sen fick jag besked om att jag skulle bytta HVB,

Så jag gjorde det.

Detta nya HVB var bra,

Jag hade typ hela dagen att spela på en gaming pc förutom skoltid

Tills sommar kommer,

Jag stannade på ett familjehem typ nästan hela sommaren,

När jag kom tillbaks så gick skolan sämre,

Jag hade samma betyg men deras skola bara slutade lära ut nya saker.

Så jag typ floppade hela skolan och blev skickad till sis.

Alla mina vänner sa till mig att sis är typ som ett fängelse men det var inte det

Det var mer som ett HVB men du e instängd

Vad jag tycker är att personalen maktnissbrukare och provocerar

ungdomarna som är lite mindre än dom andra för att dom kan,

Men om man ser bort från de då e det som ett stort hotell som

man sover över i typ ett år och man är bara instängd om man

känner sig instäng.

Tänk på det, tror du att du kan få garanterad mat 3 gånger om

dan? En aktivitet varje vecka eller månad?

Kanske du har din mobil o sånt men ändå.

Jag tycker om att vara "instängd" för att jag hatar att vara ute,

men det e ganska roligt och ironisk när personalen vill att jag

ska ut och ta en promenad.

Men i alla fall så har jag fått besked om att jag ska flytta om typ

ett par månader så de e nice.

Jag tänker att ombytta mitt liv för att aldrig mer ha problem

med soc o sånt. Men vem vet.

Tack för att du läste detta

A Change Is Gonna Come

Hej! detta är min historia.

Jag har inte levt ett väldigt hysteriskt eller farligt liv men jag har levt ett.

Allt började för fyra år sedan då jag insåg att jag inte passade in. Jag var inte som de andra barnen.

När jag insåg det så mådde jag väldigt dålig. Och jag hittade sätt som fick mig att må bättre...

Jag hade dock några kompisar som fick mig att må bättre. Jag hängde ofta med dem och vi hade väldigt roligt, men inte tillräckligt.

Och jag fortsatte självskada. (det var inte djupt)

Det blev bara värre och värre, tillslut mådde jag så skit att jag började fundera på att ta mitt liv.

Och en dag så gick det för långt...

jag hade precis pratat med en av de kompisarna som jag "hängde" med (som jag hade ett crush på)

Jag vet inte helt varför men ifrån ingenstans la jag på och gick ner till köket och hämtade min mammas tabletter.

Sen gick jag upp i min säng och svalde några.

Jag minns inte så mycket efter det, det ända jag minns är att jag är på BUP akuten och pratar med en psykolog. Dagen efter så åkte jag hem till den kompisen, det var en annan kille där alla var ganska förstående och tog det väldigt lugnt. (vilket jag uppskattar)

Det ända vi gjorde var att titta på film och prata.

Sen hände det inte så mycket jag mådde förstås dåligt men jag hade det bra. sen kom sommaren...

Hela sommaren försökte jag få kontakt med dem men ingen svarade, jag tänkte inte så mycket på det då, men det var sen

när skolan började som jag insåg vad som har hänt.

Jag kom till skolan väldigt glad, och jag såg fram emot att träffa mina kompisar.

Jag öppnade dörren till korridoren och såg dem direkt jag skrek och vinkade till dem, alla vände sig stirrade mig rätt i ögonen och gick.

Och det var då allt slog mig, De hade blockat mitt nummer, blockat min snap, blockat mig på discord... de hade helt brutit kontakten med mig. Hur kunde jag vara så dum, hur kunde jag inte fatta...

De veckorna var några av de svåraste veckorna jag har varit med om. Men sen hände något som jag trodde var det bästa som hade hänt mig,

Det var ett gäng som ville hänga med mig.

I början var det väldigt roligt, vi sprang runt och snattade små saker till varandra. Jag blev snabbt riktigt bra, de andra märkte det. Efter ett tag blev det bara jag som snodde saker, och inte till mig utan till de andra.

Och ännu en till gång märkte jag inte vad som hände runt mig. Jag började bli utnyttjad, det gick ifrån att vi snodde saker tillsammans till att jag blev tvingad.

Det gick så långt att en dag i skolan så höll det en pistol mot min rygg för att jag skulle ge de min mobil.

Jag trodde först att det var hans fingrar och reagerade inte så mycket. Men när jag tänker efter så var det mycket läskigare en var jag trodde.

För något år sedan började en gammal kompis i klassen och vi började hänga direkt. Vi skippade lektioner för att dricka och röka på. Men en gång så tog han med sig en av hans kompisar. Hon hade kontakter för många olika sorters droger. Hon föreslog att vi skulle röka på.

(Jag sa förstås ja.)

Vi möttes såklart, men sen insåg jag att det var jag som skulle betala för dem. När jag hade betalt så tog de det mesta av det weed som jag hade köpt, och rullade in pytte lite i en joint. Vi rökte sen det och inget hände.

Jag kände inget men de andra sheeeeeeeeeeeeeeeeeeeesh!

De blev sååå "höga", de sprang runt och skrek, medans jag satt och tittade på och inte kände något.

Dagen efter bestämde vi oss för att träffas igen men denna gång på en annan plats och det var då jag träffade min "Guardian Angel" jag kommer kalla henne för A för säkerhets anledningar. Vår relation startade ganska konstigt, det första jag sa till henna var

-Jag älskar din jacka.

På hennes jacka var det en lapp som satt fast med

Säkerhetsnålar. På lappen stod det

"DONT FOLLOW ME I DO STUPID SHIT!!"

Efter det minns jag inte så mycket. Men det jag minns är det bästa minnena i mitt liv.

Några månader senare blev jag placerad för första gången, jag blev placerad i ett familjehem.

Det var det bästa familjehemmet som jag har varit på.

Jag tror att jag stannade sär i över en månad. Sen blev jag

flyttad till det värsta familjehemmet som jag har varit på det

var där mitt missbruk började. Efter två veckor blev jag flyttad till ett annat familjehem.

Sen tog det lite tid, Jag fortsatte mitt missbruk och mitt dåliga beteende.

En dag blev jag påkommen och några dagar senare fick jag reda på att jag skulle till sis. Jag visste inget om sis, jag trodde att det var någon typ av HVB...

Men som ni alla vet så hade jag fel.

Men av någon super konstig anledning så blev det ett HVB

istället. Jag stannade där i typ två månader det var inget speciellt, jag gillade det inte. Sen kom SiS. Jag sitter just nu på SIS Ungdomshem. Jag ska flytta om ett par månader och min behandling har gått riktigt bra.

Jag vill bara säga att allt kommer lösa sig men inte alltid på det sättet som du har föreställt dig <3

(Btw sorry för att det blev så kort fattat, kunde inte få plats med allt.)

Allt började då när jag började i 7an

Redan då allt började gå åt helvete bråkade myk me familjen slutade komma hem o socialen tog över. Blev placerad i en familjehem för jag inte ville bo tsm me pappa. Efter typ en vecka får jag iden av att aa nu ska jag rymma ehhe, e typ borta 1 vecka sen hittar polisen mig hem hos min mamma, dom kommer in i mitt rum o jag åker me dom till ett annat familjehem, dom behandla mig som skit, fick inte ens ha min lur fick inte prata me familjen så tänkte fuck it liksom. När jag åker t stan me familjen så springer jag ba ifrån dom. Åker från mellan två städer. Min vän hämta upp mig o körde mig till min pappa för han ville prata me mig jaaa emm

Han sa att jag måste åka till ett annat land för jag kommer förstöra mitt liv här vilket d va sant. jag åker dit o bor hem hos min faster hatar hne som fan fick inte göra ett skit där va hem hos dom ringer pappa o berättar att jag inte vill va kvar längre då har det gått mellan ett halvår och ett år, åkte tbx till Sverige. Flyttar till ett familjehem d va ganska chill, pratar me sos o frågar emm hur länge ska jag va här då får jag veta aa ett halv år tänkte shitt d länge men aa. Börjar i en ny skola d gick ganska bra i typ 3 månader. D fuckdes när jag fyllde år skulle åka hem till mamma men fick inte d så tänkte aa nu e d körd. Går o fackar ur tar allt som går o ta när jag kommer hem så blir d mini maria såklart.

Började hänga med fuckad människor hade typ några äkta vänner som inte orkade me mig efter allt jag gjorde, d där drabbade mig riktigt myk börjar rymma från min familjehem som vanligt. När jag va på rymmen så hittar polisen mig o ba hoppa in i bilen tänkte aaa nu ska jag få åka hem frågar dom

vart ska ska vi åka så säger dom att jag ska åka till ett sis-hem när jag kommer fram tänker va e d här för fattigt ställe aa bodde där i ett par månader så lyckas jag rymma va inte ens borta så länge typ två dagar. Jag trodde aldrig att dom skulle hitta mig. Åkte tbx till d där äckliga stället e satt på akut då sen fick jag utredning d tog 3 månader o göra den osen fick jag behandling o flytta därifrån. och nu Sitter jag på behandling d går faktisk bättre kämpar för o komma hem o få va med min familj. Glöm aldrig att d ba familjen som finns där för en.

Änglar och Demoner som dansade runt mina tankar sen jag var ett litet barn

När jag var yngre höll jag på med skit grejer jag gick aldrig till skolan, jag hem sent på nätterna, jag var ute till 12, varje gång jag var ute hände det alltid grejer, jag kunde aldrig kontrollera mig själv mina aggressioner, jag var helt förstört , det kändes som att mitt hjärta skulle gå i bitar varje gång jag gjorde nåt dumt var jag alltid ett steg närmare sis, även om folk sa till mig "sköt dig gör inga dumheter , sluta med sånt du är en bra tjej allt kommer gå bra ""gå hem till din mamma istället var inte ute på nätterna".

Innan allt detta hände var jag på ett sis allt gick bra där alla tyckte bra om mig där jag satt där i ett antal månader sen jag flyttade ut därifrån. Jag kom till mitt gamla familjehem, jag hade börjat skolan där igen, efter några veckor började jag fucka ur, jag träffa vänner osv, jag ville ba ha roligt , vara som alla andra, vara ute med vänner, men det slutade med att det gick åt helvete man valde fel vänner som inte var bra för mig, jag gick knappt till mig familjehem jag gick ditt 2-3 gånger jag trodde jag hade värsta friheten när jag kom ut men det var inte så, jag hade inte den friheten även om jag hade trodde det, jag hade soc på mig, jag hade ögon på mig, soc ringde mig, smsade mig, men jag svara inte dom. Jag ville inte ha nåt med dom och göra, jag ville bara slippa dom o glömma bort dom, men de gick ju inte även om jag ville få bort dom från mitt liv så gick det inte dom va på mig som Demonerna och Djävulen. Djävulen hade makten över mig dag in och dag ut, o Gud gav

mig inga val, folket såg i mina ögon att jag levde en dålig misär, mina ögon var lika svarta som mina drömmar,

Mina tankar vart lika borta som mina drömmar, jag tänkte på 100 grejer samtidigt. Den dagen jag kom in till sis igen så lovade jag mig själv att aldrig komma tillbaka och att jag skulle aldrig få min mamma fälla tårar för mig, jag ville göra min mamma stolt nu och aldrig såra henne igen. Nu jag har lovat mig själv att aldrig fucca upp för mig själv att aldrig lyssna på idioter som vill mig dåligt i livet. Nu när jag kommer ut jag ska lyssna på dom som vill mig bra, jag ska göra allt för och skötta mig, Jag ska göra allt för min familj ska bli stolt över mig, jag ska plugga gå till skolan, vara hemma med familjen, jag ska inte vara ute lika mycket som jag var innan för där ute det finns inget och göra, där ute det finns bara fuckt grejer man dras till som är dåligt för en själv det fuckar bara upp ens liv när man gör dessa dumheterna när man lyssnar på folk som är idioter som inte har nåt liv som har redan fuckat ens liv och sen dom vill fucca ditt liv också. Därför man ska tänka jävligt noga vem man blir vän med , vem man hänger med, vem man dras till, för sanna mina ord folket ni kommer inte komma nånstans i livet om ni håller på med skit för jag vet själv att man dras till skit fast man inte vill, det börjar alltid med små grejer i början och sen desto mer tiden går blir skiten bara större och större. Jag tror inte ni vill hamna igen på sis ni som har varit där ni vet hur det är hur dåligt man mår hur mycket man saknar sina nära&kära.

Folket förstör inte för er själva låt ingen annan fucca för er, gör nåt roligt istället som ni gillar skippa gatan skippa det dåliga må bra istället till er, isället för och vara ute med era tjej vänner eller killvänner på kvällen gå hem istället till nån av dom eller till dig själv, där ni alla vet att inget kommer att hända oss nie mer säkra inne än ute på gatan för ute på gatan det händer

knas grejer där man egentligen inte vill vara där. Jalla då folket gör inga dumheter fuck alla gör er egna resa må bra till er och hoppas allt går bra med livet fram över och lyssna på dom som vill er väll, 2022 är allas år fucka ur men på ett fint sett och inte för många dumheter, Jalla bye bye.

//G

Bror WTF

Är en guzz på 15 bast, fyller 16 ALLT börja när jag va 10 bast. De börja med att de va kaos hemma så va tvungen att flytta. Sen flytta jag runt på olika jour hem runt och runt på grund av att jag slog och hota och gjorde kaos på varje ställe jag bodde på. Sen flytta jag runt på hvb till hvb fram och tillbaka. De senaste hvb hemmet... Fy fan vilket skit ställe båda personal och stället. Stället va gammalt och slitet, Jag kände på mig att de va bajs, liksom den första ungen säger är "om du har en lur så kan du ge mig den" liksom WAT THE FUCK och så packa jag mina saker och bara gick. Så tog jag bussen in till stan å va me några grabbar.

De va en gång på hvb hemmet där va det en regel att man ska upp klockan 06:30 å äta frukost, men jag e ju som alla andra ungdomarna som fkn sover aja men de va en gång och jag glömde både frukost och lunchen å sa att dom skulle öppna köket men dom vägrade. Då blev jag lack och lackar på dom och då hota jag med en kniv och att jag kommer döda dom. Om dom inte öppnar köket. De gjorde dom inte och sen jag bah "Aja skit samma jag går upp å snapar" sen wallah 1 sek efter så kommer aina och dom här ungarna kommer och ska leka ball, mannen vem ska komma å leka ball till mig och bror jag säger till dig dagen efter står aina rätt up i mitt arsle när jag sover å bah upp du ska följa med oss jag bah va fuck äre som händer. Och sen jag bah eyy ska jag till sis elr? Och dom hära bah aa du ska till sis. Jag bahhhh WTF vad fuck har jag gjort nu da, och så ringer jag pappa å pratar med honom å bah "baba jag ska in på sis baba va ska jag göra" och han bah "nej du ska inte in" och sen lägger jag på och sen kommer kriminalvården och hämtar mig. När jag e framme så vare bajs

men nu i efterhand tycker jag att de här stället är ändå soft, inte så bra ungdomar men bra personal. Men har träffat en bästa vän här så vi ska träffas. Och om några v ska jag flytta till utredningen. Så jag ska sköta mig sen jag kan komma ut. Wallah har tröttnat på och sitta inne!! mannen jalla sköt om er och wallah sköt er för ingen jävel vill sitta inne.

//

Hej jag ska berätta om min förändring på sis.

Just nu så bor jag på mitt tredje sis och förmodligen mitt sista också. Jag bodde hemma först med min familj och vi hade de inte så bra för vi hade inte mycket pengar, de var våld i hemmet, pappa satt i fängelse, mamma var deprimerad och låste in sig i sitt rum varje dag och grät. De var jag som fick ta hand om min syster.

I skolan var de skit också jag försökte passa in men de gjorde jag inte. Jag började umgås med dom äldre som skolkade och sånt, tillslut blev de så att jag inte gick till skolan alls. Min mamma blev jätte arg och slog mig. Jag fick nog när hon kastade ett glas mot mitt huvud, då avvek jag till min vän, och berättade lite om hur de var hemma, då gav hon mig en flaska vodka och de var första gången jag drack. Efter de började jag dricka ganska mycket och avvika hemifrån mer och mer. Tillslut tog soc mig till ett hvb i väntan på ett familjehem. Där bodde jag i ungefär 6 månader. Efter dem kom jag till ett familjehem som var skit. Jag började avvika därifrån så jag fick flytta tillbaka till mitt första hvb. Där avvek jag också. Efter de flyttade jag till ett annat hvb och där träffade jag min dåvarande tjejkompis som jag började umgås med jätte mycket, jag och hon gjorde allt tillsammans. En dag så hade vi inga cigg kvar så vi frågade en man om cigg och vi fick hans nummer. På natten avvek vi till han och de var då jag första gången rökte på och tog en haschkaka. Jag hade tagit jättemycket den natten och druckit en massa. Sen typ kl 5 på morgonen så gick vi tillbaka till hvb hemmet. Vi avvek så mycket så personalen skaffade

vaken natt. Jag och hon avvek en gång och så ringde vi vår vän och han hämtade oss och sen jagade personalen oss med sin bil och vi var i vår bil och personalen pratade med polisen samtidigt så dom var på väg också. Efter det så hamnade min tjejkompis på sis och jag började må jättedåligt. Jag avvek varje dag och tog massa grejer. En dag blev jag jättevåldsam efter som personalen tog tag i mig så jag började slå sönder massa grejer. Tillslut hade jag slagit sönder allt och polisen kom och gjorde nedläggningen på mig för att stoppa mig. Dom ville ta mig till häktet men jag var inte 15. Jag visade att jag blev lugn så dom åkte och jag var inte klar med den personalen som tog tag i mig jag kastade glas och porslin på han och då kom polisen och ville ta mig till sis men hittade ingen plats. Så dom tog mig till bup och sen dagen efter till sis, mitt första sis. Där gjorde de avskiljning hela tiden och jag bodde där ganska länge och sen stängdes det så jag fick flytta till ett annat sis och bodde på akut och sen flyttade jag till familjehem men jag avvek och tog en överdos. Efter de hamnade jag på sjukhus och sen hamnade jag i ett annat hvb. Jag bestämde att sköta mig och packade upp alla mina grejer men samma dag ringde min soc och sa att jag skulle till sis. Jag blev såklart jättearg och avvek. Efter det kom polisen och tog mig till mitt nuvarande sis och här har jag bott i nästan ett år och i början var jag i kaos och sånt men nu tänker jag på ett annat sätt, jag har fått en bättre relation med min familj och jag är ofta hemma på besök. Jag ska flytta till öppen avdelning och sen förmodligen hem. Och detta är förmodligen mitt sista sis för jag planerar att sköta mig och gå i skola och sånt.

En av de mest omtalade brudar....

Redan på dagis var jag ett omtalat barn jag var inte som dom andra, jag va den som skulle bestämma över vad man skulle leka med vem som skulle va med. folk va inte med mig för de gilla mig av någon anledning så va alla rädda för mig för jag va (arg o våldsam) men sanningen va att jag bara ville ha ngn o va med o när folk mobba mig så blev jag arg o skrek o kasta saker. Sen i lågstadiet blev jag skolans damp barn o mobb offer jag va den ända som såg annorlunda ut i min klass alla andra tjejer va svenskar blonda o jävligt elaka så jag började slås med allt och alla. De kom samtal efter samtal till min mamma från skolan. Jag va runt 6-7 när jag fick min diagnos så fick medicin så de blev lite bättre o i 4 skulle klassen jag gick i delas upp i 3 olika klasser med 2 andra skolor till men de va bara samma skit jag va damp barnet varje dag nya slagsmål fram till jag skulle börja 6an i en ny skola för mamma trodde de skulle va bättre så jag börja på en privat skola, så jag börja i min klass först blev jag bara snead några dagar in på terminen börja folk prata med mig för de va en kille från min gamla skola som börja på samma som mig o han börja direkt prata om att jag va ett dampbarn o att om man retade mig så blev de slagsmål. O jag va så dum att jag gjorde de bara för jag trodde jag va cool jag slog allt o alla o så va de utanför skolan också när jag va mindre va jag inte direkt populär för mitt utseende vilket ledde till att jag hata mig själv o slutade äta under en period men jag börja träna tog hand om mig själv o började tycka om mig själv lite mer men de blev att jag sökte bekräftelse så jag började snacka med extremt mycket killar på snäp men jag träffa aldrig dom o sen en dag bestämde jag mig bara för att säga t min bästa vän att jag tappat min oskuld nu efter känns de fel att jag bara kunde ljuga för henne så där men iaf så sen så sa jag de t

dom jag brukade hänga med sen började folk prata o jag visste inte att alla visste o efter som alla visste så fick min bror veta så han kom in i matsalen när jag hade lunch o slog sönder mig så han blev avstängd från skolan o han kunde inte titta på mig ens hemma så han bodde hos min mormor i ngn vecka o min mamma fick också veta jag satt bredvid henne i bilen när min bror ringer o säger att jag inte e oskuld o av ren reflex så sa jag nej o sen gick in i skolan o alla tittar på mig kallar mig hora o vet inte vad men jag valde att inte bry mig efter som de va ju en lögn jag va oskuld men efter några dagar börja alla prata om de men de va bara i dom i min årskurs o dom som va ett år över som våga säga ngt till mig o fråga o innan hade folk bara sätt mig som syster men nu va jag de ända folk prata om kunde inte ens gå till restaurangen som ligger utanför skolan utan att man snacka om mig. Jag va redan deprimerad sen ett år tbx när detta hände o jag brukade stjäla kläder o sånt (av min mamma) sen jag blev skit kaxig o trodde jag va ngt börja gå på min mamma också hade för mycket luft sen man sluta prata om mig som en hora utan ny blev jag pratad om som den coola för jag vågade säga exakt vad jag ville o till vem jag ville! Jag slog mina lärare tände eld på saker i skolan rökte inne i klassrummet o en dag fick min mamma nog så hon ringde socialen o sa att ni måste komma o hämta henne jag kan inte ha henne hemma när hon betar sig så här så dom kom o körde mig till ett jourhem som också låg i samma stad i början tyckte jag de va helt ok sen blev de något av de värsta jag har varit med om de va mkt värre än sis

//

En brud på 15 bast

Jag kom till Sverige när jag var 11 år. För att ni ska förstå varför vill jag först berätta om min mamma.

Min mamma är en ung kvinna och hon föddes i ett ganska stort land.

Hon va en mamma som alla andra mammor hon va lycklig tills en dag hon va nära döden då allt förstördes.... Det var en dag som min farsa kom hem från sitt jobb det var lite knas dom bråka. Då allt började med att min pappa knivhögg min mamma. Hon trodde att det var bara något som höll i henne men nej mamma, det var inte så, det var en kniv i din rygg. Då åkte hon till sjukhus.

Hon kunde inte få så bra hjälp av läkaren så jag, mina fyra syskon och mamma var tvungna o åka till Sverige. Vi kom till Sverige. Då börjar min mamma gå lite igen få bättre hjälp o sådant. Det går bättre för henne..

Men vad hände med mitt liv. Jag gick i skola som alla andra barn tills jag vände ryggen mot min mamma och mina syskon. Jag hoppas att dem kan förlåta mig. Jag börja skolka från skolan och vad hände sen det börjar med att jag börja röka hasch till tramm, börjar jobba åt folk. Jag förstörde för mig själv. Jag blev tagen av snuten flera gånger men torskade få gånger.

Jag kom hem sent morsan blir inte glad då händer det lite. Till slut orkade inte mer berätta för sos då dem tog mig hemifrån. Jag hamnar på familjehem HVB hit o dit till slut orkade inte mer så jag gjorde kaos. o sådant så sos hade tråkigt o slängde mig på lås. Vad ska jag säga mannen palla inte leva, jagad av apor. Jag

sitter på utredning kommer ut härifrån snart inshallah.

Alltså om jag ska vara ärlig så ville jag inte att det skulle bli så. Jag ville vara normal tjej inte en som alla går runt o säger AAAA kolla på henne det är hon som röker de hon som tar droger de hon som baxar de hon som hänger runt med pundare. Bror, jag svär ingen trodde det här om mig men vem vet dem som e snälla e aldrig snälla på insidan så ett tips till er ungdomar där ute lita ej på folk sköt skolan. Ärligt talat så har jag förändrats mkt.

Jag var ett monster innan, jag använde våld 24/7 och när jag blev arg men nu ska jag sköta mig. ska göra alla så stolta och såklart min älskling du är den finaste jag har träffat och kommer alltid älska dij oavsett vad...

FREE FREE MINA BRÖÖÖDER OCH SYSSTRAR/bruden

Smärta som är svår att klara av

Jag ska börja med min uppväxt. I mammas mage: jag va ett misstag, mamma hade spiral när hon blev gravid med mig, läkare sa att om du vill ta ut spiralen så dör bebisen, min pappa lät inte henne göra det men hon gjorde det ändå bakom hans rygg. När jag skulle födas så var jag nära på att dö och sedan så hyrde mamma och pappa en heltids barnvaktare som tog hand om mig sen jag föddes medan mamma och pappa festade.

1 År: min syster va avundsjuk på att jag va yngst och fick uppmärksamhet så hon hoppade på mitt ansikte så jag inte kunde andas, och min moster gav mig en örfil när jag grät. 2 År: en rädd liten unge som blev knäpptyst när min pappa sa till mig att vara tyst när jag grät över saker. 3 år: mycket slagsmål mellan mig och mina två systrar, jag var såklart svarta fåret som ledde till depression som barn. Min favorit släkting åkte in och jag kunde inte träffa han mer och hela släkten var besvikna på han, men det var också det året då jag upptäckte först av alla att min farfar har fått en hjärtattack, jag försökte berätta för min farmor att någonting var fel men hon ignorerade helt och svarade inte ens tillbaka, till sist när jag va på väg ut ur rummet så hör jag henne skrika och alla samlar sig men ingen ringer ambulans och såklart som en 3 åring fick jag ta ansvar och be dom och ringa ambulans istället för att bara kolla och gråta. 4 År: fick mycket uppmärksamhet och drack fortfarande mjölkflaskor varje gång jag vaknade. 5 År: en fett blyg tjej som inte vågar prata med gäster, och som blev utnyttjad av två tjejer som rörde hennes kitty i hennes mammas frisörsalong. 6 År: ja det var då det blev krig i landet där vi bodde, vi fick fly där ifrån till ett annat land och vi fick ju såklart vara där i några dagar, och fick lite trauma på köpet från hemlandet så i slutet av året

bestämde mamma o pappa att vi ska sluta bli förnedrade och slagna och flytta till Sverige och få ett bättre liv. 7 År: jag va då alltid the wierd one överallt som betyder att jag och va svarta fåret i skolan och jag var fett ensam men vad ska man säga ensam fuckin varg, fick aggressionsproblem och slog alltid sönder skol datorerna och blev till en psykopat och grät hela tiden typ. 8 År: Jag hade kvar min depression men fick aldrig hjälp med det, jag va en känslig liten unge så det kändes som att hela familjen hatade mig så jag tog massa tabletter och hoppades på att jag skulle dö men det gjorde jag inte utan jag fick problem med magkatarr. 9 År: började spela tv spel varje dag och skaffade en vän som bara va vän med mig för jag kastade pengar på henne. 10 år: mina föräldrar skildes, pappa slog sönder mamma, mamma gömde pengar för att kunna överleva med oss, pappa använde mig för att få info om allt i mammas liv och han fick mig och berättat att mamma höll på bakom kylskåpet hela tiden, pappa misstänkte att det var där pengarna låg, han gick hem till oss när ingen va hemma o han baxa en halv miljon från mamma osen sa till henne o komma tillbaka till han och att han har alla pengar, till sist mamma vägrade och hon hade inga pengar längre för att försörja mig o mina syskon och hon hade lån och kunde inte ens betala hyran på grund av pappa, mamma hamna på antidepp och ångestdämpande, sedan bråkade mamma och pappa om vårdnaden om mig och pappa hade många saker på mammas namn så han planerade o försöka få in henne i fängelset. efter så få dagar så var mamma tvungen att hitta en man (vem som helst) o gifta sig med bara för att kunna överleva, jag tyckte inte om hennes man vi brukade bråka riktigt grovt och till sist så valde han o lämna huset, mamma blev galen på mig och sa "du är inte mitt barn längre jag hatar dig" med tårar i hennes ögon. Jag gick in till toan och tog ett rakblad och skärde hjäl mina armar tills det droppade blod överallt, mamma kom in men

brydde sig inte alls, jag ringde pappa och bad han hämta mig, han hämtade mig och den dan. Jag kunde inte sluta gråta alls efter dom orden mamma sa. 2 år efter det så var jag i en stad och kaosade hjäl, fick problem med polisen och massa andra problem, ett år senare (13 År) fick jag värsta drogmissbruket och rökte på varje dag, 14 år överdos på benzo och kokain och så stog det att jag har försökt knivhugga en äldre grabb, lite modigt för en 14 åring brud, även om de e fel så ångrar jag fortfarande inte det tills idag. Och nu som 16 åring så sitter jag för kokain, nedbrytande beteende, avvikande, och falska positiva drogtestar som min soc inte ville lämna in på analys. Och det har gått åt helvettet här på SiS men jag försöker ändå sköta mig, tips lita aldrig på nån och torska aldrig, och om du får en varning och att du kommer skickas till sis om du gör nåt mer då måste du lyssna på den varningen ta inget på skoj för livet består absolut inte av skoj du behöver överleva alla krig vi lever i.

//

Från hjärtat

Ända sen jag föddes har mitt liv varit helt upp och ner, fick se min pappa ta droger sen jag kunde öppna mina ögon se mamma bli misshandlad av pappa sen hände det han tog sitt sista andetag. Mamma dricker syskon tar drogen, sen hände det SOC kom in i mitt liv fick flytta till familjehem mådde jätte bra där blev jätte bra behandlad ingen mamma som slog mig men efter några månader hotade jag mamman med en sak så fick flytta till ett akut Hvb och träffade många fantastiska tjejer en tjej var som min stora syster, sen hittade min soc ett annat hvb som jag bodde på i ett och ett halvt år sen jag och några andra tjejer rymde hela tiden därifrån, sista gången jag rymde var med en vän till staden hon kom ifrån och var hos hennes föräldrar sen flyttade jag ifrån min syster och mådde dåligt och skar mig själv på hela min arm och ångrar det sen flyttade jag till SIS ungdomshem och bodde där i 1 månad sen flyttade till ett annat SiS och träffade 3 underbara tjejer det här var min berättelse.

Ta hand om er nu hamna inte på sis puss och kram.

Från Mig

Mitt liv

Jag ska berätta om min förändring. Jag har nu bott på 3 sis. Livet e fuckt up men allt löser sig om man vill, jag sak vara ärlig jag tycker inte att jag har förändrats men jag vill wallah. Så jag har lagt upp en plan som jag tycker ni också ska göra. Min plan är att när jag kommer ut så ska jag sköta min skola och hjälpa min familj för dom e de viktigaste för mig.

Man tror att sina vänner alltid finns där för en men wallah vad jag har upplevt så e alla falska. De därför man alltid ska ta sin familj i första hand sen du kan gå och va me dina vänner men sköt skolan och ta vara på vad du har. För det kommer komma en dag där ingen finns där för dig för du har missbrukat din heder.

Min familj är besvikna över mina val och mina fel men jag försöker göra de rätta för mig och min familj. Så en dag jag kan gifta mig o skaffa barn sen alla kan vara lyckliga och samtidigt så är min familj stolta över mig för jag har ändrat min vardag.

Jalla ha de bra och ta hand om det du har

//L

En brud från en stad

Ni har sett mig innan i SIS böcker, jag e tillbaka på SIS igen. Det börja med jag flyttade från ett SIS till ett annat SIS på utredning. Utredningen gick bra och allt funkade som det skulle, mitt beslut kom och de var LVU hemma hos min mamma, jag har aldrig haft en bra relation med min mamma, så innan jag flytta visste jag att de skulle bli kaos. I alla fall jag flyttade hem efter ett tag, i början gick de väl bra men jag sneade på skolan och de blev bråk hemma med mina syskon och mamma. Efter ett tag blev det bara värre och värre, så jag bestämde mig för att rymma, när jag rymde börja allting igen. Jag träffa mina vänner, jag börja knarka igen osv. efter jag varit på rymmen några veckor hamnade jag sen på HVB. Jag och en annan tjej på HVB kom samma dag och vi klickade direkt, vi sket i alla regler, vi var positiva på alla test dom tog på oss för det var nån äcklig regel att när man varit ute sen kommer hem måste man göra pisseprov. Min SOC tyckte jag inte skötte mig så hon ville ta mig till SIS redan då men jag rymde och var borta riktigt länge. På rymmen var det soft att va med sina vänner man inte träffat på länge och så klart få vara med min grabb, allt var bra men tills slut tog de så lång tid att min shono pumpa in i mitt huvud att om jag överlämnar mig själv och gör det nu tar de inte lika länge att sitta inne så sen lyssnade jag på honom, jag sitter på samma avdelning som jag satt på förra året. Jag saknar min hemstad fett mycket men nu ska jag sitta på min behandling ett tag till och senare om jag sköter mig får jag flytta till en öppen avdelning (öppet SIS) så jag tänker sköta mig för då jag får familjehem och det e soft, men efter jag e ute kommer jag säkert åka in igen, men de Ädi. Saknar alla mina vänner.

// i mitt hjärta.

Mamma hade rätt

Minns den tiden när jag satt hemma med familjen och allt var bara så perfekt. Man var liten och hade knappt några problem att tänka på, man var familjens bästa vän, speciellt mammas.

Sen så växer man upp och blir äldre och dummare. Man börjar glida ifrån familjen och tycker att dem har fel om allt. Det dom egentligen försöker göra är så att man inte hamnar snett. Dom gör sitt bästa, men det är försent, för du är redan inblandad i skiten. Mamma sitter och pratar med dig i flera timmar för att hon bryr sig om dig. För att hon vill att du ska lyckas i livet, men det enda du tänker på är att du inte kan ta dig ur skiten. Men ingen förstår det. Dem som vi kallar "vänner" är inga vänner. Alla dem är ormar dem vill bara att du ska hamna snett i livet. Har haft många såna ormar som jag har skakat bort när jag insåg att dem ville mig illa. Mamma fortsatte att prata med mig men jag brydde mig inte. Hoppade av skolan redan när jag gick i 5:an och det var då jag började röka på och allt annat skit, vilket ledde mig till där jag är idag. Idag är jag 16 år och bor på SiS. Har varit omhändertagen i 3 år. Det är nu jag säger:

- Mamma hade rätt!

Hade jag bara lyssnat på min drottning hade allt gått bra. Nu gör jag mitt bästa för att komma hem.

Så ta vara på din familj medan du har den bredvid dig. För tro mig, mina vänner dem vill dig ditt bästa. Du är absolut inte ensam. Vi är många som sitter i samma båt, så låt oss kämpa för att komma hem för jag tror på er, vi kan klara det!

Sh till mina fkn bröder vi ses snart

Livet på SiS

Sen jag va 4 år så har jag haft massa polisanmälan och orosanmälan både från skolan och mina vänners föräldrar men när jag va 8-11 år så va jag i många slagsmål och använde droger och gjorde allt som man inte ska göra. Men jag va liten jag tänkte inte så mycket på vad som kan hända. Sen kom den dagen när Socialen va hemma hos mig och skulle flytta mig till en annan familj för mina föräldrar inte kunde ta hand om mej sen flytta jag till ett familjehem och där rymde jag ifrån hela tiden för att dom inte ska tro att dom är mina föräldrar och att dom kan bestämma över mej. Sen så flytta jag till ett annat familjehem och där bodde jag i ett par veckor innan jag flytta igen för jag rymde därifrån också. Sen valde min Soc att jag skulle till ett öppet HVB-hem men jag gjorde samma sak som på dom andra ställen och jag använde droger ganska mycket då så jag bodde där i typ ett par månader sen så flytta jag till SiS och här har jag bott i ett par månader och ska bo här ett tag men jag tycker att jag har förändrats för nu vill jag fixa mitt liv wallah så när jag kommer ut från SiS så ska jag sköta mej för wallah jag vill känna att jag har ett hem och inte bara flyttar runt.

//

Från fri till inlåst...

Jag är en tjej som är 15 år. Livet då var tufft men livet nu är tuffare. Jag växte upp med min mamma eftersom 99% av mitt liv har min pappa haft ett drog/alkohol missbruk. Livet har varit fuckt länge, redan i 4-5 års åldern började jag agera utåt och bråka med dom i min ålder.

I årskurs 4:a fick jag stödinsats i skolan vilket jag som 10 åring inte gillade hade liksom inget privatliv, assistenten följde efter mig överallt 24/7, samma år blir jag polisanmäld för misshandel på hon dära assistenten. Två år senare knivhögg jag en kille, han hade våldtagit min bästa kompis, det blev polisanmält men las ner ganska snabbt för jag var så ung. I årskurs 6-8 gick jag aldrig i skolan och när jag väl var i skolan var det slagsmål och polis inblandad. Lilla jag blev ett socfall redan när jag var 9 år. Sommaren när jag var 13-14 blev riktigt fucked, från att röka vanliga cigg i 10-11 års åldern till att röka en joint i 12-13 årsåldern. När jag rökte kändes det bara så skönt så jag började testa annat bland annat ecstasy, benzo, tram, meth osv.... Jag visste det var fel men jag mådde så mycket bättre och då tänkte jag att drogerna var ända lösningen på allt men så var det inte för drogerna bara fuckade mig mer och jag började bara ta tyngre droger (Heroin, Amfetamin, LSD) och jag drack extremt mycket varje dag. Så fortsatte det i ett år tills sommaren efter och jag rymde bara mer och mer och det var i längre perioder.

Soc var så trött på mig så dom satt mig i en fosterfamilj men det funkade inte jag slog en av de vuxna där så dom tog mig till en annan fosterfamilj men rymde bara där ifrån så soc flyttade mig till ett hvb där jag var i 2 dagar, eftersom polisen

hade tagit min lur så tog jag en tjejs lur och stack till en kille. Under den sommaren blev jag och två andra tjejer utsatta för en fullbordad våldtäkt under pistolhot han åkte in fängelse. Men för mig ändrades inget om han satt bakom galler eftersom jag var traumatiserad och mådde piss efter allt. I slutet av sommaren hittade polisen mig hos han där killen jag var på g med, dom tog mig till SiS och där satt jag i ett par månader akut. Därefter flyttade soc mig till ett hvb, jag satt där knappt en månad eftersom jag kaosa och fuckade ur, brandlar-met gick, jag smög ut på nätterna och kom hem påverkad så soc satte mig på SiS igen och där var jag ett par månader akut tills det blev en ledig plats på utredningen, där satt jag nån månad jag han inte göra klart min utredning, det var riktigt kaos där. Soc flyttade mig till ett annat SiS där satt jag akut knappt en månad och sen fick jag en plats på ett annat SiS och där skulle jag då göra klart min utredning. På det stället gjorde jag horhus jag slog allt och alla och hamnade i isoleringen ungefär 15 gånger. Efter ett antal månader där så flyttar dom mig till ett hvb det var helt ok men jag fuckade allt jag och en kille som bodde där blev riktigt bra vänner och såklart knarkade han så jag började igen. Jag smög ut på nätterna och en natt hade jag och andra tjejer slått sönder bilar och sålt bildelar osv så vi blev riktigt jävla efterlysta. Dom andra tjejerna blev tagna tills dom golade mig och då blev jag också tagen men vägrade följa med så dom skickade hundar på mig eftersom jag var våldsam och försökte springa iväg. Polisen tog oss bara hem eftersom som dom inte kunde bevisa vem som gjort vad eller hur det gick till överhuvudtaget. Min soc skällde ut mig och jag fick en chans till men fuckade allt, jag tog hem min grabb 100 gånger och varje gång blev vi påkomna, jag tog stal grejer från personalen osv så tillslut flyttade soc mig till ett hvb och där gick allt bra i början, jag kände några av killarna så vi satt och drack på mitt rum. Efter att jag hade bott där ett tag

blev allt konstigt grabbarna där blev riktigt kåta eftersom jag var den ända tjejen, det var liksom flera grabbar och lilla jag!! En natt där planerade jag och en kille att vi skulle vara i hans rum men när jag var i hans rum blev jag våldtagen och inte bara utav han det var en grabb till. Det hvb:et var helt fuckt chefen där var våldsam och allt var bara allmänt kaos så tillslut stängdes det ner och soc flyttade mig till ett annat hvb och där blev det verkligen kaos på riktigt! Bland annat så var det jag som kaosade jag kunde liksom starta brandlarmet, supa och knarka men även kunde jag slås och bråka väldigt mycket. En dag åkte jag på en överdos jag hade druckit en hel flaska "Absolut vodka" och tagit för mycket droger. När jag tog den hära överdosen brydde inte personalen sig dom bara sket i mig dom tog hand om mig ett tag men sen lämnade dom mig. Några dagar efter började jag och en tjej slåss vi var alla påverkade och polisen blev inblandad. Jag och några av tjejerna gick ett par timmar in till byn för att träffa alla sköna människor jag hade lärt känna och till och med några jag kände sen innan men så klart gick alla på droger och supade 24/7... Efter det bråket på hvb:et flyttade chefen på hvb:et mig till en stödlägenhet för att allt skulle vara lugnt men pallade inte vara där för man fick inte gå ut och sånt så jag stack och hängde med det folket jag hade lärt känna/kände. Det var fetkul och efter ungefär en vecka sov jag hos en av dom grabbarna och där var jag tills jag fick sovplats hos en tjej som var äldre, hon var riktigt skön men jag hann inte ens sova där en natt för på kvällen kom ett gäng grabbar och hota med gun, jag hade tagit ngt som var deras men vägrade lämna tillbaka det så dom stack. Efter den dagen träffade jag min bästa vän och hon och jag kaosade sönder vi drack, vi badade och tog droger. Ett par dagar senare åker vi och möter upp grabbar och vi går in i småbutiker och börjar råna stället. Efter dom små rånen kör en av grabbarna mig och en större stad. När vi var

framme spydde jag. Jag hade massor med droger och sprit i kroppen jag var riktigt bäng. Jag och vännen gick in på en butik och vi bara chillar till oss tills slut kommer en personal fram och skäller ut oss eftersom jag stod och lekte med en kniv så dom ringde snuten och när snuten var framme letade dom i min väska och då hittade dom kniven jag lekte med och en rånar luva. Jag var riktigt arg plus jag var påverkad som in i helvete, så när dom skulle ta mig till bilen blev jag våldsam och dom tog ner mig på golvet och då satte dom handfängsel och spothuva på mig sen satte dom mig i bilen och körde mig till SiS där var jag akut i et par veckor sen flyttade dom mig till ett annat SiS och här är jag idag jag sitter på behandling och har suttit här i ett par månader kommer sitta här ett tag...

När jag växer upp vill jag ha en familj. En kille som inte bryr sig hur jag ser ut eller vad jag har gjort tidigare i livet, jag vill ha barn. Jag ska bevisa för omvärlden att det inte är lätt om det är svårt men att det är värt att kämpa. Jag ska visa alla att även om jag inte haft en riktig förebild, falska människor till och med familjemedlemmar som har svikit mig så många gånger så att jag inte kan räkna på mina 10 fingrar längre, jag ska helt enkelt visa alla att bara för man har haft en fuckt uppväxt ska man inte fucka någon annans uppväxt eller liv, skaffa inte barn om du inte mår bra och inte har ett stabilt liv. Ska du förstöra någons liv bara för att du mår dåligt? I Sverige finns det så många barn som blir tagna redan dom första åren i livet, hur hemskt är inte det? Genom åren har jag suttit på 6 sis, 5 hvb, 2 fosterfamiljer och en gång på bupakuten. Mycket av det jag har gjort ångrar jag, jag mår piss över visa saker och jag får ångest då och då, men vad ska man göra gjort e gjort... Kom ihåg att droger löser ingenting det e bara något som förstör dig, sluta med all skit och sikta på en bra framtid med bra människor runt omkring dig. Fortsätt kämpa och välj rätt väg och bra miljö.

Tack för all hjälp älskar er med hela mitt hjärta! Tack XX som jobbar på SiS för att du har hjälpt mig att öppna ögonen och visa mig hur världen egentligen ser ut. Du har hjälpt mig så mycket mer än vad du tror. Fuck alla personaler/människor som ska trycka ner dig, dom e bara så fucking avundsjuka på dig för du jobbar och är så mycket bättre än dom, dom vill vara du! Tack XX på SiS du vet vem du fucking e min fucking broder! Du hjälpte mig sjukt mycket du med. Du e riktigt grym!

// THE QUEEN OF FUCKING EVERYTHING!

My future is bright..... I hope

Tappat mitt hopp? Ja det har jag, vet inte hur många gånger allt gått snett för mig. Har faktiskt tappat räkningen. Just nu sitter jag på sis, kul? Svar nej.

Mitt liv är en ända stor röra, allt jag gjort de senaste fyra åren har bara blivit fel. De började när att jag fyllt tio, jag och min familj åkte på semester. Träffade några vänner och vi lekte typ dunken eller vad de heter. Jag skulle gömma mig och träffade på en gubbe. Ja ni kanske kan gissa vad som hände.

Nån vecka efter det sa min mamma att jag skulle ringa bris. Hon tyckte det kunde vara bra för mig. Sååå jag ringde dit.

Min mamma var orolig för mig så hon kontaktade soc. Det var då jag gav upp mitt hopp.

Soc var skit. Som alla nog vet att de är.

Det här året gick allt verkligen snett för mig. I början åkte jag in på fosterfamilj, rymde därifrån och några veckor efter rymmen så fick jag ett meddelande från soc där det stod "hej, har hittat ett boende som du ska flytta till, säg till när du är redo så hämtar jag upp dig!! "

Mina vänner jag var hos när jag var på rymmen kunde inte hålla mig gömd längre, så jag träffade min soc dagen efter och åkte till mitt första boende. Bodde där i ungefär 3 månader och de va mina bästa 3 månader på länge. Efter de blev jag flyttad till ett HVB i min stad, bodde där i lite mer än 2 månader sen åkte jag in på sis. För att min så kallade bästa vän fick mig till droger och massa slagsmål. Rökte på dagligen, och sen kom det en dag då jag testade annat i rök. Psykosade och kunde

inte röra mig på typ 3 timmar. Torskade på piss och blev efterlyst igen, för jag skulle in på sis. Var efterlyst i typ en vecka, sen en kväll så slog min så kallade bästa vän en kille, och åkte in på sis. Sitter nu på mitt första sis. Det var hemskt i början men trivs nu efter ett par månader. Tack vare en person som bor på mitt sis. Min soc har också beslutat att jag ska få flytta hem till min pappa, och sköter jag inte mig åker jag in på sis igen.

Ni som läser, Sköt er! Vad tjänar ni på att ta droger och slåss? Inget. Så gå vidare, allt blir bättre fast det kanske inte känns så.

//

När allt gick fel

Tja tja bloggen, jag är en tjej på 14 snart 15 år och allt började när jag var runt 12 år. Just nu sitter jag på mitt 3 sis på behandling. När jag var runt 12 började jag träffa fel kille som själv hade egna problem och dem flesta varnade mig för han fast jag lyssnade inte, de blev att soc blev indragen för att jag inte gick till skolan jag aldrig var hemma så socialen satt mig på ett HVB-hem jag bodde där till att börja med nästan ett halvår utan telefon och jag skaffade mig en ny vän men hon flyttade efter ett antal månader så jag skaffade en ny telefon och börja ta kontakt med andra människor och börja va med dem istället.

Jag blev lurad av en person i 2 månader vi börja umgås med killar och börja avvika därifrån till massa fester. Hon sa en gång till mig att vi ska träffa 2 killar som ska ge oss hasch de började med att hon gick därifrån när jag börja bli lite påverkad, så lovade killarna att dem skulle betala taxi till en adress som jag gav dem så när jag satt mig i taxi med dem så somnade jag och sen kommer jag bara ihåg när jag vaknar upp i en okänd säng utan kläder och dem 2 står på balkongen jag kände mig så ledsen efter jag hade insatt vad som hände så jag gick ut på balkongen och kände att jag ville hoppa men dem stoppade mig och drog mig in i lägenheten igen. Efter det drog jag till en nära killvän och berättade och jag mådde så dåligt att jag berättade de till familjen sen kom polisen och hämtade mig. Jag var påverkad varje gång jag gjorde UP utan att jag ens visste det då Efter jag hade varit på mig 6 avvikelser så bestämmer sig socialen att jag ska in på mitt första sis akut och sen så fick jag utredning och dem gav mig behandling så just nu bor jag på behandling och ska snart flytta till ett HVB hem i min

egna hemstad. Jag tänker mig att jag ska bo på HVB-hem tills jag fyller 16 och sen få stödlägenhet. När alla försökte hjälpa mig tyckte jag att dem bara snackar skit men egentligen så försökte dem bara hjälpa mig ut från allt skit. Jag mådde bara skit när allt pågick men nu mår jag ändå jätte bra för att jag vet att alla har försökt hjälpa mig och att jag vet att jag har mina vänner bredvid mig och min familj.

// hls

Barndom

Klockan är två. X kommer från skolan. X tänker göra sina läxor och efter gå ut med sina vänner. Men så blir det inte idag. Så fort X kommer in i sitt rum tänder hon lampan och ser på bilderna. Bilderna visar hur bra hennes familj hade det innan. De står och ler på semesterbilden från två år tidigare. X lägger sig på sängen och tittar på bilderna samtidigt som hon börjar gråta över det på grund av att hon vill ha det som innan. X tar sitt svarta täcke och lägger den över sig för att känna sig trygg. Helt plötsligt kommer pappan in och kollar på henne, samtidigt som han säger:

- Du är så värdelös, du fattar inte hur mycket bättre familjen skulle må utan dig. Säger han och börjar skratta.

Samtidigt tar han upp en påse med vitt pulver i. Det är då hon börjar fundera på om droger verkligen är en lösning. Det hjälper ju tydligen pappan när han är arg, ledsen eller något annat. Efter dessa linor höjer han sin hand mot mamman återigen. Mamman för att dämpa smärtan och ta ut sin ilska höjer sin hand mot X istället samt dricker. X är så pass smal som gör att hon nästan flyger efter varje slag. För varje slag hamnar hennes långa hår på ansiktet. Hennes ögon börjar bli röda för hon börjar bli gråtfärdig. Tillslut hamnar tjejen på sjukhuset helt gul och blå. Det är då föräldrarna börjar förstå hur mycket de har fuckat henne. Men just nu är det försent att ångra de.

Fem år senare...

Sitter hon och pundrar med sina så kallade vänner. Från ingenstans kommer mobila teamet. De sneglar på varandra

och viskar till varandra "det är hon". De kommer fram till henne med vakterna och bara tar henne från ingenstans. Hennes "vänner" säger inget fastän de sa till henne för en timme sen att de backar henne oavsett vad. Vakterna tar ner henne till kontoret och säger att de ska vänta på hennes soc.

När de kom fram så akutplacera de henne på sis utan något snack. Efter att hon har hamnat där rasa bara hela världen ner, och iskalla tårar börja rinna ner för kinden. Hon tänker "det är redan försent" så hon sticker tre gånger, men kommer inte så långt.

Tillslut byter de avdelning på henne. Tills idag sitter hon där men idag efter att hon har tänkt genom att de där livet med kriminalitet, våld, droger, självskadebeteende, falska vänner och hög skolfrånvaro är inget hon vill längre hålla på med. Det är för att hon har tänkt genom det och det flesta hon höll på med har med barndomen att göra. Idag sköter hon skolan och försöker följa alla rutiner som avdelningen har krav på.

Det är där mamma lärde henne höja sin hand mot andra, och pappa lärde att droger är en lösning. Men idag vet hon att det droger inte är en lösning men däremot problem. Å backa tillbaka tiden är inget hon kan göra. Så varför ska hon begå fler misstag när hon kan fixa upp sitt liv.

Visst hon är på sis tills idag fastän de har gått snart ett halvår. Hennes utredning håller på och bli klar och som rekommendation är det familjehem. Enligt soc fick hon redan tillräckligt många chanser som hon valde fucka för hon fick ju komma hem efter tre familjehem, två sis och ett hvb-hem. Fast just nu är det verkligen sista chansen som hon kämpar med för att inte hamna på sne väg igen. Alla dessa samtal som personalen och psykologen erbjöd ledde till nått bra.

Väldigt få utnyttjar tiden på sis till något bra, för man tror att det man håller på med är något som är oskadligt. Men tänk genom det du håller på med så kommer du förstå hur mycket det förstör ditt liv. Försök gå till skolan och se vilka betyg du kan få och vilka fina kunskaper och egenskaper du har.

Så sluta du med allt som får dig hamna på sis. Oavsett om din soc litar på dig eller inte för det är du som ska lita på dig själv. I slutet av dagen är det bara du själv som kommer finnas. Ingen kriminell vän kommer stå vid dig om 10år när du väll kommer behöva de. Så många chanser du får i ditt liv är så många som du ger dig själv.

//L

Sis

Okej hej har inte så mkt jag vill berätta så ska berätta lite kort blev placerad på mitt första hvb förra året skötte mig skit bra va placerad me sol för att komma ut snabbare lyssna bra o skötte mig så vrf ska dom sätta LVU kom ut efter nån vecka skötte mig ett par veckor men valde att fortsätta knarka avvika och mer som inte e viktigt gjorde mkt kaos iaf blev placerad på HVB igen me sol va där ett par dgr innan jag valde att avvika igen kom tbx dom sa till mig att jag ska göra pisse vägra först men gjorde tillslut de visa positivt jag va där ngn dag till sen avvek jag igen men behövde nt göra pisse mer eftersom dom fatta o visste va jag hade gjort men gilla de stället, kom överens me alla o de va bra kom bäst överens me en tjej där borta som också fick sis saknar henne.... en speciell person sa t mig du kommer hamna på sis me huvvet före lyssna inte på han ja skratta o sa så länge jag heter de här hamnar ja aldrig på sis jag skulle lyssnat o skött mig istället för de va en person me hjärtat på rätt plats han va kaos och är han gjorde dåliga val men han va faktiskt en bra människa o de tyckte personalen på mitt hvb o på siset jag e nu eftersom han bott på båda kaosa mkt på hvb fatta att de skulle bli sis förr eller senare ja krosa rutor o ja vet inte vad horhus hela tiden iaf jag o en annan kille på hvbet hade lämnat fönstret på baksidan t köket lite öppet eftersom jag avvek så mycket under kvällar o dagar så satte dom in extra personal som va vakna hela nätterna men jag brydde mig inte bara för att jävlas så gick jag ut varje halvtimma o tog en cigg brydde mig inte ett piss om ngn dagen efter vi hade varit i köket o dammat paj HAHAAH kommer personalen och väcker mig orka nt gå upp så sket i efter en stund kom dom in igen och sa att de har hänt en sak och om jag kan komma ner och prata jag fatta direkt jag börja packa jag ville gråta men de va

inte läge då tänkte att jag skulle springa från snuten på baksidan av huset men de gick inte dom va överallt jag packa in mina saker i bilen och fråga om jag fick ta sista ciggen innan mitt första sis jag tände den och rökte jätte sakta för att kunna komma på en plan o sticka men de va svårt när 3 snutar sitter runt mig o väntar jag satte mig i bilen och börja små gråta lite men vrf ska jag gråta tänkte jag de ba skumt lxm så jag sluta och gråta ringde till min fina kusin som ja älskar messsttt av allt... jag blev placerad på SiS jag undra ju vart jag hade hamnat va lugn en vecka sen börja jag kaosa va på avskiljning- en hela tiden tillslut slog jag en tjej där inne och blev anmäld och sen satte dom vie beslut jag fortsatte kaosa där borta tillslut ringer min soc o säger att jag ska t ett annat SiS jag gjorde kaos då men sen fick jag plats på utredning på ett annat SiS jag trivs o min rekommendation är klar snart, saknar mina älsklingar puss på er

////s

Shu mina bröder och systrar.

Jag var 5 år när socialtjänsten knacka på dörren och hämta mig och mina syskon. Jag har blivit särbehandlad typ hela mitt liv. Duvet alla andra är bättre än mig... Jag var la 10 när jag fick mina diagnoser. Jag börja snea så jag fick flytta hem till mina föräldrar istället.

Det funkade hos dom i tre år kanske. Tills jag träffa en dålig tjej som jag gjorde dumma saker med. Sen soc knacka på dörren igen. Och då flytta jag till mitt första hvb hem jag var 12 då. I mina soc papper står det att jag rymde därifrån nästan 40 gånger. Men det stämmer verkligen inte. Om du var 12 och inte fick bo med din familj vad skulle du gjort då? Jo du skulle också rymma hem. Efter kanske några månader så skulle det stället stängas ner så jag fick flytta till ett familjehem. Men det funka inte där dom hade sån kontrollbehov jag fick inte träffa vänner som jag ville osv.. Så jag flytta hem igen. Tills socialtjänsten sa att jag skulle till ett annat familjehem.

Jag sakna min familj kände mig misslyckad och orkade inte leva mer så jag försökte ta mitt liv.. Tack vare min underbara vän så lever jag än idag. Jag ligger och sover i min överdos och hör sen att det knackar där nere det var polisen och ambulans. Jag fick klä på mig och följa med dom. In till sjukhuset och sen dagen efter skulle jag till barnmottagning psyk. Jag var där kanske i ett par dagar familjehemsmamman skällde ut mig för att jag utsatt dom för en sån sak. Det var absolut inte okej att må dåligt liksom. Så jag skulle sen till ett hvb hem. Jag var där i flera månader firade julafton och nyår där. Jag mobbade brudarna där så jag fick en sån lägenhet. Jag skulle på en syskonträff då passa jag på att rymma. Sen socialtjänsten såg

mig när jag var med några vänner. Så då knacka dom på igen men denna gången hade dom polisen med sig. Jag börja gråta och fick ångest sprang in i köket och tog fram en kniv. Mina föräldrar såg på och stoppa mig. Jag följde sen med socialtjänsten men jag fick inte veta vart jag skulle. Sen var vi framme och då sa personalen där att jag var på sis. Jag var där ett år. Under tiden jag var där tog min pappa sitt liv... så jag fick det beskedet när jag satt inne. Jag börja skära mig ännu mer och djupare för varje gång. När jag sen blev fri hamna jag på ett hvb hem. En brud där höll på med droger så även fast jag hade lovat min pappa att aldrig börja med det så tyvärr gjorde jag det. Men jag fick sedan flytta igen till ett nytt hvb hem.. jag sa till soc att inte sätta mig där för jag kommer börja knarka som fan men dom lyssna inte.

Vad hände? Jag hann vara där i en dag sen dagen efter rökte jag på och det fortsatte ännu mer. Jag prova på tramadol och benzo. Men min personal ville ringa ambulans men jag lyckades stoppa det med en annan ungdom. Min soc ville sedan placera mig hos ett familjehem men jag ville inte till dom jag kände på mig att det inte skulle bli bra. Och jag hade rätt men dom ville först att jag skulle bli drogfri så jag hamna på sis igen. Efter ett par månader kom familjehemmet och hämta mig. Det första han gjorde var att skälla ut mig han hade så många krav på mig. Han kalla mig för knarkare och förklara för mig hur misslyckad jag är.. Jag rymde självklart från dom och sov hellre på kyrkans toalett eller bänkar än att vara hos dom.. Några personer som är mina föräldrars barndomsvänner hämta mig och lät mig få bo hos dom. Det gick fett bra jag mådde fett bra också. Men efter ett tag jag orka inte bo kvar. Så jag fick komma hem igen jag var hemma kanske i två månader. Jag knarka sönder jag tog tramadol och rökte umgicks med olämpliga folk som kanske har drogat ner

mig för jag var jävligt borta. Så tillslut tog soc mig igen. Placera mig på SiS men jag stack lika snabbt som jag kom dit. Blev hämtad av socialtjänsten och snuten dagen efter. Började slåss med min soc så snuten tog tag i mig. Jag skulle till SiS-hemmet igen men det var typ corona där så jag hamna på ett annat SiS träffade min vän och jag trivdes där. Jag skulle tillbaka till det första SiS-hemmet och gjorde kaos där med ungdomarna efter åtta veckor skulle jag till ett annat sis hem. Så mitt tips till dig som orkar läsa detta. Är att oavsett hur svårt det än är så börja inte med skitet och titta aldrig bakåt utan titta framåt. Ge aldrig upp och kämpa för dina rättigheter sköt skolan även fast den suger. Men det är din utbildning det handlar om.

// H

Satsa på rätt väg

Hej!

Jag är fjorton och jag sitter på mitt första SIS. Om jag ska vara ärlig så är jag faktiskt väldigt tacksam, menar inte att alla dagar är frid och fröjd, absolut inte. Men jag är så trygg jag bara kan vara just nu, både ifrån mig själv & ifrån omvärlden.

Jag tror faktiskt att allt började när jag var liten, jag blev sexuellt utnyttjad.

När man är så liten förstår man inte hur otroligt fel det är, men nu gör jag det & inser att det är rent psykopatbeteende, tack & lov.

Min relation till min mamma har alltid varit kaos, det förekom ofta både psykisk & fysisk misshandel i mitt barndomshem. Idag har jag ingen relation med mina föräldrar, jag personligen mår väldigt mycket bättre av det.

Socialtjänsten kom in i bilden för 4 år sen, då handlade de "bara" om övergreppen med min bror. Han blev satt på ett HVB.

Första gången jag flyttades var 2020, jag flyttade till ett familjehem, sedan till två andra.

Februari kom jag till mitt första HVB-hem pga mitt mående, sedan till ett andra & efter det till ett tredje HVB.

På de tredje HVB-hemmet började det att gå utför. Jag började dricka mer på allvar & testade droger för första gången. Jag smög nästan ut varje kväll, jag tog in folk genom mitt fönster men på de flesta HVB-hem är de helt obrydda eller så fattar de hel enkelt inget.

I alla fall, jag fortsatte min livsstil som i meningen ovan i ca fyra månader.

Jag blev flyttad till olika HVB därför att jag rymde så mycket, jag kunde ha ständig uppsikt men lyckades på något jävla vänster att rymma i alla fall.

En av gångerna jag hade rymt hittade polisen mig uppe på ett tak av alla ställen. Det var sista gången för då blev jag körd till mitt första & sista SIS. Och nu är vi i nutid.

Om vi ska prata lite framtid har jag äntligen mål, jag satsar hårt på skolan. Jag vill läsa juridik.

Jag sparar även till en framtida hund som jag kan ha i familjehemmet jag ska till.

Jag vet inte vem, vilka eller var den där familjen finns. Jag längtar så efter att få ha en normal & sund familj.

Till dig som läst

Tack för att just du läste min berättelse & lite av min historia.

De viktigaste du har är du har är sig själv, men du klarar dig inte själv alltid ändå.

Ensam är inte stark!

Om ingen tror & kämpar för dig, kämpa för dig själv. Ta hand om dig själv, försök att älska dig själv i alla stunder.

Och vet du vad, droger, sprit, sex och all annan skit löser allt, fast bara i en sekund.

Du behöver ha långvariga lösningar så strunta i de andra.

Men bra vänner, djur & dem du älskar löser också de mesta, & de löser de både på kort & lång sikt.

Så satsa på den vägen istället.

Jag vill säga tack dig xx, tack för att du har kämpat för mig och alla Deep talk med dig. Och tack till din fina lilla ADHD tax E. Du är bästa personalen på hela SiS.

//E

Varje dag är döden..

Jag är tjej som är 14 år som har upplevt mer än de flesta. När jag var 12 år så började hänga med killar och gjorde dåliga saker. Men började i en ny skola och gick i 7 an, så hittade jag nya vänner och sammanhang, kasta sten på SOC fönstret, klottrade, klättrade på bron och festade, jag klarade inte vara hemma blev slagen när jag var liten så jag sover hos killar oftast. Jag har knarkat sönder 1 gång i mitt liv och det var som helvetet, och därefter så fortsatte och kunde ha blivit en missbrukare men då placerades hos en fosterfamilj i ett par veckor det var glöden i mitt liv men ändå var det något mörker inom mig så jag började träffa killar varje kväll och då kunde jag inte bo kvar där. Jag flyttade hem och det hjälpte inte jag började göra mer kaos tillslut hamnade jag i akut hvb och hvb och det hjälpte inte gjorde mer kaos till slut hamnat på sis. Det varit en läxa för mig ,Jag har bort här i nästan ett år och det har varit upp och ner men det var en personal speciellt som jag kommer alltid komma ihåg.... Du vet vem du är all kärlek till dig <3

Mitt liv innan sis

Hej mitt namn är X och jag är 13 idag sitter jag på en öppen avdelning på sis. Allt började då jag var 11 år jag bodde med mamma, pappa och mina småsyskon. Jag valde då att dricka för första gången. Jag började dricka väldigt mycket och sen även började jag röka (Cigg).

Jag blev väldigt utnyttjad på snap av äldre killar och jag blev riktigt mobbad av äldre tjejer så började jag hoppa ur fönstret hemma och gick och gömde mig ute i byn i flera timmar för jag var arg på mina föräldrar. Jag krossade rutorna hemma och jag bröt upp plankor som mamma och pappa spikat framför. Jag fick grova utbrott och mina föräldrar var alltid tvungna att hålla ner mig mot golvet. En kväll ringde mamma till soc och sa att hon inte orkade med mig och att hon inte kan ta hand om mig. Dom bad oss åka in till bup akut och vi gjorde det. Vi satt på mötet och jag satt vänd mot väggen och vägrade att prata.

Soc blev inblandade och mina föräldrar och jag gick någon slags familjebehandlingssak. Tyvärr så hjälpte inte det. Mamma och pappa ville inte att vi skulle bo kvar så vi flyttade. Där så började jag dricka och hänga med helt fel folk. Jag rymde hemifrån väldigt ofta med min dåvarande bästavän. Hennes familj hatade mig och tyckte att jag förstörde för deras familj.

I skolan hade en gång en tjej som jag trodde var min vän gått runt och visat alla i skolan en bröstbild på mig som hon tagit från min telefon. Jag blev väldigt retad i skolan och folk i 8-9 spred mina nakenbilder. För lite mer n ett år sedan blev jag våldtagen för första gången. Jag hade rymt med min dåvarande bästavän och vi hade fått skjuts av 2 killar som vi träffa på tågstationen 1 vecka tidigare. Tanken var att vi skulle till min

tjejkompis kille men bara få skjuts av de vi åkte med. Killarna tog oss hem till dom istället och hällde upp ett glas sprit till mig. Jag smuttade på det och sen så sa ena killen att vi skulle in i rummet och prata. Det blev inte riktigt något prat utan han våldtog mig. Min dåvarande bästvän kom in i rummet och började skratta och sen stängde dörren. Dagen efter hade mamma fått reda på att jag hade tappat oskulden med någon 25 åring. Mamma sa till mig att ge henne trosorna som jag hade på mig och hon sa att hon anmält de här och jag bara satt å grät och skrek och sa att jag inte hade blivit våldtagen. Jag skämdes och hade så ont i hela kroppen. Jag gick på förhör och han blev sen dömd till fängelse.

Efter den våldtåkten så började jag att dricka ännu mer och jag var med äldre killar och fick alkohol och en massa. Tillslut började jag röka på men efter ett tag var inte det kul längre. Jag hade fått så många orosanmälningar för polisen kört hem mig när de hittat mig full hemma. Jag hade socmöte och de sa att jag kan flytta till en fosterfamilj och jag gick med på det för jag ville faktiskt ha hjälp. Boendet var skit och det hade alkohol framme fast det visste mina missbruksproblematik. Jag flytta dit och rymde därifrån redan efter en månad. En kille kom och hämta mig och min kompis och han skjutsade oss till staden han kom från och vi satt i ett typ gym och drack. Dagen efter så var jag med en annan tjejkompis och vi ville testa ta ecstasy (E). Vi tog E med denna kille och det sluta upp med att han våldtog oss i en bastu. Jag var då 12 och min kompis var 15. Jag fortsatte träffa denna kille bara för att få droger gratis. Han våldtog mig gång på gång även när jag sa nej. Han kom och hittade mig när jag sprungit från honom. Han visste hur gammal jag var med han brydde sig inte. Min mamma hörde av sig när jag var på rymmen och sa att hon kommer och hämtar mig och avslutar min placering där och att jag får bo

hemma. Mamma hämta mig och nån vecka senare så fick jag lvu. På hösten för ett år sedan åkte jag till ett akut hvb å bodde i ett par månader. Jag rymde på nätterna knarka å drack. Efter det så flytta jag till ett annat hvb. Jag träffade min soulmate utan tvekan. Hon var 1 år äldre en mig. Vi blev bästa vänner redan första dagen och i flera månader sov jag hos henne varje natt i hennes rum. Vi rymde och drack en massa en natt. Jag tog överdos på benzo och åkte in på sjukhus. Min julafton var skit och min familj låg nerknarkade hela julen när jag var på permis. När jag bott på HVB:t ett par månader så rymde jag och min vän för vi hade blivit slagna av 2 äldre tjejer från samma hvb. Vi rymde hem till mina föräldrar och vi kom överens om att ringa till hvbt sen och säga vart vi var. Mitt hvb hade fått veta samma dag som vi rymt att det måste stänga ner. IVO hade varit där och sagt att det inte får ha öppet längre. Jag och min vän åkte tbx fast vi sov med personal på hotell. Dagen efter så åkte vi till hvbt och packade våra saker och allt. Sen efter någon timme så klampar polisen in i rummet och säger mitt namn.

Jag fatta direkt vart jag skulle men jag höll på fråga och fråga. Polisen sa att de inte visste utan att de bara skulle köra mig till polisstation sås kulle kv hämta mig. Jag ringde mamma och grät som en idiot och var så fruktansvärt ledsen. Tidig vår så flyttade jag till sis och sen blev de planerat att jag skulle flytta hem på sensommaren till mamma men det blev aldrig av för mamma började dricka en massa å bruka tabletter å skit. Idag har jag bott här i nästan ett år och jag är så tacksam. Jag har hittat min framtida fru och min soulmate här (Älskar dig Big boss) bor just nu på en öppnare avdelning och tror jag ska få flytta hem snart fast till pappa. Mitt liv är fortfarande upp och ner men efter all tid jag lagt på att ta mig hit så ska jag inte ge upp! Jag ska snart åka och hälsa på min flickvän på hennes sis

med min farsa! Jag åker hem varannan helg, Jag går art
behandling och allt rullar på. Snart är jag hemma igen. Ni som
sitter i er säng just nu läser detta, Tro mig när jag säger jag vet
att ni är trötta på höra att det kommer bli bra och jag kommer
inte ljuga och säga att det kommer bli bra för det kommer det
inte. Men tro mig att det kan bli bättre bara du försöker.
Kämpa på alla! Vi är starkare än vad vi tror!

//

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten. SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten. Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unga efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från

institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

Texterna i den här boken är skrivna av ungdomar, som då texten skrevs, var placerade på ungdomshem som drivs av Statens institutionsstyrelse, SiS.

Temat för årets bok är förändring. Ungdomarna berättar om sin resa, sitt hopp och sina drömmar. De berättar om ett liv där utsatthet, droger, våld och kriminalitet har varit vardag. Men också om viljan att förändra sina förutsättningar och skapa sig en grund att bygga sin framtid på.

Texterna har skrivits inom SiS skolverksamhet, lärarna har funnits med som stöd men vi har aktivt valt att inte redigera grammatik, form eller ord. Den här boken är ungdomarnas plattform, där berättelsen är det viktigaste. Att under kreativ frihet sätta ord på tankar, känslor och erfarenheter är en del av förändringsarbetet.

Boken finns i tryckt form och som e-bok.

Boken kan beställas gratis på www.stat-inst.se.

Observera att boken inte får säljas i vinstdrivande syfte.